

พลังบุญ (ตอนที่ ๒) “การใช้บุญรักษาโรค”

จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

"ผู้ใดป่วยเป็นโรคอะไรก็ตาม
ให้อุทิศบุญและอธิษฐานให้ญาติทิพย์
และเทวดาช่วยหาย ถ้าเคยกินยาอะไรแล้วดีขึ้น
ให้กินยานั้นเหมือนเดิม สิ่งที่จะควรเพิ่มคือ
การอุทิศบุญเร่งเข้าวันละหลายพันรอบ
เมื่อนายเวรไม่อยู่ โรคต่าง ๆ ก็จะหายเร็วขึ้น
เพราะยาต้านโรคแต่ละอย่างมีอานุภาพอยู่แล้ว"

ผู้พิมพ์

ก๊วนเมบ แอนด์ ก๊นยั กัรึบ
KONMEK AND GUN GROUP

35/151 หมู่ 1 ถ.ท่าไม้ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
Tel. & Fax : 0-2446-3722 Mobile : 08-9785-3650
e-mail : yongyut71@yahoo.com

พลังบุญ (ตอนที่ ๒) “การใช้บุญรักษาโรค”

พระพรหม อภิญญา

โดย หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล

วัดป่าสามแยก หมู่ที่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังยาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

“พระไตรปิฎก เป็น ตาที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น หูที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น จมูกที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น ลิ้นที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น กายที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น ใจที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น ครู-อาจารย์ที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น พ่อ-แม่ที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น มิตรและเข็มทิศที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น แผนที่และป้ายบอกทางที่วิเศษยิ่ง
พระไตรปิฎก เป็น แสงสว่างส่องทางสู่นิพพานที่วิเศษยิ่ง”

จาก วัตถุประสงค์สามแยก

“ การให้ธรรมเป็นทาน
ชนะการให้ทานทั้งปวง
แต่ก็ไม่ควรลืมหานทั้งปวง
เพื่อธรรมทานจะได้บริบูรณ์ ”

พรหมกษม อาจิณฺณสีโล

(อนุโมทนา หลวงพ่อกษม อาจิณฺณสีโล)

วัดป่าสามแยก หมู่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังกกวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐

คำเตือน

ห้ามทำการคัดลอกส่วนหนึ่งส่วนใด

หรือทั้งหมดเพื่อการจำหน่าย

แต่หากทำแจกจ่ายให้ผู้สนใจโดยไม่คิดมูลค่า

ให้ทำโดยไม่ต้องขออนุญาต

อนึ่ง... สื่อธรรมะทุกประเภท

ควร วาง เก็บ ในที่ ๆ เหมาะสม

ได้ มา แจ ก โป

หนังสือเล่มนี้ข้าพเจ้ามีดำริที่จะจัดทำตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๘ หลังจากที่ ได้จัดพิมพ์หนังสือ “พลังบุญ ตอน ขอถามชาวพุทธ” จบลง แต่จนแล้วจนรอดก็ ไม่จบเสียที่จนล่วงเลยมาถึงปลายปี ๒๕๔๙ นี้ ก็ได้สำเร็จจบลง โดยมีกัลยาณมิตร หลาย ๆ ท่านที่ได้เสียสละแรงกายแรงใจร่วมกันหาข้อมูลใน VCD หลาย ๆ เรื่อง ช่วยกันถอดคำที่หลวงพ่อกษมฯ ได้แสดงธรรมในสถานที่ต่าง ๆ และได้คณะพระ ภิกษุสงฆ์ภายในวัดช่วยตรวจทานให้ จนสามารถเรียบเรียงให้เกิดขึ้นเป็นหนังสือ เล่มนี้ได้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุก ๆ ท่าน ไว้ ณ โอกาสนี้

แต่ความตั้งใจครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาอยากจะช่วยเหลือคนป่วยที่ มีความทุกข์ยากลำบากกายใจ จน-เจ็บ-ป่วย เช่น ผู้ที่ป่วยโรคเอดส์ ที่วัดพระบาท น้ำพุ จ.ลพบุรี ที่มีอยู่จำนวนมาก และผู้ป่วยด้วยโรคสภาวะพัดที่ไม่สามารถรักษาได้ (เพราะความจน)ซึ่งก็มีอยู่มากมาย โรคที่ยังหายารักษาไม่ได้ก็มี จะด้วยเหตุและ ผลอันใดก็ตาม ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสงสารบุคคลเหล่านี้

เมื่อก่อนเคยคิดว่าน่าจะมีวิธีแก้ไข(รักษา)โรคต่าง ๆ เหล่านี้ โดยที่คน ป่วยสามารถรักษาด้วยตนเองได้ และไม่เดือดร้อนผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ตั้งปรารถนาเอา ไว้หลายปี จนปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าก็ได้รับ VCD การแสดงธรรม ของหลวงพ่อกษม อาจิณฺณสีโล จากคุณรักษ์อุดร ซึ่งเป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้จุดประกายความ ปรารถนาของข้าพเจ้าให้สำเร็จลุล่วง เพราะสิ่งต่าง ๆ ที่เคยคิดนั้นได้กระจ่าง ชัดเจนเลย หลวงพ่อกษมฯ ได้ชี้แจงชัดแจ้งเข้าใจง่าย ข้าพเจ้าเกิดความ เข้าใจไม่ติดขัด ‘สิ่งเหล่านี้แหละ.. ที่เราต้องการ ที่เรารอคอย’ จนมาวันนี้ข้าพเจ้า ก็ได้ทำในสิ่งที่ได้ตั้งใจสมปรารถนา ที่จะช่วยท่านผู้ป่วยทั้งหลาย ให้รู้วิธีแก้ไขได้ด้วย ตนเอง ให้สมกับคำบาลีที่ว่า “ปัจจุตตฺ เวทิตฺตฺโพ วิทยญฺ ทิตฺ.” อันวิทยญฺชน ทั้งหลายพึงรู้เฉพาะตัวดังนี้. (๒๑/๑๑/๒๕๔๙)

สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าและคณะ ขอแผ่ความดีนี้ให้กับเพื่อนร่วมโลกทั้ง หลายที่ร่วมเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย กันมา ได้มีโอกาสเข้าถึงซึ่งความสุขความเจริญอันดี ตามที่ข้าพเจ้าและคณะได้มีแล้วโดยทั่วถึงกันเทอญ.

ชวิน ยงยุทธ

คำนำ

หนังสือเรื่องนี้ได้ทำการคัดลอกมาจาก VCD การแสดง ธรรมของหลวงพ่อกษมฯ หลาย ๆ ชุด ที่สอนเกี่ยวกับการใช้บุญในการรักษา โรค ซึ่งการสอนแต่ละที่แต่ละคณะแต่ละบุคคลนั้นก็จะมีเนื้อหาปลีก ย่อยที่แตกต่างกันไป จึงเป็นการยากที่จะรวบรวมมาไว้ให้หมดได้ แต่ เท่าที่ได้รวบรวมมาก็คงพอจะเป็นแนวทางให้ผู้ที่กำลังประสบกับความ เจ็บไข้ได้ป่วย ได้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น ที่มีส่วน เกี่ยวข้องกันในเรื่องนั้น ๆ ต่อไป

หนังสือเล่มนี้ความยากมีอยู่ตรงที่ทำอะไรอย่างไรเนื้อหาจึงจะ กลมกลืนกัน และทำอะไรจึงจะทำให้ผู้อ่าน อ่านได้เข้าใจง่าย ๆ เพราะ การที่ได้คัดลอกมาจาก VCD ที่หลวงพ่อกษมฯ แสดงธรรมนั้น ท่านแสดง แบบตรง ๆ สั้น กระชับ พร้อมทั้งออกสัทภาษาทำทางทำให้เข้าถึงใจผู้ฟัง ในขณะนั้นได้ดี แต่เมื่อจะมาเป็นหนังสือ ทางผู้จัดทำเกรงว่าผู้ อ่านอาจจะตรงตามได้ลำบาก จึงได้ทำการขออนุญาตหลวงพ่อกษมฯ เพื่อ ทำการแก้ไข - เพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วน เพื่อให้ผู้อ่านตรงตามได้ง่าย ขึ้น ซึ่งหลวงพ่อกษมฯ ก็ได้อนุญาต และเมื่อหนังสือใกล้เสร็จสมบูรณ์ก็ได้ นำ ไปอ่านให้ท่านฟังอีกรอบหนึ่ง ซึ่งท่านก็ได้บอกที่ต้องแก้ไขให้..... และ เมื่ออ่านให้ท่านฟังจบลงแล้ว

ท่านได้กล่าวว่า “ดีพอใช้ได้ ให้พิมพ์ได้ ” ดังนี้

จึงทำให้ออกมาเป็นหนังสือเล่มที่ท่านผู้อ่านถืออยู่ในมือนี้ และ เมื่ออ่านหนังสือแล้วมีความสนใจใคร่อยากจะได้ VCD ของหลวงพ่อกษมฯ ไปดูเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ท่านสามารถติดต่อขอรับได้ตามที่อยู่ ที่ จะแจ้งไว้ที่หน้าหลังให้ทราบต่อไป.

คณะผู้จัดทำ

วันที่ ๑๕ พ.ย. ๒๕๔๙

สารบัญ

คำนำ	๕
พลังบุญ ตอนที่ ๒ การใช้บุญรักษาโรค	๘
นขลิขสูตร	๑๑
คำสอน หลวงพ่อเกษม อาจิณฺณสีโล	๑๓
เกิดความแข็งแรงขึ้นเมื่อได้อุทิศบุญให้	๑๘
ไม่เฉพาะเชื่อโรคแมลงสัตว์ในโลกทิพย์ก็ตามเล่นงานคน	๒๒
รับส่งบุญให้สัตว์ที่ก่อกรรมอยู่ในร่างกาย	๒๕
เชื่อโรคแค้นหมอ	๒๗
เชื่อโรคที่เกิดในร่างกายหลวงพ่อกะ	๒๙
เวลาพระรดน้ำมนต์หรือสวดมนต์	
พวกผีสัตว์(เชื่อโรค)มันไปอยู่ไหน ?	๓๖
เชื่อโรคตามกวนหลวงพ่อกะ	๓๗
เชื่อโรคเกิดเปลี่ยนแปลง	๓๙
มนุษย์ตายแล้วเปลี่ยนเป็นเชื่อโรค	๔๒
เชื่อโรคที่ขับถ่ายเปลี่ยนแปลงเมื่อได้รับบุญ	๔๔
การรักษาโรคเนื้องอก (มะเร็ง)	๔๗
ปีศาจผีสัตว์มากัดคน	๕๓
อุทิศบุญให้เชื่อโรคที่ตายเพราะการกินยา	๕๙
การต่อชะตา-สะเดาะเคราะห์-ผูกดวง	๖๑
ทุกศาสนา เมื่อให้ทานก็อุทิศบุญได้	๖๔

หลวงพ่อบรมเรื่องศาสนา	๖๙
เครื่องรางของขลัง(ของปลุกเสก)ต่าง ๆ	
มีอำนาจกันให้อุทิศบุญไม่ออก	๗๕
การเปิดบุญ	๗๗
ผีควายชนอยู่ที่หัวใจของหลวงพ่อกะเกษมฯ	๗๙
ยักษ์ยิงธนูใส่หัวหลวงปู่องค์หนึ่งทางโคราช	๘๑
หลวงพ่อกะเกษมฯ เมตตาแก่ผู้ป่วย(ทุกโรค)	๘๓
สรุป	๘๕
การอุทิศบุญให้แก่เขาทำได้สองวิธี	๘๖
วิธีที่จะให้เทพที่เป็นหมอมาทำการรักษา	๙๒
บางครั้งญาติทิพย์ของเราก็ก่อให้เกิดการเจ็บป่วยได้	๙๔
อธิษฐานบุญจากการภาวนา	๙๖
วิธีการเบิกโอบนบุญประจำวัน	๙๘

เรื่องอ้างอิงจากพระไตรปิฎกฯ

ให้ส่วนบุญแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วทันที	๑๐๐
แบบที่เรีย-ไวรัส-จุลินทรีย์	๑๐๒
ยักษ์ปิดคอคน	๑๐๖
ยักษ์ประหารศิระพระสารีบุตร	๑๑๑
มารเข้าสิงท้องพระโมคคัลลานะ	๑๑๔
คำอุทิศบุญ	๑๒๖
ติดต่อขอรับ VCD - MP3	๑๒๗

พลังบุญ ตอนที่ ๒

“การใช้บุญรักษาโรค”

โดย หลวงพ่อกษม อาจิณฺณสีโล

จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

‘จากการที่หลวงพ่ได้เห็นได้สัมผัสสัตว์ดิถี
ที่มีมากภพมากภูมิ ทั้งที่เป็นผู้ดูแลรักษามนุษย์โดยตรง
และทั้งที่เป็นผู้คอยจ้องทำลายมนุษย์โดยตรง
ทั้งที่เคยเป็นญาติ เคยเกี่ยวข้องกันมา
แล้วเมื่อท่านได้รู้ ได้เห็น ได้สัมผัส
ท่านจึงได้นำมาบอกกล่าว นำมาแสดง
นำมาชี้แจง นำมาเปิดเผย
เพื่อให้ผู้คนได้รู้จักวิธีเกี่ยวข้องกับเขาเหล่านั้นให้ถูกต้อง
และเพื่อให้ผู้ที่ได้เรียนรู้แล้วนำไปปฏิบัติ
นำไปแก้ปัญหาคความเจ็บไข้ได้ป่วยที่ตนหรือญาติ
กำลังประสบอยู่
ดังที่ท่านจะได้อ่านต่อไป.....’

การแสดงธรรมเรื่อง

การใช้บุญรักษาโรค

ข้าพเจ้าขอเอาเรื่องที่มีอยู่ในพระสูตร

ที่พระพุทธองค์

ทรงตรัสถึงการที่สัตว์ไปเกิด

อยู่ในกำเนิดอื่น ๆ มีมากกว่ามาเกิดอยู่ในมนุษย์

โดยมีเนื้อหาอ้างอิงดังต่อไปนี้

คือ;-

นบสิบสูตร

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี กรุงสาวัตถี. ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงชวนผู้เล็กน้อยไว้ที่ปลายพระนขา แล้วตรัสถามภิกษุทั้งหลายว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน ผู้เล็กน้อยที่เราชวนขึ้นไว้ที่ปลายเล็บนี้ กับมหาปฐพีนี้ อย่างไหนมากกว่ากัน.

ภิกษุทั้งหลายกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มหาปฐพีนั้นแหละมากกว่า ผู้เล็กน้อยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงชวนขึ้นไว้ที่ปลายพระนขานี้มีประมาณน้อย ย่อมไม่ถึงแม้ซึ่งการนับ ย่อมไม่ถึงแม้ซึ่งการเทียบเคียง ย่อมไม่ถึงแม้ซึ่งส่วนแห่งเสี้ยว เพราะเทียบมหาปฐพีเข้าแล้ว ผู้ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงชวนขึ้นไว้ที่ปลายพระนขามีประมาณเล็กน้อย.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สัตว์กลับมาเกิดในหมู่มนุษย์มีประมาณน้อย สัตว์ไปเกิดในกำเนิดอื่นจากมนุษย์มีมากกว่ามากทีเดียวฉันนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้ฉันนั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่าเราจักเป็นผู้ไม่ประมาท ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้นั้นแหละ.

จบสูตร

“สัตว์โลกที่เจ็บป่วย

เพราะเคยเบียดเบียนกันมา

สัตว์โลกที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์มา”

พระองค์ได้กล่าวว่า

‘ทุกอย่างสามารถเป็นอโหสิกรรมได้’

ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง

ทำชั่วก็เปลี่ยนเป็นให้ทำดี

ทำดีก็เปลี่ยนเป็นการทำให้ประเสริฐขึ้น

มีความประเสริฐ

ก็เปลี่ยนเป็นความหลุดเป็นความพ้นไปได้’

พระมงคลมุนี

คำสอน

หลวงพ่อกษม อาจิณฺณสีโล

...พระพุทธองค์ได้แสดงธรรมไว้อยู่แล้วในเรื่องนี้ คือ(ทรง)บอกว่า “สัตว์โลกที่เจ็บป่วย เพราะเคยเบียดเบียนกันมา สัตว์โลกที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์มา” ทีนี้ก็สิ้นสุดตรงนั้น พระองค์ไม่ได้ว่าอะไรอีก แต่พระองค์ก็ได้กล่าวว่า รักษาศีล จะอายุยืนอย่างนั้นอย่างนี้ ว่างไป แต่พระองค์ก็ไม่ได้บอกวิธีแก้ ทีนี้พระองค์ไปเทศน์อยู่อีกเมืองหนึ่ง โกลกันตั้งเป็นร้อยโยชน์ พันโยชน์ พระองค์ได้กล่าวว่า ‘ทุกอย่างสามารถเป็น อโหสิกรรมได้ ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ทุกอย่างเปลี่ยนแปลง ทำชั่วก็เปลี่ยนเป็นให้ทำดี ทำดีก็เปลี่ยนเป็นการทำให้ ประเสริฐขึ้น มีความประเสริฐก็เปลี่ยนเป็นความหลุดเป็น ความพ้นไปได้’

แต่ทุกอย่างที่พระองค์พูดนี้ มันอยู่กับคนละเมืองกัน มันอยู่กับคนละเล่ม(พระไตรปิฎก)อยู่กับคนละดินแดนเลยว่างั้นเถอะ

ทำไม ? พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ดังนั้น ก็เพราะว่าเมื่อเราได้ไปฆ่าผู้อื่นไปเบียดเบียนสัตว์อื่นให้เขาเดือดร้อนทุกข์ทรมานเอาไว้ เขาเหล่านั้นจะอาฆาตแค้นโกรธแค้นในตัวเราทีนี้เมื่อสัตว์เหล่านั้นเขาตาย ก็จะไปเกิดในภพภูมิที่ต่ำ ๆ เป็นพวกเชื้อโรค* เชื้อจุลินทรีย์* ไวรัส*ต่าง ๆ แล้วคอยจ้องหว่าคอยโอกาสที่จะได้เล่นงานคน ผู้ที่เคยทำร้ายเขาเอาไว้ เมื่อเขาได้จ้องหว่าตอนไหน ก็จะเข้าไปอยู่ตามร่างกายของคน ๆ นั้น เมื่อเข้าไปแล้วก็จะทำให้คน ๆ นั้นเกิดอาการเจ็บป่วย ไม่สบายขึ้น บางรายทรุดหนักจนต้องหามส่งโรงพยาบาลก็มี นี่มันเป็นอย่างนี้เมื่อเขาเล่นงานคน

แล้วที่นี้การที่เราจะแก้ไข พระพุทธองค์ก็สอนให้ทำทั้งภาวนา สอนทั้งให้เราแผ่เมตตา สอนทั้งให้พวกเราอุทิศบุญด้วย แต่ที่นี้การอุทิศบุญพวกเราทั้งหลายทุกวันนี้ อาตมาเห็นว่าอุทิศบุญไปทั่วจนเกินขอบเขต ไม่สามารถ(ที่จะ)ถูกไอ้ตัวที่ก่อกรรมภายในตัวเองได้ เกิดความผิดพลาดในตรงนี้เยอะ แม้แต่ตัวอาตมาเองก็ได้ผิดพลาดมาจนได้รับความเจ็บปวดและทรมานอย่างมาก(จากเขาเหล่านั้น) เมื่ออาตมาเห็นพวกเขา(เชื้อโรค)จึงได้รู้จักวิธีแก้ไข

ทีนี้..เมื่อตอนอาตมาเห็นพวกเขาใหม่ ๆ ก็แก้ผิดพลาดบ้าง แต่พอหลัง ๆ มาเนี่ยรู้สึกว่ เห็นพวกสัตว์เหล่านั้นเขา

เชื้อโรค* เชื้อจุลินทรีย์* ไวรัส* อยู่ในเรื่อง “กิมชาติ หน้า ๑๐๒”

บ่อย เมื่อเห็นบ่อยก็เอาบุญ*ให้บ่อย เมื่อเอาบุญให้บ่อยการเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นกับภพภูมิพวกเขาจริง

พอเขา(เชื้อโรค)เปลี่ยนแปลงออกจากร่างกายไป กลุ่มอื่นที่เข้ามาใหม่ก็เปลี่ยนแปลงไปใหม่เรื่อย ๆ เป็นเช่นนี้ เพราะสัตว์โลกที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับภายในร่างกายมนุษย์นั้นมันจะตายบ่อย ในร่างกายพวกเรานี้ เชื้อโรคมันจะตายบ่อย แล้วเกิดขึ้นที่เดิม ถ้าหากมันมีมากขึ้นมันก็จะเกิดเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเกิดเพิ่มขึ้นๆ มันก็จะทำให้คน ๆ นั้นที่มันเคยเคียดแค้นให้ซึ่งได้มาเกิดเป็นมนุษย์แล้วนี้ เกิดอาการเจ็บป่วยไม่สบายเกิดขึ้น(ภายในร่างกาย) ถึงแม้จะมาบวชเป็นภิกษุแล้วก็ตาม มันก็ยังตามเล่นงานกันอยู่ ตัวของมันไม่ใหญ่ ตัวของมันตัวเล็ก ๆ ทีนี้ในส่วนที่ตัวมันเล็ก ๆ เช่นนั้น เราไม่สามารถที่จะทำลายมันได้ง่าย ๆ เราต้องกลืนกิน(ยา)อะไรผ่านร่างกายเราเข้าไป ก่อนที่จะทำให้พวกมันเสียหายได้ เราต้องปรับให้ตัวเราเจ็บ โดยฉิทยาเข้าไป ทำให้พวกมันเจ็บปวดและทรมานจนตาย เมื่อเชื้อโรคมันตายแล้ว.. ตายด้วยความทรมานที่พวกเราทำกับมันไว้ มันก็เกิดความเคียดแค้นเพิ่มขึ้นอีก เชื้อโรคมันก็จะคอยเล่นงานมนุษย์ ตามเล่นงานพวกเรายู้อย่างนั้น **ตายในคน เกิดในคน พวกเชื้อโรคต่าง ๆ ตายในคนเกิดในคนเป็นเช่นนี้** แล้วมัน(ก็)จะเป็นผีเชื้อโรคที่มีอยู่ทุกวัน ทุก ๆ วัน จะมีทุกวัน เมื่อมีการตายอยู่ทุกวันภายในร่างกายมนุษย์เรานี้

*บุญในที่นี้ หลวงพ่อหมายถึงการให้ทานแล้วอุทิศให้เชื้อโรคโดยตรง สัตว์เหล่านั้นรับได้เฉพาะผลทานเท่านั้น

ทีนี้ถ้าพวกเราโอนบุญให้แก่มัน(พวกเชื้อโรค) โดยทำบุญให้ทานบิณฑบาตให้แก่มันโดยตรง โดยคิดว่า **“บุญนี้ให้เชื้อโรคในร่างกายข้า”** (ตังนี้) พวกเชื้อโรคนั้นเมื่อได้รับบุญแล้วมันจะออกไป ๆ แล้วจะไม่กลับมากวนเราอีก ถ้ามันกลับมาเป็นผู้อารักขาเรา กลายเป็นผู้อารักขามวลหมู่มนุษย์ผู้ทำบุญให้มัน ทีนี้เมื่อได้ทำบุญให้มันตั้งนี้บ่อย ๆ ร่างกายและภาวะภายในตัวเราไม่มีตัวเชื้อโรคก่อกรวน ก็จะเกิดจุดอิมเอบของจิตใจขึ้น..สบาย...

พวกสัตว์ที่เกี่ยวข้องภายในร่างกายมนุษย์นี้มันมีอยู่ เยอะแยะ คือเจ้ากรรมนายเวรของแต่ละคนเนี่ยมีมากคนละแขนง และคนละสาขา สัตว์ใดสัตว์หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ หากมันได้ตายเพราะฝีมือมนุษย์แล้ว มันจะโกรธแค้นยาวนาน แม้จะข้ามมาเป็นสิบพุทธันดร* มันยังตามมาล้างแค้นมนุษย์จนได้ (เพราะ)พวกมันจะไม่ยอมหยุด ทีนี้การที่จะทำให้สัตว์เหล่านี้หายแค้นถ้าเราขอให้พวกเขามาล้างแค้นพวกเราก่อน พวกเราก็จะได้รับความทรมานหลาย ๆ อัน หลาย ๆ อย่าง

ทีนี้.. ถ้าเราจะล้างแค้นให้พวกเขาก่อนจะดีกว่าไหม การล้างแค้นให้พวกเขาไปก็คือ **‘เราทำบุญแล้วอุทิศให้มันโดยตรง’** สัตว์ประเภทนี้ต่ำมาก ทรามมาก สัตว์ที่เป็นเชื้อโรคนั้นหากมัน

***พุทธันดร** หมายถึง ระยะเวลาที่ว่างจากศาสนาของพระพุทธเจ้า คือเป็นช่วงว่างระหว่างศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งไปยังอีกพระองค์หนึ่ง

ตายบิณฑบาตเกิดเป็นผีเชื้อโรค อาการที่เกิดนั้นยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงก็พร้อมที่จะเกิดเป็นเชื้อโรคอีก ผีเชื้อโรคเหล่านั้น.. ในเวลาที่เราไม่ได้ทำบุญเราสามารถอาศัยอำนาจ **“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์”** ที่มีอยู่แล้วทั่วสากลจักรวาลนี้ ให้บันดาลเอาบุญที่พวกเราทำเรื่อง เอาบุญที่พวกเราเคยทำ ทั้งให้ทาน ทั้งรักษาศีล **‘แปรสภาพลงตอบสนองแก่พวกสัตว์เล็ก ๆ เหล่านี้’** โดยใช้กระแสความคิด อธิษฐาน(ว่า) **‘ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่เหล่าเชื้อโรค ผีเชื้อโรคในร่างกายของข้า ขอบุญนี้จงเป็นของพวกท่าน’** (ตังนี้)

ทำให้มาก ๆ ทำให้บ่อย ๆ อาการของแต่ละคนก็จะดีขึ้นเช่นนี้ ได้จริงๆ นะ ได้จริงๆ ๆ ก็กับการที่เราขออาศัยพลังอำนาจของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้บันดาลบุญที่เราเคยทำไว้ไม่ว่าจะชาตินี้หรือชาติไหน ๆ ก็ตามที่บุญเหล่านั้นยังมีอยู่ ให้มาถึงผู้ที่เราต้องการให้บุญแก่เขาเนี่ย..ได้จริงๆ ๆ

ใครเชื่อไม่เชื่อไม่เกี่ยว มันได้จริง ๆ ก็เหมือนกับเรามีเงินอยู่ในธนาคาร ถ้าเราจะเบิกเอาเงินมาให้ผู้นั้นผู้นี้ เราก็ต้องอาศัยบัตรเอทีเอ็มเป็นตัวทำให้เบิกเงินออกมาได้ใช่ไหม อันนี้เหมือนกัน.. บุญก็ต้องอาศัยอำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เบิกออกมาเช่นเดียวกัน.....

เกิดความแข็งแรงขึ้น เมื่อได้อุทิศบุญให้

ตัวอาตมาเอง เมื่อก่อนก็เป็นสารพัดโรค แต่ตอนนั้นมันแข็งแรงทุกอย่าง ความสะตวกสบายที่เกิดขึ้น เกิดจากอำนาจบุญ ที่ได้ให้ทานกัฏฐิ ที่รักษาศีลมา กัฏฐิ ภาวนามาก กัฏฐิ โอนเข้าให้...

แต่ที่อาตมามาสืบทราบภายหลังนี้แน่นอนว่า **‘ผลทานเท่านั้นที่ถึงมัน’** ผลศีลนี้ถึงเทวดาชั้นรอบนอกจากมนุษย์ และการภาวนานั้น โอนออกเท่าไร แผลออกเท่าไร จะสมประโยชน์ให้แก่พวกเทวดาชั้นสูงและพวกพรหมง่ายมากอันนั้น เพราะคลื่นของเขารับกระแสความสงบและแรงแผ่เมตตาได้ แต่คลื่นของปีศาจ - ภูติผี - เชื้อโรคที่อยู่ในร่างกายมนุษย์นี้ มันไม่ยอมรับตรงนั้น เพราะมันไม่รู้เรื่องกระแสการแผ่เมตตา การไม่รู้เรื่องของเขา(ทำให้)เขารับอะไรไม่ได้ ที่นี้ก็ทำให้ผู้บาดเจ็บหรือผู้ป่วยเนี่ย มีแต่เพิ่มทวีความเจ็บป่วยหนักขึ้น ๆ

จะแผ่เมตตาเท่าไร เท่าที่อาตมาได้ตรวจสอบดู การแผ่เมตตา มันเป็นเพียงกระแสอวยพรให้กันเท่านั้น บอกว่า ‘ให้มีความสุขนะ’ บอกว่า ‘ให้มีความเจริญนะ’ อะไรทำนองนั้นเท่านั้น

แต่การให้ทานแล้ว..ปั๊บ อุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เชื้อโรคโดยตรง ผลประโยชน์ที่เกิดจะถึงเชื้อโรคมันได้โดยตรง.. เกิดเป็นเครื่องใช้ เกิดเป็นที่อยู่ที่อาศัย ถ้ามันเป็นสัตว์ตัวเล็กมันก็แปรสภาพเป็นสัตว์ตัวใหญ่ขึ้น เติบโตขึ้นด้วยบุญที่เราได้อุทิศให้ (แล้ว)มันก็จะไม่กลับมาเกิด มาก่อความมนุษย์เราอีก

แต่ละร่างกายของมนุษย์เราเนี่ย มันมีตัวเชื้อโรคคอยก่อกวนไม่ต่ำกว่าสิบล้าน แล้วตัวก่อกวนเหล่านี้ เราก็สามารถที่จะใช้อำนาจบุญทำให้อาการที่เจ็บป่วยหายได้ เพราะเจ้ากรรมนายเวรที่ก่อกวน..เป็นดวงใจที่โหดร้ายที่เคียดแค้น คอยล้างแค้นอยู่ เมื่อเขาได้รับสิ่งดี ๆ แล้วจากผู้ให้ คือตัวเจ้าของร่างกายนี้ เขาจะไม่ก่อกวนอีกต่อไป

ฉะนั้น..อาตมาก็อยากจะอธิบายวิธีที่จะทำ ถ้าพวกท่านพร้อม.. เพราะว่าอาการของแต่ละคนนั้น มันจะคอยบีบคั้น คอยให้ทรมาน คอยบีบให้หนักให้ทรมาน อย่างเช่นพุงใหญ่ ๆ ของพ่อแม่ครูจารย์* ก็สามารถจะยุบได้ พุงของอาตมาเองเมื่อ

* มีพระเถระฟังอยู่ด้วยในขณะนั้น

ก่อนใหญ่เหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใหญ่แล้ว คือนายเวรหรือพวกก่อกวนเนี่ย มันจะเล่นงานทุก ๆ คน(ไม่เว้นแม้แต่พระสงฆ์องค์เจ้าใด ๆ)

ฉะนั้น วิธีรักษาอาการจะไม่ปิดบัง วิธีนี้ไม่มีปิดบัง และไม่ใช้วิธีปลุก ไม่ใช้วิธีเสก ไม่ใช้วิธีทำหั่นกันด้วยเวทย์มนต์คาถาใด ๆ ทั้งสิ้น เป็นวิธีที่ทำให้กันสบาย คืออาการทั้งหมดที่ทำให้..ไม่ว่าอาการหน้ามีดตาลาย.. อาการทั้งหมดที่ทำให้เจ็บปวดเสียดแทงทรมาณภายใน อาการที่ก่อกวนภายในร่างกายนี้จะค่อย ๆ ดีขึ้น เมื่อตัวก่อกวนไม่อยู่(ในร่างกาย) ต่อไปสบาย..เมื่อไม่มีตัวก่อกวนเราอีก เราก็จะได้รักษาก็แต่แผลที่เป็นภายใน เดี่ยวแผลก็หาย พอแผลหายร่างกายก็กลับคืน และวิธีนี้ใช้เวลาไม่นานอีกด้วย....

เมื่อก่อนพระพุทธร่องคืออาศัยการแสดงธรรมให้กันฟัง(โรคก็สงบไป) แต่สมัยนี้ พวกเชื้อโรคที่รุมเร้า ไม่ได้อยู่ในพิภพดั้งเดิม มันเป็นสัตว์โลกที่ต่ำทรามมาก เหมือนกันกับมันมาจากอเวจีใหม่ ๆ เลย มันไม่ค่อยรู้เรื่อง เมื่อตามเห็นศัตรูเก่าของมัน มันจะพยายามแก้แค้นเท่านั้น ฉะนั้นใครก็ตาม..มนุษย์ทุกคนในโลกนี้เคยเป็นศัตรูเก่ากับสัตว์พวกนี้มามากแล้วอย่างน้อย ๆ ก็กินยาแล้วไม่ได้เอาบุญให้พวกเขา วางสิ่งของทับเขาตาย เดินเหยียบเขาตาย(เป็นต้น) สัตว์เหล่านี้บางทีมัน

ไม่คิดว่าจะเคียดแค้นเราหรอก แต่มันจะติดตามตัวเรามาเพื่อเอาอะไรในตัวเราไปกินเพื่อให้มันได้อิมหม่าสำราญอย่างนี้ก็มี สัตว์บางกลุ่มถ้าเราได้ฆ่ามันจริง ๆ นี้ 'มันแค้น' มันจะตามล้างแค้น ถ้ามันได้ผูกใจไว้ว่า 'ขอให้กูได้ฆ่ามันคืนเถอะ'(อย่างนี้)ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง..วันหนึ่งมันมาเจอเราจริงแท้แน่นอนหวังเวลาของมันเป็นเช่นนั้น ที่นี้อาตมาได้เคยถามพวกเขาอยู่หลายครั้งว่า 'ไกลกันตั้งหลายพุทธันดร ทำไมยังตามมาเล่นงานกันอยู่เล่า'

เชื้อโรค : 'ก็แค่พุทธร่อง สองพุทธร่อง เราก็ถือว่าเดี๋ยวเดียว' เขาว่า ขนาดแสนกัป*ก็ยังถือว่าเดี๋ยวเดียว กับใหญ่ขนาดไหน ก็ตาม เป็นแสนเป็นล้านก็ยังถือว่าเดี๋ยวเดียว เพราะวันล้างแค้นได้คาดกันไว้แล้ว นานไม่สำคัญ เขาพูดอย่างนั้น

* กัป คือ ระยะเวลาที่ยาวนาน ท่านเปรียบไว้ว่า มีหินศิลาใหญ่แห่งทิเบต กว้าง - ยาว - สูง ด้านละ ๑ โยชน์(๑๖ ก.ม.) ทุก ๆ ๑๐๐ ปี เทวดาจะนำผ้าทิพย์เนื้อละเอียดมาปิดทำความสะอาดด้านบนของก้อนหินนั้นแล้วก็เล่นนักขัตฤกษ์กัน เป็นอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ จนหินก้อนนั้นค่อย ๆ หดลง ๆ จนเสมอพื้นดินปกติเมื่อไหร่ กัปหนึ่งยาวนานกว่านั้นอีก

ไม่เฉพาะเชื่อโรค

แม้สัตว์ในโลกทิพย์ก็ตามเล่นงานคน

แล้วทีนี้เมื่ออาตมาติดตามดูแล้ว ถ้ามข่าวกพวกเขาดูหลาย ๆ ชั้น หลาย ๆ ภูมิ ก็เห็นว่าพวกเขาตามเล่นงานมนุษย์เรานี้มีมากจริง ๆ

บางที..แม้แต่เทวดาผู้อยู่ใกล้เรา พออยู่นานไป ๆ คือเขาส่งมาให้มาดูแลรักษามนุษย์จากชั้นจาตุม (เทพผู้ใหญ่) บัญชาการให้มาเฝ้ามนุษย์ ให้มาเฝ้าภิกษุผู้นี้ ๆ เมื่อมันดูแลนานไป ๆ มันเกิดระลึกชาติได้ว่าภิกษุผู้นี้เคยฆ่ามัน แทนที่มันจะเฝ้ารักษานะ มันตามเล่นงานภิกษุรูปนั้นก็มิ เมื่อมันเปลี่ยนมาเล่นงานมันจึงเป็น “ นายเวร ” ทันท

ทุกวันนี้อาตมาจึงอยากจะยืนยันว่า ‘สัตว์(ทิพย์)กำลังกวนมนุษย์อยู่ทุก ๆ ด้านในเวลานี้.. หรือมนุษย์ลึกลับกำลังกวนมนุษย์.. เหล่าปีศาจที่อยู่ในแดนลึกลับกำลังกวนพวกเราอยู่’

ทุก ๆ คนที่นั่งอยู่ในนี้ยอมรับว่าสัตว์เหล่านั้นเขามี แต่ไม่มีใครสักคนที่นั่งอยู่ในนี้เชื่อมั่นว่ามีจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ตนเองคิดว่า “มีหน้า” แต่... “ไม่มีหน้า” บางที “ถ้ามี..เราทำไมไม่เคยเห็น” บางคนว่า “เคยเห็นนิดหน่อย ทำทำไมไม่เห็นเยอะ ๆ เหมือนตำรับตำราที่เขียนเอาไว้ เอ้.. มีหรือเปล่าว้า... มีรีเปล่าวะ..!!”

ถ้าพวกท่านเห็นกันหมดทุกคนแล้ว ไปทางไหน ๆ ก็เห็นกันหมดทุกคน แล้วผู้ตรัสรู้อย่างพระพุทธเจ้าจะอัศจรรย์ได้อย่างไรละ ไซ้ไหมละ ไซ้มี..? จะเอาอะไรมาอัศจรรย์จริงมี? เมื่อเห็นกันทุกคนนะจริงมี..ไซ้ไหมท่าน เมื่อเห็นกันทุกคนจะอัศจรรย์ทำไม ไซ้มีคุณยาย เมื่อเห็นกันทุกคนจะอัศจรรย์ทำไม จริงไหม อย่างเช่นนั่งเห็นกันอยู่เนี่ย จะอัศจรรย์ทำไม แม้แต่เรียกตรงนี้ว่าอัมจันทร์(ที่นั่ง) ก็ไม่อัศจรรย์อะไรไซ้ไหม แต่ถ้าหากว่าเห็น.. เห็นว่าพวกมนุษย์ลึกลับที่กำลังล่องลอยอยู่รอบนี้ เขากำลังแสดงอาการยินดี และแสดงอาการยืนยันว่ามีพวกเขาอยู่ในขณะนี้ ถ้าได้เห็นสัตว์กลุ่มลึกลับนี้ จึงถือว่าคน ๆ นั้นมี ‘อัศจรรย์’ อยู่ในตัว

ฉะนั้น ใครเห็นอย่างนี้ ก็ให้ถือว่าเป็นมนุษย์อัศจรรย์ ตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่ไหน ไหน ไหน ไหนมายาวนาน มาจนถึงเดี๋ยวนี้ หากว่าใครเจอสิ่งเหล่านั้นมาก ๆ ผู้นั้นเป็นผู้อัศจรรย์ เป็นบุคคลที่ผู้อื่นจะต้องยึดถือว่าเป็นที่พึ่ง เพื่อ

จะรู้ว่าบุญของตนเองเป็นยังไง บุญของตนเองส่งผลบุญญาณ
เข้าเป็นยังไง เปเรตตีปีศาจทั้งหลายที่เป็นนายเวรส่งเข้าเป็นยังไง
จะรู้สึก เมื่อรู้สึกแล้วก็จะได้ทำการแก้ไขต่อไป

ทีนี้..เมื่ออาตมาได้สอบได้ถามดูแล้ว มีวิธีเดียวที่จะ
แก้ไขได้ก็คือ **‘ต้องส่งสิ่งดี ๆ ให้เขา’** สัตว์เหล่านี้ที่ต้องการ
ที่สุดคืออาหารการอยู่กิน เครื่องนุ่งห่ม เครื่องบริโภคอุปโภค
ส่วนที่อยู่อาศัยนั้น(วิมาน)เขาสามารถร่อนเร่พเนจรได้ และอีก
กลุ่มก็อยากจะอยู่เป็นสถานที่ เป็นป่าเป็นดงอย่างนี้ จะอาศัย
ตามรุกขกุ่มไม้หรือต้นไม้ ยอดไม้ หรือระหว่างต้นไม้ อาศัย
เป็นวิมานปราสาทที่ตนเองตั้งอธิษฐานขึ้นก็มี แต่ส่วนที่เป็น
เทวดาแล้วอาตมาตมมนุษย์นี้มีน้อย แต่ส่วนที่เป็นพวกปีศาจชั้น
ต่ำ ๆ คอยเล่นงานมนุษย์นี้มีมาก สัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ อย่าง
เช่นพวกผีผด ผักผีแมลงต่าง ๆ พวกนี้ไม่สามารถข้ามมนุษย์
เราได้ แต่มันก็สามารถเข้าไปข้างในร่างกายของเราได้ มันกัด
เราเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็สามารถจะทำให้เลือดเราไหลทะลัก
อยู่ภายในได้.. ทำให้มันเกิดกระจุกเลือดขึ้น.. ทำให้มันเกิดเป็น
ต่อมอะไรสารพัดขึ้น แล้วเกาะที่ตรงไหนต่อที่ตรงไหน จับ
เป็นกลุ่มรวมตัวกันขึ้น.. เป็นกรดขึ้น ทำให้ร่างกายของเราไม่
สมบูรณ์ครบ.....

รับส่งบุญให้สัตว์ที่ก่อกวน อยู่ในร่างกาย

มี..พวกตัวสัตว์(เชื้อโรค)เล็ก ๆ สัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่อยู่ใน
ร่างกายเรา(มาก) คอยก่อกวนกันอยู่ทำให้ร่างกายนั้นเกิด
ความทรมานต่าง ๆ เช่น ปวดหัว ก็ให้ส่งบุญเข้าไปให้สัตว์
เล็ก ๆ ที่(ก่อกวน)อยู่ในหัว

‘อย่าส่งบุญแบบนี้ละ’ (หลวงพ่อบุญเสริมขึ้น)

อาตมาเคยเห็น เคยได้ยินเขาเล่าให้ฟัง **‘สาธุ ขออำนาจ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญที่ข้าเคยทำมา
ให้แก่นายเวรทั้งหลาย.....ย..ที่อยู่ในร่างกาย’** แบบนี้ส่งผลบุญ
ทั้งหลายนี้ไปทั่วเลยนะ แล้วในร่างกายนี้ปวดหัว แทนที่จะให้
สัตว์เล็ก ๆ ที่อยู่ในหัว ไ้พวกที่ก่อดระบบสมอง(เรา)ไม่ให้ ไป
ให้นายเวรทั้งหลายในร่างกาย ก็มันปวดที่หัวนี้ จะไปทนายที่
หัวเขาทำไม?.. ถูกต้องไหม?.. บางคนปวดในท้อง **‘สาธุ ขอ
อำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้มาถึงแก่’**

นายเวรทั้งหลายในร่างกายข้าฯ' ไอ้ที่มันอยู่ในท้องมันถูกแบ่ง บุญใจ (เชื่อโรค)มันรู้จักสัญญาณถูกแบ่ง(บุญ)ใจ

ให้(ทุกคน)ทำอย่างนี้นะ เมื่อจะให้นายเวรที่อยู่ในท้อง หรือในกระเพาะ ตะโกนดัง ๆ ในใจเลยนะ 'ไอ้พวกเชื่อโรคที่อยู่ในท้องกูในกระเพาะกู.. ฟัง.. ฟัง ได้ยินกูมั๊ย.. ขออำนาจ พุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้แก่พวกเชื่อโรคที่อยู่ในกระเพาะนี้' เดียวก็ได้ยินเสียงของพวกมันตอบกลับมา ถ้าหากว่าหูเราดี ถ้าหูไม่ดีก็ข้างมัน ให้แค่นี้ได้เลยนะ อาการที่ กวนอยู่ในกระเพาะก็เบาลง ๆ ๆ ๆ.. แผลในกระเพาะเหวอะหวะ เป็นตั้งสิบกว่าปีที่เนี่ย(ตัวหลวงพ่อ) ตอนนี้อย่างไม่มี.. สบาย กินได้ทุกอย่างถ้าอยากกิน แต่ไม่อยากจะกินทุกอย่างหรอก ไม่ไหวใจ แต่ละวัน แต่ละวัน นะ ๆ ไซ้มี๊.. ถ้ากินหมอนั้น อี้ย ..ย!! ขนมาแต่ละวันกลัวเราจะไม่อ้อม แต่ก็ดี ดีกว่าทำให้พระหิว..เนาะ..

แล้วทีนี้เมื่อพวกเรารู้อย่างนี้แล้ว ให้พวกเราไปทำบุญให้กันนะ **เจ็บตรงไหนก็ให้ตรงนั้น...** (เช่นเจ็บที่หัวเข่าก็ให้คิด อธิษฐานเอาบุญให้เขาว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์* จงบันดาลบุญข้าฯให้ผู้ที่ทำให้เจ็บหัวเข่าอยู่ที่นี่”** ดังนี้)

* ที่หลวงพ่อบอกให้คิดว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์** สั้น ๆ โดยไม่มีคำว่า **“พระ”** นำหน้านั้น ก็เพื่อจะได้สิ้นกระษัตริย์ซึ่งจะทำให้คิดจ่ายบุญได้รวดเร็วยิ่งขึ้น ท่านไม่มีเจตนาจะลบหลู่แต่อย่างใด ก็เหมือนกับการที่เราบริกรรมภาวนาว่า **“พุทโธๆ”** โดยไม่มีคำว่า **“พระ”** นำหน้านั้นแล แต่ถ้าหากใครยังติดใจการว่า **“พระ”** นำหน้าอยู่ก็ได้เหมือนกัน.

เชื่อโรคแค่นหมอ

วกมาที่หมอมาที่พยาบาลบ้าง ทีนั้นะบางวันอาตมาได้ ไปที่โรงพยาบาล ได้คว่ำจับพวก(ผี)เชื่อโรค สัตว์เล็กสัตว์น้อย ที่มีอันตรายกำลังจะเล่นงานหมอและพยาบาลอยู่ พวกมัน กำลังติดตามกัน..เข้าที่ท้ายทอยบ้าง แถวโหนต่อโหนบ้าง ตาม ร่างกาย(ของหมอและพยาบาล) มันหาทางเข้าที่ตาตุ่มบ้าง ที่ ปลายเล็บบ้าง ที่...เยอะแยะเลยนะ หลาย ๆ ที่ ทำไมจึงเป็น เช่นนั้น

ก็เมื่อหมอหรือพยาบาล ฉีดยา ฉีก...ฉีก...เข้าร่างกาย คนแล้วกรีบไปใจ ไม่ได้สนใจเลยนะ ฉีก...!! ไปเรื่อย ๆ ๆ พวก เชื่อโรคนั้นตายแล้ว มันยังไม่ได้กลับไปเกิดกับคนป่วยใหม่ เข้าใจ แล้วยัง ไอ้เชื่อโรคที่ตายไปยังไม่ได้กลับไปเกิดกับคนป่วยก็มี เกิดในคนป่วยอีกก็มี ดวงจิตที่ตายจากเชื่อโรคนั้นมันเป็นดวง จิตเหมือนกัน เข้าใจมั๊ย? เล็ก ๆ นะ เล็ก.. แม้แต่กล้อง จุลทรรศน์บางชนิดมองไม่เห็นตัวมัน ตัวมันเล็กจริง ๆ แต่จุลตา อาตมานี้มองเห็นมันนะ เข้าใจไหม ทำตาให้เล็ก ๆ ใจ ทำตาให้

เล็กเข้า เล็กเข้า ๆ ๆ ๆ หรีเข้า ๆ ธิบ ๆ ๆ ๆ.. พอมองไปที่
หมอเห็นพวกมันทันที!! อาตมาจึงถามพวกเขา

(หลวงพ่อ) ‘อ้าว.. มาอยู่กับเขากันทำไม?’ มันบอกว่า

(เชื้อโรค) ‘ไอ้(หมอ)นี่.. ฆ่าพวกหนู’

(หลวงพ่อ) “..เขาฆ่าพวกมึงที่ไหน?..”

(เชื้อโรค) “มันฉีดยาใส่คน ๆ นั้น แล้วพวกหนูก็ตาย
กลับไปหาแม่ไม่ได้ ก็เลยจะตามเล่นงาน จะตามไปอยู่กับ
ไอ้(หมอ)คน ๆ นี้” (ดังนั้น)

ก็พวกมันไม่มีทีไปแล้ว มันมองไปที่ไหนมันจะกลัวทั้ง
นั้นไง มองไปที่ไหนมันก็กลัว เพราะรอบ ๆ ด้านของตัวมันมี
แต่ตัวปีศาจที่เห็นเป็นรูปหมาบ้าง รูปควาย วัว หมู สิงโต ยักษ์
เสือ ภู จระเข้ กระจ้อน กระจอก กระจาด อีเห็น เสือลายเมฆ..
ต่าง ๆ นา ๆ อะไรเต็มรอบข้างพวกมัน มันจึงไม่กล้าไปไหน
พอหมอฉีดยาคนไข้ปั๊บ..มันก็ตาย แล้วออกจากคนไข้มา แต่
การออกมาของพวกเขาก็เชื้อโรคนี้เป็นเพียงดวงจิตเล็ก ๆ
ดวงจิตนี้เล็กจริง ๆ นะ จิตนี้เล็กจริง ๆ ไอ้ที่พวกเราเห็นตัว
เชื้อเอ็ดส์นั่น ตัวไวรัสต่าง ๆ นั้น นั่นตัวมันนะเข้าใจไหม ? นั่น
คือตัวของมัน แต่จิตมันเล็กกว่าตัวของมัน ตั้ง ๑,๐๐๐ เท่า เข้าใจ
รึยัง จิตมันเล็กกว่าตัวของมัน ตั้ง ๑,๐๐๐ เท่า เข้าใจรึเปล่า
เล็กจริง ๆ นะ เล็ก ๆ เล็ก ๆ ๆ.. เลย

ทีนี้พวกท่านลองคิดดูซิว่าถ้าหากเชื้อโรคมาเกิดในมนุษย์
สัตว์ตัวเล็ก ๆ นั้นนะ สัตว์ที่ว่าเนี่ย ถ้ามันเกิดในตับของคนแล้ว
ว่ายังไง? ถ้ามันเกิดในปอดของคนแล้วว่ไร? เกิดในตับใน
ไต..ว่ไร? เกิดในหลอดลม..ว่ไร ?

เชื้อโรค

ที่เกิดในร่างกายหลวงพ่อฯ

นี่.. อาตมาเคยเห็นพวกมันไง มันเกิดในหลอดลมของ
อาตมานี้ เคยเห็น มันเกิดในหัวใจของอาตมานี้ เคยเห็นมัน
เกิดในไตของอาตมานี้ เคยเห็น มันกัดกินหมอนรองกระดูก
ของอาตมาขาดหายไปเลย ดอกเตอร์วิสุทธิเคยให้ยามากิน
รักษาแล้วก็ไม่หาย อาตมาเลยเตรียมตัวจะผ่าไป

ทีนี้ก็ เอ้.. กลับไปตรวจสอบลองดูใหม่ไง พอได้กลับมา
วัด ก็ไปอธิษฐานหาเทพเทวาที่เป็นญาติ และพวกหมอยาทั้ง
หลายในโลกทิพย์ ถ้าหากการหาเซลล์ในโลกมนุษย์เนี่ยเทวดา
หาไม่ได้แล้วมนุษย์ที่ไหนมันจะหาได้ ถ้าหากต้องการให้เข้าอยู่
เพื่อที่จะแสดงอาการ(แสดงธรรม)ว่าเทพในโลกนี้ หรือว่าเทพ
ในสวรรค์ และพรหมในชั้นพรหมมีอยู่มากมายจริง พวกเทพ
พรหมในโลกทิพย์จะต้องช่วยข้า ในเรื่องโรคหมอนรองกระดูก
ของข้าที่หายไป หากไม่ดีขึ้นได้ภายใน ๑ เดือน ข้าจะทำการ

ตาย ไม่อยู่พูดให้ใครฟังอีก อาตมาว่าอย่างนี้เลยนะ ที่นี้ได้ยินเสียงแว่วมาเลยนะว่า

‘ท่าน ๆ ถ้าหากว่าเทพทำให้หายได้แล้วจะพูดเรื่องเทพทุกครั้งเลยไหม ? เรื่องญาติในโลกทิพย์ เรื่องสัตว์ลึกลับนี่ท่านจะพูดทุกครั้งเลยมั๊ย ?’

‘พูด ถ้าทำให้ข้าหายได้..’ (หลวงพ่อก)

‘ท่านแน่ใจนะ ท่านให้สัญญาจะ ท่านให้คำมั่นนะ’

‘กูอาจจะโกหกก็ได้ เพราะกูไม่ต้องถือสัจจะ..วะ’ (หลวงพ่อก)

‘อ้าว.. ถ้าท่านไม่มีสัจจะแล้วใครในโลกจะมีสัจจะ’

‘กู.. ไม่ต้องมีสัจจะแล้ว’ (หลวงพ่อก)

‘อ้าว..! ทำไมท่านพูดอย่างอย่างนั้นแหละ’ เสียงชัดเจนเลยนะเหมือนคุยกันต่อหน้าต่อตาอย่างนี้เลย มันบอกว่า ‘ทำไมละท่าน ทำไมท่านไม่มีสัจจะ’

‘มึงจะให้กูมีสัจจะไปเพื่ออะไร’ (หลวงพ่อก)

‘อ้าวท่านปฏิบัติเอามรรคเอาผลเอาพระนิพพานนี่นา’

‘กูไม่เอาแล้ว กูรู้กูเอาไม่ได้แล้ว พระนิพพานนิพพานอะไรกูไม่เอาทั้งนั้น..วะ’ (หลวงพ่อก)

‘ไม่เอาแล้ว..และถ้าท่านไม่มีสัจจะท่านก็ตายไปนรกนะซี’

‘นรกกูก็ไม่เอา กูไปเหยียบเล่นมาแล้ว กูก็ไม่ตื่นมันอีก มึงจะให้กูรักษาสัจจะเพื่ออะไร ขนาดสัจจะกับพระพุทธเจ้ากูก็เอาบ้างไม่เอาบ้างนะเดี๋ยวนี้ จะไปเอาสัจจะกับมึงทำไม’ แล้ว

เทพมันบอกว่า ‘ถ้าท่านไม่เอาสัจจะ ก็ไม่เอาให้ละหมอนรองกระดูกนะ’

‘ไม่เอาให้กู กูก็ตาย’ (หลวงพ่อก)

‘ถ้าท่านตายแล้ว..!! ก็ไม่มีใครพูดเรื่องพวกผมนะสิ..’

‘เรื่องอะไร..?’ (หลวงพ่อก)

‘ก็พวกผมหนะมีญาติเยอะ เทวดาที่อยู่ในเมืองไทยเนี่ยก็มากกว่าแสนล้าน คอยดูแลคนไทยอยู่’

‘แล้วโคตรพ่อมึงไปอยู่ไหน ทำไมปล่อยให้(คน)ตายตรงนั้น ทำไมปล่อยให้ตายตรงนี้อยู่แล้ว? ตายแบบบ้านี้ กูเห็นตายแบบบ้าเยอะแยะ เตี้ยวรตชนกัน เตี้ยวรตทกเขา เตี้ยวเครื่องบินตกแม่น้ำ เตี้ยวเครื่องบินตกทะเล อะไรต่ออะไรรุ่นว้ายรุ่นว้ายอยู่..วะ’ (หลวงพ่อก)

‘ก็ว่าจะช่วยอยู่แต่มันไม่มีกำลัง’ เขาว่าอย่างนั้น

‘ผมขอให้สัญญา..ถ้าหากว่าชาวไทยทำบุญให้แก่เทพต่อไป จากเดี๋ยวนี้ไม่เกินอีก ๕๐ ปี จะพากันปรากฏให้ทั่วดินแดนนี้แหละ’ ว่างั้น.. ‘นี่อาจจะตาย’ (ตัวหลวงพ่อก) แล้วพวกเราหละหรือจะทันดู.. มองเเท่งกันแน่นรุ่นนี้ แต่รุ่นที่เหลือนี่ คอยดูนะ

แต่เดี๋ยวนั้นมันเริ่มมีแล้วไง หลังจากเทพได้บุญจากญาติตามที่อาตมาได้แนะนำไป เขาก็ปรากฏให้ญาติเขาดู.. เมื่อเขา(เทพ)มาหาอาตมา อาตมาก็ถามเขาว่า ‘ญาติของมึงอยู่บ้านไหน เมืองไหน ๆ ก็เขียนไว้ ๆ’ แล้วเมื่อญาติเขามาก็ถาม

ว่า “เคยเห็นอาตมาไปปรากฏอยู่ที่บ้านมั๊ย” อย่างนี้แหละ เพราะมันบอกว่าปรากฏเป็นอาตมาให้เขาเห็นไง..!

เข้าใจไหมว่า บางทีเทพมันก็ปรากฏเป็นตัวอาตมาให้ญาติเขาเห็น บางที..เขาก็ทำให้ญาติฝันเห็นอาตมา.. พอญาติกำลังเคลิ้ม ๆ สัตว์ในโลกรทิพย์(เทวดา)ก็เข้าไปสู่วังค์ ต่อหน้าวงค์จิตของเขาไง ก็ให้เขาเห็นเป็นอาตมาไง ฝันและกำลังเคลิ้ม ๆ ลง

ก็เลยถามเทพว่า ‘ไปทำอย่างนั้นเพื่ออะไร?’

‘ก็เพื่อให้เขารู้ว่ามี’ มันว่า “เพื่อให้เขาได้ส่งสัญญาธรรมให้ เพราะเขาเคยเกี่ยวข้องกันมา แล้วเมื่อก่อนเคยเกิดเป็นมนุษย์ร่วมกันมา เป็นหมาด้วยกันมา เป็นสัตว์เดรัจฉาน ช้าง ม้า วัว ควาย ร่วมกันมา มาคราวนี้เมื่อมาเป็นเช่นนี้แล้วก็อยากให้ท่านเปิดแดนโลกธาตุอันนี้ ให้คนได้รู้ได้ดูบ้าง”

“แล้วพวกพ่อใครจะเชื่อกุเล่า?.. ไม่มีใครเชื่อกุหรอก” (หลวงพ่อกกล่าว)

‘ก็มี.. คนที่เชื่อท่านแล้วมีเป็นหลายแสนแล้วนี่ แล้วปานนี้ท่านจะยังไม่พูดอีกหรือ?..’ เทพมันว่า

“เออ.. แต่ถ้าใครมันมาแล้วรู้สึก ๆ ว่ามันไม่เชื่อ.. กูจะพูดทำไม เสียเวลาเปล่า.. !!”

คุยกันไปคุยกันมา ก็เลยเห็นว่า “เออ.. ถ้าหากว่าเทพรักษาข้าได้ ข้าก็จะพูด” ก็เลยรักษาสัญญาอันนั้นแน่นอน ก็เลยพูดอย่างนี้อยู่นี่ไง..

ฉะนั้น สัญญาตรงที่ว่า “คำวาสัญญา” แปลว่าความจำใจใหม่ ฉะนั้น ความจำที่ว่า ‘เมื่อรักษาหมอรอดกระดูกนี้กลับคืนมาได้ ข้าจะพูด’ ว่ากันอย่างนี้เลยนะ ตัดสินกันอย่างนี้เลยนะ

‘ถ้าหากกูไม่พูด จะให้กูเป็นอะไร’

‘กระผมไม่สามารถให้ท่านเป็นอะไรได้’ มันว่า

“แล้วถ้าหากกูตั้งใจจะพูดเรื่องเทพ แล้วมีงไม่เอาหมอรอดกระดูกมาสรางกลับคืนมา มีงจะให้กูทำอะไร”

‘ขอให้ท่านทำให้ฟ้าผ่า ให้ท่านทำให้เกิดไฟไหม้ เพลิงไหม้ ให้ท่านเรียกเทวดา ยมทูต ยมบาล มาลากตัวข้าไปนรกได้เลย’ มันว่าอย่างนั้นเลยนะ

“เออ... สาธุ.. ขออำนาจพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์จงบ้นดาลกระแสของเทพคนนี้เทพท่านนี้ ให้เป็นตามที่ท่านนี้ปรารถนา อันตัวข้าถ้าได้หมอรอดกระดูกกลับคืนมา ก็จะไม่ไปหาหมอ แต่จะเอ็งขเรย์ตัวเองอย่างเดียวก่อน หากเอ็งขเรย์ตัวเองแล้ว เห็นแล้วก็จะไม่ยอมเท่านั้น จะไปให้เครื่องที่อยู่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ตรวจสอบดูอีกทีหนึ่ง ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น กูจะไม่เชื่อมีง..!!”

(ต่อมาโรคหมอรอดกระดูกของหลวงพ่อกที่ขาดหายไป เทพสามารถรักษาให้กลับคืนให้เป็นปกติกว่าเดิมได้จริง ๆ)

ที่นี้ก็หลังจากนั้น ๑ เดือน ที่ได้รับปากเขาว่าจะพูด

‘จะพยายามพูดเรื่อง เทพ เทวา ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ นาค’ จะพยายามพูดให้เขาเข้าใจ และให้คนทั้งหลายเขาเข้าใจว่ามี พวกเขาอยู่กับทุก ๆ คน ไม่ว่าจะใคร ไม่ว่าจะหมา ไม่ว่าจะแมว ลิงค่าง บ่าง ชะนี แม้แต่หมด แม้แต่ปลวกก็มี ใครที่ดูถูกมด ดูถูกปลวก ระวังนะ!! มันจะพากันรุมกลืนกินบ้านกินที่อยู่อาศัย บ้านจะพังทลาย คอยดูนะ มันมีจริง ๆ ไม่เชื่อไม่เกี่ยว มีแน่นอน.. ให้ฟ้าผ่านี้ได้(หัวหลวงพ่อก) ถ้าหากพูดไม่จริง

แล้วทีนี้เมื่อให้สัญญากันได้ ๑ เดือน นะ พอมาตรวจดู แล้วร่างกายมันแข็งแรง ก็เลยลองอุ้มเด็กที่วัดนี้ อุ้มได้เลยนะ อุ้มยกชูขึ้นอย่างนี้ขึ้นได้เลย (หลวงพ่อกทำท่ายกเด็กชูขึ้นเหนือศีรษะได้)

เมื่อก่อนอาตมาจะไปยกอะไรได้ ปวดหลังมากเลยนะ แต่ตอนนี้ยกได้ สามารถยกใครสักคนหนึ่งโชว์ขึ้นได้เลยนะ เตี้ยว นี้นะ ถ้าหากไม่อายุใครนะ แต่คนชั่อายุอยู่ในนี้เยอะแยะ แล้วเมื่อเทพมันรักษาได้อย่างนี้แล้ว อาตมาจึงพูดเรื่องของเขา

แล้วทีนี้ถ้าสงสัยว่าเทวดาจะอ่อนกำลัง เมื่อได้ให้ทาน คราวต่อไป ก็ให้อุทิศบุญให้เขาด้วยว่า “บุญนี้ให้แก่เทวดาผู้ รักษาตัวข้าพเจ้า ยาดีมีอยู่ที่แห่งใด สิ่งใดที่ดีที่จะรักษา ร่างกายนี้ให้สมบูรณ์จงนำมารักษาเรา ต่อไปเราจะประกาศ คำสอนทุกประเภทที่มีในพระธรรม” อาตมาพูดแบบนี้ ทีนี้ อาตมาก็ได้เห็นพวกเขานำเอายามาให้ ตอนนั้นไม่รู้ว่าได้กินจริง

หรือได้กินปลอม พอตื่นเช้าขึ้นมามันก็แข็งแรงเลยนะ ทีนี้ บางที เดินไป ๆ ก็มีผู้ชายหน้าตาดี ๆ เดินเข้ามาใกล้ ๆ เขามานั่งลง บ๊ีบก็หยิบเอายาเม็ดเท่าปลายก้อยยาวประมาณหนึ่งนิ้วมาใส่ มือให้ แล้วก็บอกว่า ‘นิมนต์พระคุณท่านฉันเถิด’ ผมจะรีบไป อาตมาก็รับเอายาแน่นมาจะฉัน แต่ยังไม่ทันได้ฉันยา ก็หาย เข้าไปในมือหมดแล้ว จึงหันไปจะบอกว่าให้เขาไปกินข้าว ก็ เห็นแต่หลังแว็บ ๆ ๆ ๆ เดินไปทางโรงครัว แล้วโรงครัวก็บัง พอเดินตามไป ก็ถาม.. “ผู้ชายที่ใส่เสื้อขาวกางเกงสีดำรองเท้าน้ำ ดำ ๆ เดินมาทางนี้ แล้วหายไปไหน?” เด็กบอกว่าไม่เห็นมีคน เดินมา ก็เลย “อ้อ..!! ถ้าไม่มีคนก็แสดงว่ารายเมื่อตะกี้นั้น ไม่ใช่คน แสดงว่ายาที่เอามาใส่ในมือเรา นี้ จึงไม่ใช่ยาของ มนุษย์ธรรมดา..”

หลังจากนั้นอาการของอาตมาก็ดีขึ้นมาเรื่อย ๆ ดีขึ้น มาเรื่อย ๆ แล้วทีนี้หากพวกท่านจะอุทิศบุญให้เทวดาของพวก ท่าน ก็ให้คิดว่า “ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ จงบันดาลบุญ ข้าให้เทวดาที่รักษาข้า” แล้วหากอยากจะบอกเขาให้ช่วย หาหยูกยาที่จะรักษาโรคในร่างกายของเราให้หายได้ ก็คิด ต่อว่า “ยาใดหรือหมอใดที่จะรักษาอาการของโรคที่ข้าเป็นอยู่ นี้ให้หายได้ ขอให้ท่านไปนำยานั้นหรือหมอนั้นมารักษาข้า หรือ บันดาลให้ข้าได้รู้จักยานั้นหมอนั้นด้วย” ให้คิดอย่างนี้บ่อย ๆ มาก ๆ

เวลาพระรัตนไตรมณฑลหรือสวดมนต์ พวกผีสัตว์(เชื่อโรค)มันไปอยู่ไหน?

มีอยู่คราวหนึ่ง ตั้งแต่ก่อนหน้านี่ย้อนคืนกลับไปโน้น ๑๓ ปีแล้ว ที่ผ่านมา อาตมาได้ไปสวดมนต์บ้านหนึ่งกับคณะพระหลาย ๆ องค์ แต่ไม่รู้จักกัน เขานิมนต์เอาจากป่านี้บ้าง ป่าโน้นบ้าง ดักเอาตามถนนหนทางที่มีพระเดินผ่านไป เขานิมนต์ให้ไปสวดมนต์ไ้ ก็ไปสวด แต่ตนเองนี้สวดไปก็คิดว่า มันดีหรือ?...โอ้เราเคยสวดแล้ว เห็นไอ้พวกผีปลา ผีกบ ผีเขียด เปื่อยเน่าขาดเป็นท่อน ๆ แล้วก็มืดดวงใจล่องลอยแว็บ...!! ออกมา แล้วก็มาเกาะตามตัวเรามากมาย เราต้องเอาบุญให้พวกมันน้ำ.. มันจะเป็นอย่างนั้นอีกมั้ย?... (หลวงพ่อดิเรกพิจารณ์ถามตนเอง)พอสวดมนต์ ๆ คนบ้านนั้นก็หายป่วยจริง ๆ นะ

ทีนี้พอกลับเข้าไปในป่า ก็ไปตรวจดูว่าเชื่อโรคหายจากผู้ป่วยแล้วมันไปไหน มันหายแล้วไปไหน ? ... นั่งกอดอกอยู่อย่างเนี้ย พวกมันไปไหน ? หายแล้วมันไปไหน ? ..มันต้องมีตัวเพราะตนเองหนะเชื่อแน่นอนว่ามีตัว ไอ้พวกหัวตพวกอะไรเนี้ย ไ้มาลารงมาเลเรียเนี้ย มีตัวทั้งหมดแหละ เชื่อแน่นอนว่าเชื่อโรคมันมีตัว แล้วตัวมันไปไหน?... (ต่อมา)

เชื่อโรคตามกวางหลวงพ่อก

ไม่นานนะ..! อาตมาก็ได้เจอตัวพวกมันเข้าใจ !!! รวมตัวกันเป็นกลุ่มเลย อยู่ข้างเตียงอาตมานั้น แล้วที่นี้อาตมาก็เลยอธิษฐาน “ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้รวมเข้ามาแปรสภาพตัวข้าให้เป็นเชื่อโรคแบบเดียวกันกับพวกมัน”

ทีนี้..ตัวเอง ตัวจริงไม่รู้ว่าย้ายไปไหนนะ เหลือแต่ตัวปลอม แวบ... เป็นเชื่อโรคแบบเดียวกัน บินแว็บ..เข้าไปหาพวกมัน (แล้วถามว่า)

‘เฮ้ย..!! พวกแกมาอยู่ที่นี่ทำไม เยอะ ๆ แบบนี้หนะ’

‘จะกินตับไอ้ฉัน’ กลุ่มเชื่อโรคมันว่า..

‘โอ้.. มันเป็นอะไรถึงจะกินตับฉัน’ (หลวงพ่อก)

‘ก็ตอนมันไปสวดมนต์มันเอาน้ำอะไรราดมาก็ไม่รู้ ตัวกูขาดเลยนะ มึงถูกเหมือนกันใช่มั้ย?’ (กลุ่มเชื่อโรคถามกัน)

‘เอ่อ.. ไข่ ไข่ ๆ ไข่.. เอ๊ อย่างนี้ก็แล้วกันนะ กูจะพยายามหาทางให้มันทำบุญมาให้พวกมึง..ไข่ กูรู้จักกับมัน จะเอามั้ย ๆ...ไข่’ (หลวงพ่อกำลังตอบรับ)

‘ไม่เชื่อหรอกว่ามันทำได้..ไข่’ (กลุ่มเชื่อโรคสรุป)

เมื่อได้คุยกันกับกลุ่มเชื่อโรคพอเข้าใจแล้วว่า “ถ้าทำบุญให้ หากได้ก็จะพากันขอบคุณ ถ้าหากได้จริง ๆ ถ้าคุ้มจริง ๆ เปลี่ยนสภาพเป็นตัวมนุษย์ขึ้นอย่างกลุ่มนั้น ๆ จริง ๆ ถ้ามันได้อย่างนั้นก็เอา” เขาว่า

“โอเค..! เลย” กลับเข้าร่างมาแว็บ... ลูกขึ้นลงจากเตียงไปหาของให้ทาน พอเอามาให้ทานบ๊อบ ให้บ๊อบเลยนะ ให้กับเด็กเลยนะ เมื่อก่อนไม่มีพระใจ(อยู่องค์เดียวกับเด็ก) ให้กับเด็กให้ชาวบ้าน ได้โกโก้ก็คน ๆ ๆ(ผสม) เด็กไม่กินกาแฟก็ชงโกโก้ก็คน ๆ ๆ ผสมกับน้ำตาลเห็นนมมีในกระป๋องก็คน ๆ ๆ แจกให้เด็กไป

พอให้ทานบ๊อบ... ‘บุญนี้ให้เชื่อโรค พวกไข่มาลาเรีย ให้เชื่อหวัดทั้งหลาย ให้เชื่อโรคปวดท้องปวดไส้ พวกตัวสัตว์เล็กสัตว์น้อยที่กินท้องกินไส้ พวกแบคทีเรียเหล่านี้’ (ดังนี้)

เชื่อโรคทุกชนิดเมื่อตาย..ถ้าไม่มีบุญอยู่เท่าที่จะเป็นผีเชื่อโรค (แต่)ถ้ามีโทษมากกว่านั้นก็ไปนรก ถ้ามีบุญก็ไปสวรรค์

เชื่อโรคเกิดเปลี่ยนแปลง

ทีนี้เมื่อได้รับบุญ พวกเชื่อโรคมันจะกลายสภาพเรืองแสงขึ้น วิบ ๆ ๆ ๆ ๆ... จ้า..!! ไปคนละทางสองทาง ลอยไปคนละทิศละทาง แล้วก็เป็นตัวเด็กเหาะขึ้นไป เหาะขึ้นไปโตขึ้น ๆ วิบวิบ ๆ ลอยขึ้นอยู่ในอากาศ หันคืนมาราบผู้ทำบุญให้

‘ขอบคุณท่านมาก ทำไมท่านรู้วิธีนี้’ (กลุ่มเชื่อโรค)

‘ก็กูโง.. ที่ไปคุยกับพวกมึงเนีย..’ (หลวงพ่อก)

แล้ววิธีแบบนี้ ไม่มีพระองค์ไหนทำ เดียวนี้ในแดนจักรวาลเดี๋ยวนี้ มีองค์เดียวที่เสี่ยงตายไปคุยกับเชื่อโรคมัน ถ้าเชื่อโรคมันรู้ว่าเอาตัวจริง ไข่ใหม่หละ เข้า(ใจ)ใหม่? มันไม่ไข่เสี่ยงเล่น ๆ นะ หากมันรู้มกรรมอยู่นั้น หากอธิษฐานไม่ทันก็เง็กมองเท่งอยู่นั้น เข้าใจใหม่ ไม่ใช่เสี่ยงเล่น ๆ นะ

แต่รู้..ว่าหนีได้ไม่ตายแน่นอน ไม่ตาย..เพราะผีมือเขา พวกเชื่อโรคอำนาจเขายังน้อย แต่ถ้าเขาได้เข้าไปอยู่ข้างใน

ร่างกายแล้วอำนาจน้อยมัย หากอยู่ข้างในร่างกายนี้แล้ว อี้..ย..!! เอ้อเอาตายจริง ๆ ตัวมันเล็ก ๆ นะเล็กจริง ๆ ปลายเส้นผมนี้เอามาจดบนพื้นแล้วแบ่ง ๑,๐๐๐ โน่นแหละ เล็กจริง ๆ แต่ว่าเขาสามารถฆ่าเราได้

ฉะนั้นหมอทุกคน ดอกเตอร์ทุกรายผ่าตัดแล้วเนียนเอามาเรียงเขาไปทิ้ง เอาดื่บที่มันเน่า ๆ นะ เอาทิ้งไปบีบ เอาแถบกาที่มันละลายเป็นเนื้อเดียวกันได้ ตืดบีบ ๆ ๆ ๆ แล้วเอาอะไร เอ๊กซเรย์ มาบดกรี แวบ ๆ ๆ ๆ ไม่รู้จักหละ แล้วก็จับกลับคืนเย็บเอาไว้ แต่หมอ พยาบาลไม่ได้ทำบุญให้กับเชื้อโรคที่ตัดดับทิ้งไป เชื้อโรคมันอยู่กับดื่บนั้นหมื่นล้าน แสนล้าน โน่นนะ ไม่ใช่เล่น ๆ พวกเชื้อโรคมันจึงกลับมากินหมอไป จริงจริง ๆ บางทีก็กินตาหมอ บางทีก็กินหูหมอ บางทีก็กินปากหมอ บางทีก็กินจมูกหมอ กินในต่อมไทรอยด์ของหมอกินระบบน้ำเหลือง กินม้าม ให้หมอเป็นโรคเบาหวาน ถ้ามันกินม้าม ม้ามก็สกัดน้ำตาล ใส่น้ำตาลให้ไหลไม่ทั่วถึงใจ แล้วก็ออกหวานเกินไปไป บางทีมันก็กัดท่อน้ำตาลบ้าง ท่อเลือดบ้าง กัดริมนี้กับริมนี้ต่อกัน รับกัด ๆ ๆ ไหลออกทิ้ง เยี่ยวทิ้งไป น้ำตาลก็ไหลออกไปทิ้ง ทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ ก็ทำให้เป็นคนน้ำตาลน้อยเกินไป ทีนี้ นั่ง ๆ อยู่ดี ๆ ก็อ้อ... เป็นลม ถ้าน้ำตาลมากเกินไปก็เป็นอีกนะ น้ำตาลขึ้นก็ ก๊ก ๆ ๆ ลงไปเลยนะ.. ลูกรับไม่ทันก็มี ล้มตึงกับพื้นโน่น!!

เชื้อโรคมันตามฆ่าหมอ อาตมาเห็นจริง ๆ .. !! เห็นมันตามฆ่าหลายคนนะ บางทีเดินเคียงข้างกันไป(หมอกับหลวงพ่อก) อาตมาหยุดมันไว้ก็มีนะ.. หยุดมันไว้ก่อนใจ แล้วก็อธิษฐานเอาบุญให้มัน

ก็บอกหมอแต่ไม่ได้บอกสวนตัวจ้ง ๆ บอกเพียงว่า “ทำบุญให้พวกเชื้อโรคที่ตามคุณหน่อยสิ” แต่ไม่ได้บอกว่าอะไรตามมานะกลัวเขาจะนอนไม่หลับใจ ไม่ได้บอก พอให้ทำบุญอุทิศให้.. อุทิศให้ สัญญาทางหมอนี้ก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ค่อย ๆ ดีขึ้น ความคิดความอ่านที่วุ่นวายก็ค่อย ๆ ๆ ออก ไอ้ความอึดอัดทรมานต่าง ๆ มันก็ค่อย ๆ เบาลง ๆ สัญญาของคนที่ดีขึ้นแบบนี้

แล้วหากว่า ‘พวกท่านทำบุญแล้วไม่ได้อุทิศให้..’ อย่าลืมนั่งตามเล่นงานแน่นอน

บางราย..ว่าตัดกระดูกที่มันปวด ๆ จากคนไปทิ้ง นึกว่าช่วยคนแล้วดี ‘ใช่..!! ได้บุญจากคน แต่ไม่เอาบุญจากคนนี่ให้เชื้อโรค’ เขาเอาไปทิ้งถึงขยะเง ที่เตาเผาขยะ แล้วไอ้พวกเชื้อโรคที่มันติดไปกับกระดูกเมื่อมันตายมันก็จะกลับมาเล่นงานหมอตต่อไป..

มนุษย์ตายแล้ว เปลี่ยนเป็นเชื้อโรค

อาตมาเคยไปเห็นที่ข้างโรงพยาบาลนั้น มันมีเครื่องปั่นน้ำ เรียงกันเป็นแถวเลยนะ น้ำไหลไปนั้น เครื่องปั่นนั้นหมุน บ๊ีบ บ๊ีบ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ... มันฆ่าสัตว์วันละร้อยวันละพันล้าน แสนล้าน ล้าน ๆ ๆ ๆ แล้วก็ไม่เคยทำบุญให้สัตว์เหล่านั้นเลย

อาตมาก็ไปยืนอยู่นั้น บางทีก็เห็นเป็นญาติก็เอาบุญให้ บางทีก็เห็นเป็นคนเคยรู้จักก็เอาบุญให้ ‘มนุษย์เรานี้ตายลงไป เปลี่ยนระดับถึงขั้นเป็นเชื้อโรค’ โน่นก็มี เข้าใจมั๊ย?

จริง ๆ นะ จริงจริง.. นะ ให้ฟ้าผ่าถ้าไม่จริง นี่พูดเรื่องจริงนะ จริง จริงจริง จริงจริง ๆ ๆ ๆ ๆ ... เต็ดขาดเลยนะ คืออาตมาไม่รู้จะเอาคำไหนมาพูดนะ พูดด้วยการรู้จักจริง ๆ ชัด ชัด ๆ ๆ ๆ แน่نون มันสามารถลงไปเกิดถึงระดับนั้นจริง

ดวงใจเราจึงเชื่อมั่นไม่ตายไป มันไม่ตายมีแต่สร้าง ความสะอาดให้มัน แล้วมีปัญญาครอบมันเอาไว้ พามันหนี ออกจากแดนที่หมุนเวียนอยู่นี้ ออกไปจากวัฏฏสงสาร ของจักรวาลนี้ไป เราต้องสร้างพลังงานแบบว่านี่เพื่อหนีไปไง เราจึงจะหนีรอดไปอย่างสบาย ๆ มันมีมากจริง ๆ นะ มองไปทางไหน แบบว่านี่ มันไม่เว้นเลยนะสัตว์ที่ตามเล่นงานคน

พวกติดตามรักษา อีกฝ่ายหนึ่งก็ตามรักษานะ เรามีบุญกับมันไป เรามีคุณกับมันไป อย่างเช่น ที่คนเอามาเลี้ยงไว้ เคยรู้จักไหมจุลินทรีย์ชนิดเล็ก ๆ เหมือนกัน เขาเรียกว่าแล็คโตบาซิลลัส แปดพันล้านในกระป๋องเดียวใช้ไหม ?(นมเปรี้ยว) แปดพันล้าน..แล้วกินมันลงบ๊ีบ..ส่งมันไปไหนต้องให้มันไปปราบไวรัสแบคทีเรียที่มันอยู่ในร่างกาย มันฆ่ากันเป็นร้อยล้าน พันล้าน เป็นแสน ๆ ล้าน เพราะตัวหนึ่งมีกำลังใจ มีฤทธิ์ภายในตนเอง มีฤทธิ์เข้าใจไหม พอกลืนลงไปบ๊ีบ พอเจอคู่ศัตรูเท่านั้นบ๊ีบ อี้ย... ๆ ๆ ๆ(ฆ่ากัน)เลยนะ ตายลง ๆ ๆ ก่อนที่ตัวมันจะตายมันได้ฆ่าศัตรูเป็นสิบ แปดพันล้านคุณสิบอย่างนี้ เท่าไหร่ ?.. ‘แปดหมื่นล้าน’ แล้วตายออกไป(กับอุจจาระ)แปดหมื่นล้าน คนไม่เคยทำบุญให้เลยนะ จุ้ยเลย..เฉย.. “ไอ้..ถ่ายออกแล้วสบาย”..วะ แต่พอออกจากห้องน้ำมามันก็รุมตามหลังมาอีกเป็นขบวน เข้าใจไหม ?..

เชื้อโรคที่ซบถ่าย เปลี่ยนแปลงเมื่อได้รับบุญ

หลายครั้งนะ ที่อาตมาได้เข้าห้องน้ำ ซบถ่าย วิว.. แล้วพออุทิศบุญบิ๊บ อุทิศบุญไปด้วย ก็เดา ๆ ไปในทีแรก ไม่คิดว่ามันจะออกมามากมายอย่างนั้น...

‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่สัตว์ที่เราซื้อออกมา เยียวออกมา’ (ดังนี้)

นี่ ... วิต .. ๆ . ๆ ๆ ๆ...!!! (เขาลอยขึ้น) โอ้... ไปอยู่ที่ฝาผนังแล้วก็ถาม

‘ท่านเมื่อกี้ผมได้ของจากท่านใช่ไหม?’ (ผีเชื้อโรคที่ออกจากขี้และเหยี่ยว ได้รับบุญแล้วเปลี่ยนแปลงสภาพเป็นผีคนตัวเล็ก ๆ)

“ใช่ แล้วแต่ก่อนทำไมมาอยู่ในห้องนี้” (หลวงพ่อก)

‘อ้าว..ห้องเธอ...’ มันว่า

ดูซิ สัตว์เหล่านี้มันไม่รู้จึกว่าห้องไม่รู้จึกว่าไส้ ไม่รู้จึกว่าอะไร แต่อยู่ด้วยความรู้สึกว่า เอ้าตรงนี้ดีก็อยู่ไ้ เหมือนกับพวกเราเข้ามาในนี้ เข้าใจว่าที่นี้ดีนะ อยู่ในห้องประชุมหากมีใครพนไอพิษเข้ามาในนี้แหงแก่หมดนะนี้ ถ้าหากเขาวางแผนฆ่ากันในนั้นะ หลายร้อยไซ้ไหม ยุบพริบลงนี้ ไม่น้อยนะทั้งข้างนอกข้างใน แต่ดีนะว่าเทพที่อาศัยอยู่บริเวณนี้เคยได้บุญ เคยเรียนรู้ เคยรู้จึก เคยเข้าใจ เคยรับทราบกระแสบุญ กระแสบาป เมื่อเขาเรียนรู้แล้ว เขาจะไม่ฆ่ามนุษย์เราโดยง่าย

แล้วใครที่เรียนรู้อย่างนี้แล้ว หากว่าพวกเราจะแก้ คือทุกคนนี้มีความสามารถอยู่แล้วในการที่จะแก้ การให้ทานเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็แก้ไขพวกเชื้อโรคนี้ได้ อย่าปล่อยให้มันมากวนพวกเรามากนัก เข้าใจไหม

(หลวงพ่อกษมเสมา)

...

นี่ก็มีตัว.! ที่ออกมาเนี่ย สองสามร้อยล้านโน่นนะ แล้วต้องอธิษฐานเอาบุญให้มัน มันจะได้ไม่กลับมาเกิดในร่างกายเราอีกไ้ มันจะปล่อยให้ร่างกายเราต่อกันได้ ต่อกัน ๆ ไ้ ในจุดที่บกพร่อง เซลล์ร่างกายเราก็จะต่อร่างกายเราด้วยระบบจูลินทรีย์ มันจะจับต่อกันบีบมาเชื่อม จับต่อกันบีบมาเชื่อม จับ

ต่อกันบีบมาเชื่อม คือมันจะต่อกันง่ายกว่าคนจับหนังมาต่อกัน
อย่างนี้นะ.. ถ้าคนจับหนังมาต่อกันพอแหวกเป็นทางนี้บีบเอา
แปะกันคึน แล้วก็เย็บ ๆ ๆ ๆ เอาต่อกันไว้ ให้ธรรมชาติที่
ลึกลับสลับซับซ้อน ต่อยีนส์และเซลล์ของเราให้เรียบริ่อย แล้ว
ก็ถอดใหม่ทิ้งไป นี่คือการต่อของมนุษย์

แต่การต่อของสัตว์ในโลกทิพย์ เขาไม่จำเป็นต้องเอา
เชือกหรือไหมเลย เขาจัดการดึงมันเข้ามา ดึงเข้าต่อกัน ดึง
เข้าต่อกัน ดึงเข้าต่อกัน ให้เป็นผนังหนา ๆ พอมันหนาเกิน
ไปทีนี้เขาก็จะดึงด้านหนึ่งออก ดึงด้านหนึ่งออก ดึงด้านหนึ่ง
ออก ให้มันบาง ให้มันพอดีกัน แล้วเราก็ใช้ร่างกายได้ง่ายไม่
ฝืดเคือง

**เรื่องการอุทิศบุญนั้นหลวงพ่อกล่าวว่ คนในศาสนาไหน
ก็ส่งบุญได้ ไม่ว่า คริสต์ อิสลาม ฮินดู ซิกข์ ล้วนมีวิธีสร้างกุศลผล
บุญสะสมคุณงามความดีด้วยกันทั้งสิ้น เมื่อเกิดบุญกุศลขึ้น สามารถ
ส่งถึงผู้อยู่ในโลกทิพย์ได้ด้วยวิธีเดียวกัน ถึงเช่นกัน ก่อผลดีพร้อม
เดียวกัน ส่วนการทำคุณงามความดีนั้นถึงแม้จะมีแนวทางแตกต่าง
กันก็เพียงปลีกย่อยเท่านั้นไม่เป็นที่ขัดแย้งกัน**

ใช้วิธีเดียวกัน คือ-

แต่ละศาสนานั้นให้ใช้ศาสดาของตน ในการอธิษฐานการส่ง
บุญ เช่นศาสนาเรา(พุทธ)ก็ “ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ” ดังนี้ เป็นต้น

การรักษาโรคเนื้องอก (มะเร็ง)

เนื้องอกภายในร่างกาย หรือเนื้องอกในที่ต่าง ๆ ใน
ร่างในกายเราก็เหมือนกัน เด็กที่วัดอาตมาเคยเป็นเนื้องอกที่
ตรงหน้าแข้งนี้ งอกลาม ๆ ๆ ๆ ยาวประมาณคืบ หนักมาก
เวลาเดินนี้ปวด กะเพก ๆ แล้วเมื่อไปโรงพยาบาล ทางโรง
พยาบาลก็บอกว่าต้องรอก่อน ถ้าหาก เอ็กซเรย์ดูแล้ว หากให้
ยาไปกินแล้วไม่ระงับ..ไม่ระงับไม่กลับไม่คืนก็ต้องผ่าตัด

ทีนี้พอกินยาเท่าไรก็ไม่ระงับ เพราะในตอนนั้นยังไม่รู้
จักพวกสัตว์ลึกลับที่ทำแบบนี้ อาตมาก็พยายามรักษาในตอนนั้น
พอเด็กนอน ด้วยความหวังโย อาตมาก็เพิ่งดูว่ามีอะไรอยู่ใน
ขาเด็กนั้น อยู่ในขาเด็กมันจะมีอะไร ก็เพิ่งดูอยู่หลายวัน
นะ..หลายวัน มองทะลุเข้าไปในขาเด็กเลยนะ มองทะลุเข้าไป
ในโน้นได้เลยทีนี้ แล้วก็ไปเห็นฝูงกิ้งก่าบ้าง มีไก่สองสามตัว แล้ว
ก็มีหอยบ้าง อีฮวก*บ้าง รู้จักอีฮวกไหม อีฮวกบ้านเฮาน้ำ ฮวก
ฮอด ‘ฮอด*’ ไม่ใช่ฮอดคนนะ ‘ฮอด’ อีฮวกนั้นหนะ (ลูกฮอด)

ฮอด*(ฮวก*) หมายถึง ลูกกบที่ยังไม่โตเต็มวัย

แล้วก็มีลูกต่อลูกแทน มันอยู่ในบริเวณหัวเข่าเด็กเนี่ย คือมันไม่อยู่ทั่วไปหมดนะ มันอยู่ตรงหัวที่เกิดเท่านั้น อยู่ตรงที่เป็นตุ่มเล็ก ๆ นี่ จุดเดียวเล็ก ๆ จุดเดียวเล็ก ๆ เท่าปลายไม้ขีดนี่นะ สัตว์อยู่ในนั้นตั้งเกือบพันล้านตัว ว่าไงจุดเดียวเล็ก ๆ นะ

‘เออ .. ให้อุ๊ยพ่เห็นพวกมันแล้วนะ..’ (บอกเด็ก)

ตอนเช้า หรือตอนกลางวัน หรือตอนไหนก็ตาม ก็บอกให้เด็กทำเป็นข้อวัตรเลย ตบ ๆ บริเวณที่เจ็บทุกเช้า หรือพอระลึกได้ พอเจ็บขึ้นมาก็ “เฮ้ย..!!” ไม่พูดแต่ตะโกนดัง ๆ ในใจ บอกให้พวกสัตว์ที่กวนเหล่านั้นให้มันได้ยิน แล้วพอเด็กมันตบ ๆ ๆ พร้อมกับให้มันร้องเข้าไปว่า ‘พวกเจ้าที่อยู่ในนี้ นี่ คือขาคน นี่มันอันตรายนะ ให้พวกเจ้าออกไปซะเราจะทำบุญให้ เราให้บุญแน่นอน นี่คือขาเราถ้าหากพวกเจ้ายังขึ้นอยู่ ยักษ์คนธรรพ์ กุมภภัณฑ์ นาค และเทพเทวาที่เป็นญาติเราเห็นพวกเจ้าอยู่ เขาพร้อมที่จะเข้าไปจับพวกเจ้าไปเข้าคุก ไปจับพวกเจ้าไปติดคุกในยมโลกเพียงแต่เราอนุญาตเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อพวกเจ้าได้รับผลกระทบกระเทือนอยู่มากพวกเจ้าก็ออกมาซะ เราจะอุทิศบุญให้’

อาตมาบอกวิธีทำอย่างนี้แก่เด็ก แรก ๆ กลัวว่าจะไม่ได้ผล หากไม่ได้ผลแล้วเด็กนี่คงไม่กล้าสบหน้าอาตมาง่าย ๆ นะ เพราะเลี้ยงเขามาตั้งแต่เด็กไป

ทีนี้ เมื่ออยู่พวกมันแล้วก็ตบ ๆ ๆ ๆ แล้วก็อุทิศบุญให้วิธีอุทิศบุญก็คือ ‘ขออำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่สัตว์ทั้งปวงที่กวนที่ขาข้านี้’

อุทิศบุญให้พวกเขาอย่างนี้ทำมาก ๆ ทำบ่อย ๆ โอนบุญให้เฉพาะบริเวณที่เจ็บป่วยเท่านั้น และพออาตมาได้ไปลูบ ๆ ลูบ ๆ แล้วก็อุทิศบุญให้ ทำแบบเดียวกันอย่างนี้ แต่ใช้เวลาถึง ๒ ปี มันจึงหาย ไม่มีนายเวรที่กวนเลยเดี๋ยวนี้ เจ็บไปเลย เอ๊กชะรง..เอ๊กชเรย์ ก็ไม่เจอเลย

แล้วทีนี้ จากนั้นมา..เมื่อใครเป็นอะไรอาตมามองเข้าไปในคนนี่มีให้เห็นทุกคน มองเข้าไปในคนมีทุกคน ๆ นะ มองเข้าไปในหมาก็มีอีก แม้แต่หมาก็มีหมัด จับหมัดขึ้นมาดูในหมัดนั้นมีสัตว์กินหมัดอยู่ในนั้นเล็กลงไปอีก นี่.. และมีไข่หมัดอีก มีไข่อยู่ตั้ง ๒๐๐ ใบ ตัวเล็ก ๆ อย่างนั้นมีไข่ตั้ง ๒๐๐ ใบเลยนะ อู๊...!! มันอยู่ได้ยังงี้วะนี่ ก็คำนวณดู อ้อ... พลังของสัตตญาณสัตว์ทั้งหลายมันเกี่ยวข้องกัน ปริมาณหนึ่งมีดวงใจของสัตว์เข้าอยู่ในนั้นได้ ๒ ได้ ๔ ได้ ๖ ได้ ๘ เข้าใจนะส่วนมากมันจะอยู่เป็นคู่ จะไม่อยู่เดี่ยว ฉะนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงติดการอยู่เป็นคู่เข้าใจไหม แต่ถ้าใครออกมาอยู่เดี่ยว ๆ ได้ ผู้นั้นคือ ‘ผู้อิสระ’ เข้าใจรีเปล่า เข้าใจนะ..

ฉะนั้นต่อไปนี่นะพี่น้องทั้งหลาย อย่าลืมสัตว์ลึกลับที่

อยู่ในตัว แม้แต่อย่างนี้นะ ถึงแม้ว่าจะไม่(ป่วย)มีอะไรก็ตาม
 แค่ว่า ‘ขากเสลด...’ แค่นี้ พวกท่านจะปล่อยให้มันผ่านไปเฉย ๆ
 ไม่ได้ ต้องอุทิศบุญให้เขา ‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ จง
 บันดาลบุญข้าให้เป็นอาหารการอยู่กิน ให้พวกไวรัส
 แบคทีเรียที่ออกไปนี้ ไปสบายแล้วอย่ากลับมาอยู่ในตัวเรา
 อีกนะ อยู่รอบ ๆ คอยเผื่ออย่าให้ใครเข้ามานะ เราจะให้
 พลังบุญแก่พวกเธอ’ เข้าใจไหมหละ

อาบน้ำชำระร่างกายก็ทำเหมือนกัน ให้อุทิศบุญ
 เหมือนกันดังที่ว่าไว้ มีนะ สัตว์ที่ตายออกไปจากที่เราอาบน้ำ
 แล้วอย่าลืมว่า หากเขาตายไปแล้ว ไปอยู่ในที่สกปรกในส้วม
 หรือในถังน้ำ หรือในถังน้ำเสีย พวกมันจะเขียนในการกินที่
 สกปรก ฝึกให้มันกินในที่สกปรก เมื่อมันกลับมา มันจะกินในที่
 สกปรกเข้าใจไหม ?.. เช่น รุทวารหนัก รุทวารเบา วันนี้ไม่พูด
 ละเอียตนะ เอาแค่นี้ละ รุทวารหนัก รุทวารเบา อยู่ตามขอบ
 ผั่งที่อ่อน ๆ และสกปรกไหลเยิ้มออกมา มันจะอยู่ที่นั่น มัน
 จะกินที่นั่น แล้วเมื่อมันกิน...!! ที่นี้ มันเกาะอยู่นาน รอยเกาะ
 มันจะต้องมีรอยเหมือนรอยข่วนใช่ไหม?... รอยเกาะก็เป็นรอย
 ข่วน อีกหน่อรอยนั้นก็มีอะไรไหลเยิ้มออกมา มันก็กินรอย
 นั้นอีก กินเข้าไปไง สุดท้ายปากช่องคลอดอีกเสบ ะ...!! จริง
 จริง... ทวาร(ก็)เป็นริดสีดวง... ริดสีดวงทวารถ้าหากไม่เกิด
 จากสัตว์ไปกัดอยู่.. ทำให้เลือดไหลเวียนไปไม่ได้ ตรงเส้นเลือด

นั้น.. กัดบีบ...!! แล้วเกิดปวดบวมขึ้นมา..บวมขึ้นแล้วขวาง
 เส้นเลือดที่ไหลอยู่ เลือดไหลไปไม่ได้ ก็ปวดขึ้นตรงนั้น ปวดขึ้น
 ตรงนั้นมาก ๆ พังผืดก็ไหลมารวมเวียน ๆ ๆ ๆ.. ต่อกันออก ๆ
 ๆ ๆ ๆ .. นี่คือธรรมชาติของร่างกายมนุษย์ และร่างกาย
 สัตว์ทุกชนิด พอต่อกันออกก็เป็นผนังหนา ๆ พอผนังหนาเข้า
 เลือดอันนั้นก็ไหลเวียนเลี้ยงอันนี้.. เลี้ยงอันนี้.. ก็เป็นกล้ามเนื้อ
 พอเป็นกล้ามเนื้อก็เป็นริดสีดวงปวดออกมา... โอ๊ย...!! (เจ็บ) เลย
 นะ

อาตมาเคยเห็นนะ แต่งตัวใส่เนคไทอย่างดี ไปนั่งอยู่
 ที่นี้ฟังเขาบรรยาย พอเขาเดินออกไปก็... ท่านดอกเตอร์ครับ..
 สวัสดิ์ครับโอ๊ะ ๆ... พอนานมา ๆ ก็รู้ว่าดอกเตอร์เป็น
 ริดสีดวงทวารไง ผ่าแล้ว ผ่าอีก เลยกลัวว่ามันจะขยุ้มไม่อยู่
 จะขมิบไม่อยู่ ก็เลยไม่ไปผ่าซ้ำไ้

แล้วที่นี้ตั้งแต่อาตมารู้จักมานี้.. พระอยู่วัดก็เป็น.. โยม
 แถว ๆ บ้านก็เป็น ก็สอนวิธีนี้นะ ให้ส่งบุญให้ตัวที่ก่อกวนอยู่
 ตรงนั้นนะ ตัวที่มันกัดอยู่ตรงบริเวณนั้น..มันไม่ไปไหน มันก็
 เกิดพังผืดหุ้มขึ้น หุ้มขึ้น ส่งบุญให้มัน ตัวมันก็หนี ส่งแล้วส่งอีก
 ส่งแล้วส่งอีก ๆ ๆ ๆ... ตัวที่ตายเมื่อได้บุญแล้วมันก็ไป ตัวที่
 ยังไม่ได้บุญมันก็อยู่ ตัวที่ตายมันก็ไป ตัวที่ยังมันก็อยู่ตัวที่ตาย
 มันก็ไป ตัวที่ยังมันก็อยู่ สุดท้ายมันก็ตายไปจนหมด ให้อพวก
 ก่อกวนร้าย ๆ นั้น ตายไปบิ๊บได้รับบุญ.. ตายไปบิ๊บได้รับบุญ..

ตายไปบิ๊บได้รับบุญ.. ตายไปบิ๊บได้รับบุญ.. มันก็เลย
ไม่(กลับ)คืนมาก่อวณที่จุดเดิมอีกใจ เนี่ย...เข้าใจไหม?..

ฉะนั้นพวกเรามีเหมือนกันหมดทุกคนมีบุญอยู่แล้ว ใน
วันนี้จึงไม่พูดไปถึงการรักษาศีล การภาวนา การไปสู่วิษณุกรรม
ไม่ต้อง..! ใครอยากจะเรียนอันนั้นเอาไว้ทีหลัง ‘เรียนวิธีแก้ไข
โรคกันก่อน’ เพราะทุกวันนี้คนเกิดมาแล้วไม่เรียงลำดับนะ จาก
อาการเกิดไปหาแก้ แก้ไปหาตาย ไม่เรียงลำดับ เมื่อก่อน..ยุค
คนอายุ ๑๐๐ - ๒๐๐ ปีนะ เกิดมา.. เกิดมานี้ไม่เจ็บนะ แก้ไป ๆ
แก้ไปจึงจะเจ็บนะ เจ็บหลาย ๆ หลายวันก็ตาย

แต่เดี๋ยวนี้อันนี้!! เกิดมาบิ๊บ นี้เกิดไปด้วย แก้ไปด้วย เจ็บ
ไปด้วย เจ็บไปเรื่อย ๆ แก้ไปเรื่อย ยังไม่ทันได้แก้มาก ๆ หรือ
ตายก่อนก็มี ตายก่อนแก้!! ทุกวันนี้มันเป็นเป็นอย่างนั้น

ฉะนั้น.. เกิดมาแล้วมาแก้กับเจ็บ แก้กับเจ็บ แก้กับเจ็บ..
แก้กับเจ็บ.. แก้กับเจ็บ..ไปตาย.. เนี่ย..ทุกวันนี้มันเป็นอย่างนี้
ฉะนั้น พวกเราต้องส่งสัญญาบุญเข้าแก้ไขให้มาก ๆ แล้วก็
ส่งสัญญาบุญให้ผู้ที่เป็นนายเวรที่ก่อวณอยู่ด้านนอก ที่มัน
จะส่งพวกที่ก่อวณเราให้เข้ามารอบตัวและในตัวเราได้ ก็ให้
ส่งสัญญาบุญออกให้พวกนั้นเหมือนกัน

ปีศาจสี่สัตว์มากัดคน

อาตมาเคยเห็นนะ สัตว์ทิพย์ตัวเล็ก ๆ ขึ้นมาบนหัวขง เคย
เห็นคนขี่มอเตอร์ไซค์ไหม ?.. แบบเดียวกันเลย จับหนวดขง
หัว(บิน).....บิ๊บ กัดเข้าที่คน พอกัดคนได้บิ๊บแทงจี้ด...!! เมื่อ
ขงกัดคนได้แล้ว ตัวมันนี่ก็กระโดดออกไป เหาะลอยออกไป
‘ไอ้ตัวปีศาจมนุษย์เล็ก ๆ’ ตัวปีศาจจะ ตัวเล็ก ๆ ไอ้คนที่โดน
ขงกัดนั้นก็ตบขงดัง เพี้ยะ..! เลยนะ

แล้วมันขี่ขงมากัดคนทำไมล่ะ.. พอสองวันต่อมา ราย
นั้น(ผู้โดนกัด)หนาวสั่น ชักกระตุก กึก ๆ ๆ เขาก็เลยให้คนมา
เรียกอาตมาไปดู

‘เฮ้ย...!! รู้วิธีแล้ว’ (หลวงพ่อนิกข์อ่อนดู)

ก็เลยบอกให้พวกเขานี้ ทำบุญแล้วอุทิศให้ปีศาจตัวที่
มันขี่ขงมากัดเขา

‘ขงที่ไหน’ (ผู้พามา ถามหลวงพ่อก)

‘เออนะ.. ช่างมันเถอะ.. มีขงกัด มันถึงเป็นไข้
มาลาเรียซิวะ..’ (หลวงพ่อก)

‘แล้วส่งบุญให้ทำไม?’ (ผู้พามา ถามหลวงพ่อก)

‘เข้า..ส่งบุญไปให้มัน แล้วให้มันหนะแปลงตัวเป็นเชื้อโรคแบบเดียวกันเข้ามาในร่างกาย อธิษฐานไว้ละ’ คือทุกคนเนี่ยมีสิทธิอธิษฐานไง

ให้อธิษฐานว่า ‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลร่างกายของข้าฯ ให้เปิดโอกาสแก่เทพเทวา ยักษ์ กุมภัณฑ์ คนธรรพ์ นาค ที่อยู่ภายนอก ให้สามารถดูแลข้าได้ว่าจะไร เป็นอะไรอยู่ในร่างกายนี้ แล้วช่วยดึงเอาพวกเชื้อโรคร้ายให้ออกจากร่างกายข้าไปได้ และผู้นั้นจงรับบุญของข้าฯ’

ให้อธิษฐานอย่างนี้บ่อย ๆ ๆ ๆ เลยนะ.. แล้วก็ตั้งใจ ‘อธิษฐานส่งบุญ อธิษฐานเปิดบุญ*’ (ดังต่อไปนี้)

อธิษฐานส่งบุญ ‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้ถึงแก่พวกที่มาเอาเชื้อโรคออกจากร่างกายนี้ไป และให้ถึงแก่พวกเชื้อโรคที่ออกมาด้วย’

อธิษฐานเปิดบุญ* ‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯ ให้เปิดโอกาสแก่ผู้ที่มารักษาข้าและพวกเชื้อโรคที่ออกจากร่างกายข้า ให้อธิษฐานเอาบุญของข้าได้’

ให้ทั้งสองฝ่าย.. เมื่อเขามานำ(เอา)กันออกไป ทั้งสอง

ฝ่าย(ก็จะ)ได้บุญเหมือนกัน แล้วก็ไม่มีพวกนายเวรมาก่อกรรมพวกเราก่อน เมื่อไม่มีพวกนายเวรมาก่อกรรมพวกเรา พวกเราก็อยู่กันอย่างสบาย นี่คือนิเวศน์สุขที่มันมีอยู่ในโลกกลับเข้าใจนะ

เดี๋ยวนี้สัตว์ลึกลับมันกำลังวางแผนฆ่าคนกันอย่างมากมาย ฉะนั้นท่านทั้งหลาย จงระมัดระวังเอาไว้ว่ามันมีอยู่มากมายเราจะต้องหาทางแก้ไขกันด่วน นับแต่นี้เป็นต้นไป ใครมีญาติก็ให้ไปบอกญาติให้ทำตามทีบอกนี้ เชื่อไม่เชื่อกับบอกกันไปก่อนใจ ไม่เกี่ยวกับความเชื่อของใคร เรื่องมันมี..ความจริงมันมี ผู้เห็นนะเห็น ผู้ไม่เห็นก็มีเยอะเยาะ

บางคนบอกว่า ถ้ามันมีมากอย่างนั้นทำไมพวกผมไม่เห็นบ้าง มีหมอบางคนเห็น แต่ไม่เห็นที่มาของสัตว์ลึกลับเข้าใจไหม? ไม่เห็นที่มา แต่เอาตามันรู้จักที่มาของสัตว์ลึกลับว่า มาจากที่ไหน มาจากไหน แล้วจึงมาเข้าในคนใจ เห็นขนาดออกจากจุมกรายหนึ่ง อย่างนั้น.. ก็ร่อนมาเพื่อจะเข้าจุมกรอีกคนหนึ่งเลยนะ ออกจากจุมกรอีกคนหนึ่งล่องลอยมาด้วยความพยายาม ลมพัดไปอีกทาง ก็พยายามร่อนตัดกับลมเพื่อไปยังจุมกรอีกคนหนึ่งให้ได้ ซึ่งเป็นคู่อาฆาตของมัน..!! เข้าใจไหม?..

นี่แหละเป็นสัญญาณธรรมดาอันหนึ่งที่มีอยู่ในโลกนี้

แล้วพวกเรานี้ไม่พยายามที่จะส่งบุญ และส่งสัญญาณ พลังงานที่เรามี(บุญ) ที่สร้างมาจากพลังจักรวาล บุญนี้คือ พลังจักรวาล เราให้ทานรักษาศีลได้(บุญ)พลังจักรวาล เรา ภาวนาได้(บุญ)พลังจักรวาล ผลทานให้พวกสัตว์ประเภทชั้น ต่ำ ๆ ผลศีลให้แก่สัตว์ประเภทชั้นกลาง ผลภาวนาให้แก่ สัตว์ประเภทชั้นสูง เข้าใจไหม?..

ผลทาน : ให้แก่ ภูต ผี ปีศาจ
 ผลศีล : ให้แก่เทพ เทวา ยักษ์ กุมภภัณฑ์ นาค
 ผลภาวนา : ให้แก่พวกพรหมทั้งหลาย
 หรือแก่เหล่าอริยภูมิทั้งหลาย หรือ
 พวกที่อยู่ในแดนสวรรค์และพรหม

ไม่รู้เรียงทันรีเปลา เรียงไม่ทันก็ต้องทันมีกล่องอยู่ มี กล่องอยู่(กล่องวิดีโอ) วิธีการง่าย ๆ ฟังอย่างนี้แล้วนำไปทำ ถ้าใครได้กราบครึ่งหนึ่งสักการะครึ่งหนึ่ง ก็ได้บุญเยอะ แค่ ยกมือไหว้ก็ได้บุญมาก เห็นไหม...

ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาแพทย์เจออาจารย์แพทย์ หรือดอกเตอร์ผ่านมา (แล้ว) “สวัสดีค่ะ..” ‘ฮิม...ม สวัสดี’ ผ่าน เลยนะ คนยกมือไหว้ก็ได้บุญ คนตอบรับ ‘ฮิม...สวัสดี’ ก็ได้บุญ แต่ไม่โอนบุญให้เชื้อโรคที่ติดตามตัวมาเลยสักราย เดินไปบูบ..

โก้ ๆ เลยนะ เดินไปโก้ ๆ แล้วเดินถือเอกสาร ‘สวัสดีครับ’ ‘ฮิม..ม’ เลยนะ โอ้ย...ย..!! จะว่าเชือกี้ไม่ได้ เพราะไม่เห็นใจ เข้าใจไหม ไม่เห็น..ว่าเชือกี้ไม่ได้ แต่ที่นี้ ถ้าหากรู้แบบนี้แล้วไม่ ทำ ถือว่าเชื่อนะ ก็มีคนบอกแล้วไง บอกด้วยการยืนยันว่า ตนเองเห็นดังว่า บอกด้วยการยืนยันว่าตนเองได้สอบสวน พวกเขาดังว่า บอกด้วยการยืนยันว่าได้ถามเทพเทวาฝ่าย นายเวรที่จะฆ่าคนนี่ มันเอาสัตว์ร้าย ๆ ที่จะกัดคนเนี่ย.. พวก ปีศาจที่จะมากัดคนเนี่ย มันเอามาจริง ๆ มีจริง ๆ

มันขี้สัตว์มากัดพวกเรามีจริง ๆ มันขี้จุงจาง ขี้ อสรพิษขึ้นบ้านคนมีจริง ๆ ถ้าไม่มีใครพามาจะไม่มีใครมากวน เรา มันมีสัตว์ลึกลับที่โกรธแค้นพวกเราพามา มันจึงมากวน บ้านเรา แม้แต่มนุษย์ที่เป็นเพื่อนกัน เขา(นายเวร)ก็สามารถ ทำให้แตกคอกันได้ หากเขาเห็นว่าไอ้ที่เคยกวนกู ไอ้ที่เคย กวนกู กูจะแหย่สองฝั่งนี้ให้ขัดกัน เข้าใจไหม? พอ(คน)รายนี้ พุด..ทางนี้ฟังจะเป็นอีกอย่างนะ อย่างนั้นนะ.. สมมติว่าฝั่งนี้พุดนะ มันจับสัญญาณปีบ ๆ เลยนะ

‘คุณไปไหนมา’

แต่ไอ้ (นายเวรสัตว์ลึกลับ) แปลงสัญญาณ อยู่ตรง(กลาง)นี้เป็น ‘ไอ้ชาติหมา’ เลยนะ!!

ทางนี้ได้ยิน เลยต่อว่า ‘เมื่อวานยังพุดดี ๆ อยู่ วันนี้ทำไมพุดหมา ๆ อย่างนี้วะ’

เนี่ย...!! ผู้แปลงสัญญาณ มันทำให้คนที่มีความรักต่อกันมานานนับสิบ ๆ ปี แยกกันได้ แล้วมันบันดาลคนในครอบครัว ผัวเมียสุดรักสุดหวงกันให้เหม็นขี้หน้ากันให้แยกกันได้ ทำไมเขาจึงทำ (เพราะ)พวกเขาอยู่ด้วยกัน เสรวยสุขอยู่ด้วยกัน ไปวัดไปทำบุญด้วยกัน ไปเที่ยวก็ไปด้วยกัน ไปดูหนังก็ไปด้วยกัน กินอาหารก็กินด้วยกัน นอนกอดกันอย่างมีความสุข แต่เขาอยู่ท่ามกลางความทรมานทุรกาย และทรมาน แต่.. มองเห็นคนที่เป็นนายเวรตนเอง หรือเป็นญาติของตนเอง นอนกอดกัน เรืองรมย์อย่างมีความสุข มันจะไม่โกรธแค้นมีเหรอ...

อุทิศบุญให้เชื้อโรคที่ตาย เพราะการกินยา

ถ้าหากท่านใช้ยา.. กลืนยาลงไปบ๊ีบ ตัวเชื้อโรคมันตาย บ๊ีบ ผีเชื้อโรคที่หลุดออกมานั้นตัวเล็ก ๆ มันไม่ได้ไปไหน คอยเกิดใหม่ในท้องเดิม ร่างกายเดิม เส้นเลือดเดิม จุดเดิม ตับเดิม ปอดเดิม ไส้อันเดิม พุงอันเดิมและร่างกายอันเดิม เราต้องอุทิศบุญเอาบุญให้มันทันที โดยอุทิศฐานว่า

‘ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่ผีเชื้อโรคที่ตายจากการที่ข้าฯได้กินยาเข้าไปนี้’ (ตั้งนี้)

เมื่อพวก(ผีเชื้อโรค)มันได้รับบุญมันจะได้ไม่กลับมาเกิดในร่างกายเราอีก มันจะได้ไม่พากันซ่อนไซ้เข้าเล่นงานอย่างนั้นเหมือนเดิมอีก เพราะถ้าพวกมันได้กลับมาเกิดในกายมนุษย์อีก ก็จะทำให้ไปมาก็ไม่สะดวก (มีโรค)สารพัดอัน

ผลที่ได้จากการอุทิศฐานส่งบุญ

การอุทิศฐานวันละร้อยหรือพันหรือหมื่นรอบ เมื่ออุทิศฐานเช่นนี้ อานาจพระรัตนตรัยก็จะบันดาลบุญไปสู่มิติทิพย์ตามที่เราขอให้บันดาลไป **การอุทิศฐานที่ว่านี้ให้ทำได้ทุกเวลาทุกอิริยาบถ** เมื่อญาติทิพย์ได้บุญ - เมื่อเทวดาที่รักษาได้บุญ ก็จะรักษาเราบันดาลสิ่งที่ดี ๆ ให้เกิดกับเรา

และเมื่อนายเวรได้บุญก็จะเลิกจองเวรเรา บางกลุ่มก็จะหันกลับมาช่วยเรา บางกลุ่มก็จะหลีกหนีจากเราไปเลย เมื่อเชื้อโรคได้บุญ พวกที่เป็นผีเชื้อโรคก็จะเปลี่ยนแปลงดีขึ้น ก็จะไม่อยากเกิดในคน ไม่อยากกินเลือดกินเนื้อคน จิตของมันก็จะไปเกิดในที่ที่สบายขึ้น บางกลุ่มก็กลับมารักษาเรา บางกลุ่มก็ไปสู่ภพที่ดีหนีไปเลย ดังนี้

สารพัดอย่างที่จะเกิดขึ้นภายใน เพราะมันไม่ได้กักจุดเดียวกัน บางคนถ้ามันกักกินเข้าก้านสมอง รู้สึกว่าทรมานมาก ถ้ากักเข้าก้านสมอง มันจะทำให้คนเนี่ย อ่อนไปหมดเลย เขาเรียกว่าเจ้าชายนิทราไปเลยก็มี ทีนี้..ถ้าหากมันยังไม่ได้กักเข้าก้านสมอง พวกเราก็ควรจะแก้ด้วยสิ่งดี ๆ ส่งไปให้พวกมันเสียก่อน การแก้คือการส่งบุญให้พวกเขานั่นเอง

หมายเหตุ*

การอธิษฐานเบิกบุญมาจ่ายให้เจ้ากรรมนายเวรที่รบกวนนั้น ควรทำวันละร้อยทำวันละพันละหมื่นรอบ จน(เชื้อโรค)เขาพอใจ อากาการป่วยของเราจะหายเร็วขึ้น ยิ่งคนไหนที่มีปัญหาติดขัดหนักมากเท่าไรก็ยิ่งต้องรีบเบิกจ่ายให้เขามากเท่านั้น จึงจะเจริญ

ไม่ใช่ทำวันละสิบรอบสามสิบรอบแล้วมาบ่นว่าไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย (ดังนี้)

การต่อชะตา- สะเดาะเคราะห์-ผูกดวง

‘ทำบุญให้นายเวร คือสะเดาะเคราะห์’ งตเว้นการกระทำที่ชั่วร้ายอย่าทำมันอีก อย่าคิดมันอีก นี่คือ สะเดาะเคราะห์ และกินอาหารให้ถูกต้อง นอนพักผ่อนให้ดี ทานอาหารให้พอดีกับร่างกายตน นั่นคือต่อชะตา.. ต่อชาติให้ยาวไกลอย่ากินสิ่งที่บั่นทอนชีวิตและร่างกาย ถ้ากินสิ่งที่บั่นทอนคือทำลายชะตา

‘ผูกดวง คิดดีเอาไว้ ทำดีเอาไว้ ทำบุญให้แก่เทพเทวาทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเรา เขาจะได้ส่งสัญญาญาณเข้าในจิตใจเรา จิตใจนั้นแหละคือดวง’

‘ดวงคือดวงใจ’ แล้วทีนี้ ในดวงใจตนเองนี่เกิดภาวะรับรู้ขึ้นมาได้ เกิดภาวะหงุดหงิดขึ้นมา เกิดภาวะสบายขึ้นมา ตนเองรู้อยู่แต่ไปถามหมอดู ‘หมอดูคะ ดวงฉันจะเป็นยังไง?’

หมอก็ถามว่าตอนนี้มันคิดยังไง ‘โธ้ยไม่ค่อยสบายเลย..’ โธ้..ดวงชะตาขาดแล้วนะ น้าน..!! วางแผนจะเอาเงินเห็นมัยยะชะตาขาดนั้น..!! หมอดูทั้งหลายในโลกธาตุนี้ไม่ใช่หมอดูที่สงเคราะห์กัน เป็นหมอดูที่คอยจะหากินในนั้นอยู่แล้ว และเมื่อได้มาเยอะ ๆ ก็สร้างบ้านเรือนใหญ่โต สร้างอะไรต่ออะไร แล้วเอาฝากธนาคารไว้เยอะ เอาเป็นบัญชีของหมอดู..มี อย่าว่าแต่หมอดูธรรมดาที่เป็นชาวบ้านชาวเมืองอย่างนี้ หมอดูที่เป็นพระอย่างนี้ก็มี หมอดูที่เป็นพระก็ได้เงินเพราะเป็นหมอเนี้ยเยอะนะ ทั้ง ๆ ที่อ่านพระวินัย อ่านจุลศีล มัชฌิมศีล อ่านมหาศีล ก็รู้ว่าการทำนายนายการทายอะไรต่ออะไร ทายดวงจันทร์ ทายดวงอาทิตย์ ทายดวงดาว ทายวันเกิดอะไรของผู้คน เป็นภิกษุที่ประพฤติผิด มิจฉาทิฐิ เป็นการทำลายธรรมวินัยในศาสนา ภิกษุเช่นนี้เป็นผู้ทำลายศาสนา อ่านอยู่ใต้ง ๆ..!! แต่ก็ทำอยู่แจ้ง ๆ ..!! โดยสบาย ๆ ผู้ไปทำก็อ่านพระวินัยมาเหมือนกันนะ อย่างเช่น พวกมหา มหาทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปหาหมอดู ให้หมอดูดูให้ แล้วหมอดูก็ถามว่า ‘ซื่ออะไร’ มหาก็ตอบว่า ‘อ้อ ผมซื่อมหา...นั่น...ผมซื่อมหา...นี่..’ เรียนวิชาธรรมมาอย่างดีแต่ไม่ได้นำไปปฏิบัติมันก็เลยไม่ได้เกิดแจ่มแจ้งในตัว.. ในใจ.. ในตาตัวเอง ในตาใจตนเอง ไม่ได้เกิดภาวะรับรู้ขึ้นมา (มันเลย)งง..!! ทุก ๆ อย่าง

แต่ถ้ารู้จักกรรม บางคนถามอาตมาว่า ไปหาหมอดูนั้นไม่ดีเลยหรือ ถ้าจะพูดว่าไม่ดีเลยก็ไม่ใช่ เพราะได้เอาเงินไป

ให้หมอดูเขาได้กินอยู่นะ มันก็ดีอันหนึ่งอยู่ใจ แล้วทีนี้หากให้ดีกว่าเราควรทำยังไง ถ้าเราทำบุญ เอาของถวายพระหรือเอาไปถวายสงฆ์ผู้ที่เราเคารพ...

..พอให้ปั๊บ.. อุทิศ(คิดทันที)

‘บุญนี้ให้แก่นายเวรที่จะมาถึงข้าในเดือนหน้า’

..ถ้าไม่แน่ใจ พวกเราชอบทำบุญกันอยู่แล้วไม่ใช่หรือ..

เอาข้าวให้หมาก็นึกอุทิศในใจว่า

‘บุญนี้ให้แก่นายเวรที่จะมาถึงข้า’

เอาข้าวให้แมวก้(คิด)

‘บุญนี้ให้แก่นายเวรที่จะมาถึงข้า’

หว่านอาหารให้ปลา(คิด)

‘บุญนี้ให้นายเวรที่จะมาถึงข้า’

นั่นแหละคือการสะเดาะเคราะห์ สกัถเคราะห์ เข้าใจไหม

การสะเดาะเคราะห์ สกัถเคราะห์ ไม่ให้เคราะห์เข้ามาถึงตัว แล้วทีนี้หากต้องการจะส่งเสริมอะไรก็เหมือนกัน ถ้าได้ทำให้พ่อให้แม่นี้เกิดบุญเยอะส่งออกตั้งว่านี่ ถ้าให้พระผู้มีศีลมีธรรมเกิดเยอะเหมือนกัน เท่าให้พ่อให้แม่ มันเป็นอย่างนั้น...

ทุกศาสนา เมื่อให้ทานก็อุทิศบุญได้

ให้เอาไปทำตามแบบที่ว่านี้ โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับศาสนาอะไร อันนี้คือสอนให้โลกนี้ชุ่มเย็น คนคริสต์เอาของให้กันก็อุทิศบุญให้กับญาติได้ คนฮินดูเขาเอาของให้กันก็อุทิศบุญให้ญาติได้ **‘ขอให้คิดให้ เท่านั้น’** เว้นแต่ว่าเอาของไปวางไว้แล้วไม่ได้คิด ไม่ได้ไอนอก บุญไม่ไปถึงใครมันอยู่แค่นั้นเอง

ให้ทานแก่หมาก็ได้ ให้ทานแก่แมวก็น่าได้ ให้สมณชีพราหมณ์ ให้บุคคลชาวบ้านชาวเมืองอย่างนี้ก็ได้ ให้ญาติพี่น้องของเราก็ได้ ให้กันและกันก็ได้ ได้บุญทั้งนั้น ได้บุญแล้วส่งออก ๆ อย่างตระหนี่ถี่เหนียวบุญเอาไว้ บุญจะเป็นหนทางเบิกทางให้เราได้ไปอย่างสบาย ๆ เราอย่าถือกลัวหอมทองสุกผ่านดงลิง..ไซ้ไหม คนมีบุญแล้วไม่อุทิศบุญ เหมือน

คนถือกลัวหอมทองสุกผ่านดงลิงไซ้ไหม ดงนี้ไม่มีปานะ มีแต่ลิงเต็มไปหมดใจ มันเป็นปาลิง ไม่ใช่ป่าดงพงไพรแล้วมีลิงมีแต่ลิงล้วน ๆ ไซ้ จะถือกลัวหอมทองสุกผ่านไปตรงนั้น โอ๊ย ย ... ไม่มีทาง.. ไปไม่ได้ ถ้ามันยื่นมือมาแรก ๆ ไม่ได้ คร่อก ๆ ๆ (มันขู่) ต้องได้ให้ พอได้กลัวบีบ (ทำท่าเหมือนลิงดีใจ) อวดมาเคยเห็น ๆ ดีใจขยุงขยงขึ้นหมด(หลวงพ่อกษมแสดงท่าทางด้วย) ทำไมทำท่าอย่างนั้น ก็เคยเกิดเป็นลิง.. นายเวรทั้งหลายก็เหมือนกัน แต่ร้ายกว่านั้นอีก หากไม่ให้นี้กวนเลยนะ เกาะแข่งเกาะขา.. เกาะแข่งเกาะขาเรานี่แทบไปไม่ได้เลยนะ บางรายเดินออกจากโรงพยาบาลจะกลับบ้าน ขาหนักขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ โอ๊ย... อะไรวะ ขานี้ นั่งลงบีบ เอายาหม่องทา ๆ ๆ ๆ แทนที่จะอุทิศบุญให้ผู้ที่ทำให้มีอาการขาหนักนั้น ไม่อุทิศบุญนะ เอาของร้อน ๆ มาทาเนี่ยทา ๆ ๆ ๆ ๆ พอเดินได้ กลับขึ้นรถมอเตอร์ไซค์ หนักขึ้น ๆ ๆ ๆ จอดรถอีก ทายาอีก แทนที่จะอุทิศบุญให้เขารอบเดียว เขาก็ผ่านไม่ก่อกวนเราอีก

ฉะนั้นเหล่าผู้สร้างคุณงามความดี จะให้สิ่งดี ๆ เกิดกับตัวเอง ให้พยายามใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ดึงเอาพลังบุญเข้ามาสู่ตนเองแล้วจ่ายออก **“อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่ว่าเป็นอะไร”** **‘อำนาจของพระพุทธเจ้าใจ’** ..อำนาจของพระพุทธเจ้าคุณเป็นแสนโกฏิจักรวาลโน่นเข้าใจไหม.. แสนโกฏิจักรวาลพระองค์รับทราบหมด

แล้วพระพุทธเจ้าที่ยังดำรงชีพระชนม์อยู่ในเวลานี้(ในจักรวาลอื่น) ก็ยังมีอยู่อีกหลายพระองค์ .. แต่ไม่บอกว่าคุณชื่ออะไร อยู่ที่ไหน.. แต่ยืนยันว่ามีอยู่จริง ๆ ๆ ๆ... มีจริง ๆ.. ให้ฟ้าผ่านี่เลย..!! อันนี้ก็รับฟ้าผ่านี่เลย(หัวหลวงพ่อก) เทวดาที่ฟังอยู่เวลานี้ ถ้าพวกใดไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้าก็ถามพวกที่เคยเห็นบ้างว่าเคยเห็นที่ใด?... เขาก็จะเล่าให้ฟัง ท่านผู้พาพระพาณเฑาะว์ไปดูมีอยู่ ถ้าเขามีสิทธิ์ไปดูได้ หากพวกเจ้าไม่ได้มีหุ้มนิตาไปดูเอง ก็ไปถามเทวดาที่เขาดูได้ เขาเห็นและเขาเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์ว่ายังอยู่ ให้ไปถามองค์นั้น ๆ ถามให้เห็นองค์ที่เห็น หากข้าพุดว่าไม่มี ..ก็เอาฟ้าผ่าเข้าได้ แต่ที่ข้าพุดว่ามีหากว่าไม่มี ก็ให้เอาฟ้าผ่าเข้าได้..!!

เพราะเทพสามารถจับสัญญาณไฟฟ้าสถิตที่อยู่ตามนภาอากาศ จากไอน้ำแต่ละกลุ่ม แต่ละกลุ่ม เอามาต่อกันแป็บ ๆ ๆ ๆ... เอามาจี้กันใส่หัวพระ..!! เปรี้ยง..!! .ได้เลย สองขั้วเท่านั้น ฟาดละเลย วิธีทำงานของเทพ..เข้าใจไหมหละ? ทำไม่..รู้แจ่มแจ้งนักหละไอ้เรื่องวิธีการทำงานของเทพ ‘ก็เกิดเป็นเทพบ่อย’ ‘บางทีก็หอนเป็นหมาเหมือนกัน’ ..บางคนว่า ก็เคยเกิดเป็นหมาไป ‘ทำทำเป็นลิงก็มี’

บางที.. คือคนเราเนี่ยเคยเกิดเป็นทุกสิ่งทุกอย่างมาแต่จำไม่ได้ เมื่อมีความสามารถรับสัญญาณสะท้อนคืน ๆ ๆ มันก็รับทราบได้ว่าเมื่อวานเป็นไง อาทิตย์ที่แล้วเป็นไง มันก็ต่อคืน

ต่อคืน มันก็สามารถรับทราบ รับทราบ รับทราบ... แต่ไม่ใช่ว่าระลึกไปไกล แล้วก็ระลึกของใครอย่างเนี่ยะ.. ไม่ใช่.. ‘ไม่ใช่เก่งอย่างนั้น’ แต่คนเล่าลือกันว่าเก่ง(หัวหลวงพ่อก) แค่นี้เทวดานี้ แค่นี้เห็นหลาย ๆ องค์อย่างที่เป็นอยู่ที่นี่ หูแว่วเยอะอย่างนี้.. ตาเห็นเยอะอย่างนี้ ธรรมชาตินี้มันน่ากลัวปานนี้ ไปโรงพยาบาลแล้วเห็นแบบนี้... บางทีหน้าเปื่อย ๆ ใจ คลานมาก้ม ๆ ไม่เงย เปรตคลานมาก้ม ๆ ‘ท่านเปิดโอกาสเปรตมาใกล้ท่านใช่ไหม?’ “ใช่ ๆ ๆ.. มาเลย เทวดา ถอยออก ๆ ๆ..” เทวดาก็ถอยวิบไป เปรตก็เข้ามาได้ สัญญาณมันบังกันใจ เข้ากันไม่ได้ง่าย ๆ เปรตเข้ามา เข้ามา ๆ

‘เข้ามาจากไหน.. เกยหน้าขึ้น’ (หลวงพ่อกถาม)

‘ถ้าเข้าเกยหน้าขึ้น ท่านอย่ารังเกียจข้านะ’ (เปรต)

เฮ้..บอกตรง ๆ เปรตนี้เคยเป็นกะหรีใจ ไปเจอกันใจแล้วพอเกยหน้าขึ้นมา ทีนี้.. หน้าไม่มีเนื้อใจ มีแต่กระดูก ตาก็ไม่มี มีหนังอยู่แถวบริเวณปากนี้ พอได้พูดไป

‘อ้าว..ไม่มีตาแล้วมีงเห็นกูได้ยังไง’ (หลวงพ่อกถาม)

‘ไม่ได้เอาตาดูท่าน คำนวนมา’ (เปรต)

‘ไอ้โฮ.. เดามาเลยหนา’ (หลวงพ่อก)

อยู่ตรงนี้ ๆ ๆ ๆ เฮ้ ‘อธิษฐานเอาบุญให้รอบแรก ให้มีตาเล็ก ๆ อยู่ในบ่า’ ‘อธิษฐานให้รอบสอง มีลูกตาโตขึ้น’ ‘อธิษฐานให้รอบสาม รอบสี่ ขึ้นมามีหน้ามีตาโตขึ้น มีหัวมีผมโตขึ้น’ แล้วลุกขึ้นนั่งโขยงแล้วกราบขอบพระคุณ แล้วจะกลับ

ไปหาพ่อแม่ ‘เฮ้อ..เมื่อเวลากลับไปหาพ่อแม่เอาบุญที่ได้ อธิษฐาน เป็นพลังงานอยู่เรื่อย ๆ ส่งสัญญาณให้พ่อแม่รู้จักวิธีทำบุญ ส่งบุญแบบนี้ละ’ เนี่ยคือวิธีสอน..

ที่นี้สัญญาณจากเทวดาก็ไปแบบนี้แหละ สัญญาณจากเปรตจากผี ก็ไปแบบเดียวกัน สัญญาณจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง ก็ไปแบบเดียวกัน

ฉะนั้นเมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว พวกเทพจึงบันดาลให้คน รู้จักอาตมา แล้วคนทั้งหลายไปฟังอาตมาก็ว่า ‘พระขี้คุย’ ‘พระต้องอาบัติปาราชิก’ แล้ว.. พระองค์นี้เขาลงอินเทอร์เน็ต ก๊อ ก ๆ แก๊ก ๆ (เสียงพิมพ์ข้อความ)ว่า ต้องอาบัติปาราชิก ‘ก็เลยบอกเขาว่า ถ้าต้องอาบัติปาราชิกแล้ว ก็ให้เขาเอากางเกงมา’ แต่เห็นใจหน่อย พ่อก็ไม่ได้รวยแม่ก็ไม่ได้รวย ญาติพี่น้องก็ไม่ได้รวย ซ้อมมาให้พ่อใช้หน่อยนะ เพราะไม่มีทางทำมาหากิน..วะ เอามาให้หน่อยนะ แล้วจะสึกให้ตามปรารถนา

‘อ้าว ... ท่านจะสึกได้ยังไง’ ฝ่ายจะให้อยู่ก็มา..วะ ก็มาเถียงกันให้เราดู เราจะสรุปให้ เพราะทั้งสองฝ่ายนี้คือคู่แข่งกัน จะให้รู้จักว่าทำบุญอุทิศให้แก่กันและกัน

บางทีพระก็กริ่ง ๆ ๆ กริ่งโทรศัพท์เข้าไป(ที่วัด)ว่า ..

‘ท่านอาจารย์เกษม หยุดพูดได้แล้ว!!’

เขาวางั้น ก็มีพระแจ้งเข้ามาเหมือนกันนะ ‘ท่านน่าจะหยุดพูดได้แล้ว’ ‘ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเทพชะแล้ว’ ‘ทำไมไม่สอนศาสนาพุทธ’ ‘ทำไมสอนศาสนาเทพ’ เขามาเล่าให้อาตมาฟังว่าพระองค์นี้ ชื่อนี้ ชื่อนี้ ...!!!

หลวงพ่อบรมเรื่องศาสนา

‘ศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้นับถือเทพ ให้จำไว้’

แต่ศาสนาพุทธสอนให้นับถือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วเอาบุญให้เทพเข้าใจนะ...!!

เข้าใจรึยัง? ไม่ใช่ให้ไปกราบเทพนะ.. ‘เอาสันตินี้ กราบมัน’ เข้าใจไหม? ก็แค่เทวดาไปกราบมันทำไม!! พวกเราไปกราบมันทำไม?.. ‘เรามีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไว้กราบแล้วนี่..’ วิเศษกว่าพรหม วิเศษกว่าเทพเข้าใจรึยัง ..อย่าไปโง่กราบ.. บางคนเจอศาลพระภูมินี่ (หลวงปู่ทำท่ากราบ) เกะกะความรู้สึกของคนพุทธ เข้าใจไหม! ไม่ต้อง.. เจอศาลปี่บ ยกมือขึ้นไปบนฟ้าโน่นก็ได้ ‘กราบพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ถึงแก่ผู้ที่อยู่ในศาลเจ้านี้..’ ไล่เซอหนีจากศาลไปอยู่บ้านคนโน้น เขาทำบุญจะได้บุญกับเขา ไปอยู่ตามวัดโน่น เขาทำบุญจะได้อุทิศบุญให้ ร่วมอนุโมทนาบุญกับเขา ร่วมบุญร่วมกุศลให้เกิดขึ้น ไอ้พวกปีศาจโง่ ๆ เทวดา

โง่ ๆ ไปอยู่ตามศาลเจ้า ไปอยู่ตามซุ้มหัวเมือง มันโง่เข้าใจไหม
ซึ้งธมายังได้ตำนเล่นนะ แล้วมันนี่ก็ทำท่าสง่าอยู่ในศาล ไม่มี
สัญญาณบุญบนสวรรค์เลย ‘ไอ้เอ๊ยเอ๊ย...!!’ ยังกร่างอยู่ได้วะ
‘..พอเราเอาบุญให้ปู่ เผลอยกมือไหว้เลยนะ’

“ไอโฮ... ของดีอย่างนี้มีด้วยหรือ” (ผู้อยู่ในศาล)

‘มีซิวะ..’ (หลวงพ่อก)

“ไอโฮ ท่านหนะสมกับที่เขาเรียกมนุษย์
อัศจรรย์แล้วนะ” (ผู้อยู่ในศาล)

“เขาไม่เรียกมันก็เป็นมันเป็นอย่างนี้” (หลวงพ่อก)

ว่าอย่างนั้นเลยนะ สัญญาณลึกลับเป็นอย่างนี้

แล้วทีนี้..เลยพูดเรื่องเทพ เรื่องภูมิจิต เรื่องเทวดาให้คนรู้จัก
ให้คนเอาไปช่วยผีตามไร่ ตามนา ตามบ้านช่อง ตามที่อยู่อาศัย
เขาสถิตตามที่แตกต่างกัน เยอะ มาก ๆ ๆ ๆ ๆ... เทวดาก็มาก มาก
มาก ๆ... กลุ่มอื่นก็มาก..มาก พวกยักษ์ คนธรรพ์ กุมภภัณฑ์ นาค
ที่อยู่ตามน้ำ ตามป่า ตามเมือง อย่างนี้ก็มากมายไป แต่เรา
ไม่เคยทำบุญให้เขา ไม่เคยขอบคุณเขาด้วยสัญญาณสิ่งของ
เราจึงพากันอยู่อย่างย่ำแย่ ไม่สะดวกสบายในความรู้สึก เข้าใจ
ไหม ?..

ทีนี้..ถ้าเราได้ส่งสิ่งดี ๆ ให้กับเขา เช่น ส่งสิ่งดี ๆ ให้
พรหมที่เป็นญาติ จะรู้จักพรหมที่เป็นนายเวร เข้าใจไหมเรา

พูดแบบเนี่ย คือเราส่งบุญให้พรหมที่เป็นญาติ พรหมที่เป็น
ญาติก็จะรู้จักพรหมที่เป็นนายเวร แล้วก็ส่งบุญให้พรหมที่เป็น
นายเวร (เขา) จะมาเป็นญาติกับพรหมที่เป็นญาติเรา เข้าใจรึยัง
แล้วเทวดาที่เป็นญาติ จะรู้จักเทวดาที่เป็นนายเวร
หาก(นายเวร)ยี้ก๊กกลับมา (เขาจะ) “เอ๊ย...(ร้องเตือนให้หยุด)”
ได้เลย และเขาสามารถอธิษฐาน “ขอให้ข้ารับสัญญาณนายเวร
ญาติข้าได้..”

สมมติว่า..คนนั่งอยู่ตรงนี้ สมมติว่าอาตมาเป็นพรหมผู้
เฝ้าส่งสัญญาณอยู่ไกล แต่ไม่ได้มาเฝ้าอยู่ในโลกมนุษย์นะ คน
ทั้งหลายมักจะเชื่อว่า พรหมไม่ทำงานเกี่ยวกับโลกมนุษย์ ในสาม
- สี่โลกธาตุนี้ ทำงานเกี่ยวข้องกันจริง ๆ ๆ ๆ ๆ... ‘เทวดา
หากข้าพูดผิดให้เอาฟ้ามาผ่าถูกให้ตาย หาก(เดิน)ไปนี้ให้ผ่าเลย..
หรือไม่ก็ให้เอารถตกคลอง ให้ญาติตายคนเดียว โขเพอร์รถให้
ปลอดภัย..’

นี่นะ คนเรามีญาติชั้นสูงใจ เมื่อเราส่งบุญให้พวก
นายเวรกับเทวดาที่เฝ้ารักษาเรา พวกเหล่านั้นถ้าหากว่า
ได้เชื่อมโยงกับเทวดาฝ่ายเป็นมิตร หรือพรหมที่เป็นมิตรแล้ว
เมื่อเห็นพวกฝ่ายตรงกันข้ามทำสะเทือนยี้ก๊ก ๆ เหมือนกับ
อเมริกากับรัสเซีย กับจีน กับอะไรนั่นหนะ?? ที่จอ(โทรทัศน์)
มันปรากฏอยู่แล้วเข้าใจไหม (เมื่อเขาอธิษฐานว่า) “ขออำนาจ

ข้าฯ จงรับทราบฝ่ายนายเวรทุกท่าน” มันจะปรากฏอยู่ มันจะปรากฏเหมือนแวนวิเศษเลยนะ เห็นเลยนะ แล้วความเคลื่อนไหวยึกยัก ๆ จะส่งสัญญาณบีบคั้นเข้ามาหาคนไข้ไหมล่ะ.. พรหมผู้เป็นญาติเขาจะมีฤทธิ์ เขาจะปราบกันด้วยฤทธิ์

ฉะนั้นเรามีพรหมที่เป็นญาติเอาไว้ต่อกับพรหมที่เป็นศัตรู แล้วเราทำบุญให้ฝ่ายที่เป็นศัตรูให้กลับใจมาเป็นฝ่ายเราไป ดึงกลับคืน เอาศัตรูเป็นมิตรจะได้รู้จักว่าศัตรูคืออะไรแจ่มชัด ๆ ๆ ๆ... เมื่อทำบุญให้ศัตรูแล้วเอาศัตรูมาเป็นมิตร “ผูกมิตรกับข้าฯ จะได้บุญบ่อย ๆ” โง่ เมื่อได้บุญบ่อย ๆ เขาก็จะเป็นมิตรกับเรา เมื่อเขาเป็นมิตรกับเราแล้วที่นี้ สัญญาณของเราที่มีต่อนายเวรจะรับทราบดีมาก เหมือนจับโจรมาเป็นตำรวจไป เข้าใจนะ พรหมจะรู้จักพรหมที่เป็นศัตรู เทพจะรู้จักเทพที่เป็นศัตรู มินะเทพที่เป็นศัตรูก็น่า ยักษ์จะรู้จักยักษ์ที่เป็นศัตรู คนธรรพ์จะรู้จักคนธรรพ์ที่เป็นศัตรู กุมภัณฑ์จะรู้จักกุมภัณฑ์ที่เป็นศัตรู นาคจะรู้จักนาคที่เป็นศัตรู ครุฑที่เป็นฝ่ายเราก็น่าจะรู้จักครุฑที่เป็นศัตรู ปีศาจที่เป็นญาติเรา จะรู้จักปีศาจที่เป็นศัตรู เปรตที่เป็นญาติเรา จะรู้จักเปรตที่เป็นศัตรูเรา ผีที่เป็นญาติเรา จะรู้จักผีที่เป็นศัตรูเรา จุลินทรีย์ไวรัสที่เป็นฝ่ายเรา จะรู้จักจุลินทรีย์ไวรัสที่เป็นศัตรูเรา เข้าใจมั๊ยล่ะ..

ไล่ลำดับจากต่ำถึงสูงโน่น...น.. แล้วที่นี้พวกที่อยู่ในยมโลก (อันได้แก่)พวกยมทูตยมบาลทั้งหลาย.. พญายมนี้มีองค์เดียวนะ

ผู้ยิ่งใหญ่มีองค์เดียว แต่ที่นี้สาขาญาติจะมีอยู่เยอะแยะ อย่างเช่นพระเจ้าแผ่นดินเราก็มีองค์เดียว แต่นายกฯ รัฐมนตรี เป็นญาติใครต่อใครเยอะแยะ ไข้ไหม? เนี่ยระบบมันมาแบบเดียวกัน อันนั้นก็เหมือนกัน ญาติทางฝ่ายตำหรือเมืองยมโลก เป็นแบบเดียวกัน สัญญาณฝ่ายสูงก็แบบเดียวกัน แล้วที่นี้เมื่อเราส่งบุญไปให้กับพวกญาติเรา พวกญาติเราจะรู้ว่า พวกนายเวรนั้นนะวางแผนเล่นเกมเรา แทนที่โทษเรามีน้อย มันก็เอาโทษนี้มารวมกัน ๆ ๆ ๆ... เพื่อที่จะมาจับพวกเราลงนรกเข้าใจไหม ที่นี้ญาติเราที่เป็นยมบาล ญาติเราที่เป็นนายนิรียบาล นายทวารบาล และที่เป็นยมทูตที่คอยติดตามเอาดวงใจของผู้คน เขาจะรู้จักและรับทราบสัญญาณอันนั้น เขาก็จะช่วยป้องกันแก้ไขในสิ่งที่จะเป็นอันตรายกับเรา...เข้าใจไหม

ฉะนั้นพวกเราจำเป็น..ในขณะนี้ ได้เรียนรู้แล้ว ได้เข้าใจแล้ว ว่าญาติเราอยู่ในโลกกลับมืออยู่มากมาย และมีผู้อยู่ในโลกกลับมือเกี่ยวข้องกันอยู่ ก็ให้ส่งพลังส่งสิ่งดี ๆ ไปให้แกเขา คือคนทุกคนจะมีสัตว์ลึกลับ ๔ กลุ่มใหญ่ ๆ ที่วนเวียนเกี่ยวข้องกันอยู่ คือ

๑. กลุ่มที่ดูแลรักษาตัวเรา (ได้แก่ เทวดา ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ เป็นต้น)

๒. กลุ่มญาติ (ได้แก่ เปรต ผี ปีศาจ เทวดา ยักษ์ นาค ครุฑ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ อสูร มาร พรหม เป็นต้น)

๓. กลุ่มนายเวร (ได้แก่ เปרט ผี ปีศาจ เทวดา เป็นต้น)

๔. กลุ่มเชื้อโรค (ที่รักษา และนายเวร)

ฉะนั้น เมื่อได้ฟังวันนี้ อย่าลืมน!! **เมื่อให้ทานบิณฑบาตให้(รับ)อธิษฐานทันที***

‘บุญนี้ให้ญาติ ให้เทวดาที่รักษา ให้นายเวร ให้เชื้อโรคของข้าฯ’ ให้ส่งอย่างนี้ ทำอย่างนี้หากอยากเจริญ แล้วไม่ต้องรอพระเจ้า **“ยถาฯ สัพพีฯ”** ไม่ต้อง...!! แล้วก็ไม่ต้องไปกรวดน้ำใด ๆ ทั้งสิ้น

‘บุญสำเร็จด้วยการคิดให้ ไม่ใช่สำเร็จด้วยการกรวดน้ำ..นะ’

‘ให้จำเอาไว้แล้วนำไปทำ... ’

* ที่ต้องรีบส่งเพราะบุญจะอยู่กับผู้ทำบุญไม่เกิน ๓ วินาที เมื่อเกิน ๓ วินาทีไปแล้วบุญจะออกไปรอเป็นของผู้นั้นอยู่บนสวรรค์ แล้วหากมาอุทิศหลังจากที่บุญออกไปแล้ว ก็จะไม่มีการออกไปให้แก่ผู้รับ

เครื่องรางของขลัง(ของปลุกเสก)ต่าง ๆ มีอำนาจกันให้อุทิศบุญไม่ออก

เอ้อ..เกือบลืมน...!! ใครที่มีพวกเครื่องรางห้อยมัดอยู่ตามตัวหรือมีอยู่ตามบ้าน คน ๆ นั้นจะอุทิศบุญไม่ออกนะ อาตมาเพิ่งจะเห็นเรื่องนี้เร็ว ๆ นี้ จริง ๆ นะจริง ๆ เวลาโยมสองคนมาทำบุญที่วัดเห็นได้ชัดเลยว่าคนไหนมีเครื่องรางอยู่ คนไหนไม่มี เพราะกระแสบุญที่จ่ายออกแตกต่างกันมาก แล้วบ้านไหนที่มีเครื่องรางอยู่เนี่ย จะเห็นกระแสป้องกันห่อหุ้มบ้านนั้นไว้ คนในบ้านนั้นก็อุทิศบุญไม่ออก

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคนในบ้านนั้นเช่นผี - เทวดาต่าง ๆ ก็จะได้รับบุญได้ลำบาก แม้ญาติที่อยู่สวรรค์ชั้นสูงขึ้นไปจะลงมาช่วยเหลือคนบ้านนั้นก็เข้าได้ลำบาก เพราะมีอำนาจของเครื่องรางเหล่านั้นกีดกันเขาเอาไว้ ฉะนั้นหากใครมีหรือบ้านไหนมี ก็ให้อธิษฐานมลายมนต์ออก แล้วนำไปทำลายทิ้งซะ ไม่ว่าจะเอาไปเผาไฟหรือเอาไปฝังก็ได้ แต่เผาจะดีที่สุด..

ปลอดภัยดี โดยก่อนที่จะอธิษฐานมลายมนต์ให้อธิษฐานเอาบุญให้มาเป็นเกราะป้องกันร่างกายก่อนว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มาเป็นเกราะกำบังร่างกายข้าให้ปลอดภัยจากมนต์และภูติผีปีศาจที่อยู่กับสิ่งเหล่านี้ด้วยเทอญ” (ในกรณีที่เราแกะออกมารวมกันไว้)

แล้วก็อธิษฐานมลายมนต์ออกว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลให้มนต์ที่อยู่กับของเหล่านี้ให้มลายไป” ให้คิดแบบนี้หลายรอบ ๆ แล้วก็นำไปเผาทำลายทิ้งเสีย หากเป็นรูปเหรียญของครูบาอาจารย์ก็ให้นำไปไว้ที่วัด บอกตรง ๆ เลยนะแม้แต่พระพุทธรูปที่เขาเสกมานะี่ยังมีอำนาจป้องกันเลย

ฉะนั้นหากใครอยากจะทำอุทิศบุญได้โดยสะดวกคล่องแคล่วและอยากให้อุทิติพย์ของตนเองเข้าช่วยเหลือได้โดยสะดวกละก็ให้นำของเหล่านั้นออกจากบ้านไปให้หมด แต่ถ้าใครไม่อยากเอาออกก็อยู่ด้วยกันไปกับผีปีศาจที่เคยอยู่มาก่อนด้วยกันต่อไป แล้วจะมาโทษว่าทำบุญมามากแล้ว อุทิติบุญมากก็มากแล้วไม่เห็นมีอะไรดีขึ้นเลย อย่างมาพูดให้ได้ยินนะ มันทุเรศ ทุเรศคนแบบนั้น....

การเปิดบุญ

เมื่อได้อธิษฐานมลายมนต์กับอธิษฐานจ่ายบุญมาแล้ว ก็ให้อธิษฐานเปิดบุญไว้อย่างน้อยวันละ ๒ ครั้ง เข้า-เย็น ดังนี้ว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้แก่ผู้ต้องการตลอดไป”** ส่วนชาวโลกทิพย์ที่อธิษฐานเอาบุญเองไม่เป็น เราต้องอธิษฐานจ่ายบุญให้เขา (ดังที่ได้บอกไว้ก่อนหน้านี้) และให้ทำการเขียนเอาประกาศที่จะบอกต่อไปนี้ติดไว้ตามบ้านเรือน เพื่อให้เขาได้อ่าน แล้วเขาจะสามารถอธิษฐานเอาบุญเองได้ โดยมีดังต่อไปนี้

ประกาศให้ชาวโลกทิพย์ทั้งหลายทราบวิธีเบิกบุญเอง (ดังนี้)

๑. สำหรับชาวโลกทิพย์ที่อยู่โลกมนุษย์และเคยรับบุญจากมนุษย์มาก่อนแล้ว แต่ยังไม่ได้รับผลบุญนั้น พึงทราบว่าบุญของชาวโลกทิพย์กลุ่มนี้มีอยู่แล้วในสวรรค์ ฉะนั้นให้ชาวโลกทิพย์กลุ่มนี้อธิษฐานดังนี้

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มาถึงข้า จงบันดาลข้าให้รับบุญได้” ให้ชาวโลกทิพย์ตั้งใจคิดหลาย ๆ รอบให้ต่อเนื่อง

๒. สำหรับชาวโลกทิพย์ที่ไม่มีบุญมากและไม่เคยรับบุญเพิ่มให้อธิษฐานดังนี้

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญญาติข้าให้เป็นของข้า” ให้ชาวโลกทิพย์ตั้งใจคิดหลาย ๆ รอบให้ต่อเนื่อง

๓. เมื่อมีมนต์ร้ายเข้าทำลายชาวโลกทิพย์และญาติให้ตั้งใจอธิษฐานมลายมนต์ร้ายนั้น ดังนี้

“ขออำนาจ พุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลมนต์ที่มีผู้เสกเพื่อทำลายข้าและญาติให้มลายไป”

เมื่อมีมนต์ร้ายเข้าทำลายให้ตั้งใจคิดหลาย ๆ รอบให้ต่อเนื่องจนมนต์ร้ายนั้นหมดอาณูภาพ การที่มนต์ร้ายหมดอาณูภาพไปก็คือตนเองและญาติสบายขึ้น นั่นแหละเป็นเครื่องสังเกตุ

**ขอให้ชาวโลกทิพย์ทุกท่าน ให้อภัยแก่มนุษย์ผู้ไม่รู้ด้วย
ขอให้มนุษย์ทุกท่าน ให้อภัยแก่ชาวโลกทิพย์ผู้ไม่รู้ด้วย**

- เมื่อได้อุทิศบุญให้ชาวโลกทิพย์ดังกล่าวมาแล้วนั้น ให้มนุษย์เราคิดหรือพูดบอกงานแก่ชาวโลกทิพย์ทุกวัน ให้ทำงานที่เหมาะสมแก่ชาวโลกทิพย์นั้น ๆ เช่น รักษาอาการป่วยต่าง ๆ ให้หาย, ดูแลรักษาสมบัติ, ดูแลรักษามนุษย์และสัตว์เลี้ยงทุกประเภท, ช่วยทำกิจการงานต่าง ๆ ทั้งอุตสาหกรรม - เกษตรกรรม - ธุรกิจพาณิชย์ - การศึกษาทุกระดับ - การปกครองทุกระดับ - ข้าราชการและพนักงานเอกชน และงานอื่นใดก็ตามที่มนุษย์ทำอยู่และเป็นงานที่สุจริตถูกต้องตามศีลธรรม ให้บอกกล่าวแก่ชาวโลกทิพย์ได้ ชาวโลกทิพย์เขาถนัดงานใด ๆ เขาก็จะทำงานนั้น ๆ ตามที่ชาวโลกทิพย์เขาถนัด (ชาวโลกทิพย์ที่ทำงานอย่างนี้ มีอยู่จริง) **ถ้าใครคิดหรือพูดว่าชาวโลกทิพย์เขาไม่มี ชาวโลกทิพย์บางกลุ่มจะหนีจากมนุษย์กลุ่มนั้น จะอยู่เฉพาะชาวโลกทิพย์ที่จำเป็นต้องอยู่และช่วยอะไรไม่ได้ ความเดือดร้อนต่าง ๆ ก็จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ ฉะนั้นมนุษย์ควรระวัง.**

ผีควายชนอยู่ที่หัวใจ ของหลวงพ่อกษมฯ

บางคนอาจสงสัยว่า “ แล้วผีมด ผีแมลง ผีวัว ผีควายต่าง ๆ มีด้วยหรือ ? ”

(ตอบว่า)มีสิ ก็เมื่อสัตว์เหล่านั้นมันตาย มันยังไม่ได้เปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิมันก็จะยังคงสภาพเป็นสัตว์อยู่อย่างนั้น อยู่ในมิติทิพย์ จึงเรียกพวกมันว่า **ผีสัตว์** ไง !.

แล้วผีสัตว์เหล่านั้นเมื่อมันได้เล่นงานใครก็จะทำให้คน ๆ นั้นเกิดอาการเจ็บป่วยไม่สบายขึ้น เช่น ทำให้อึดอัดตามร่างกาย มีนงง ตัวหนัก เจ็บปวดเป็นบางจุดและอาจมีการเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตามร่างกาย เป็นต้น

อาตมาเคยเป็นนะเมื่อก่อน เจ็บแปล็บ ๆ ๆ อยู่ตรงหัวใจนี้ เจ็บอยู่นานก็เลย “เฮ้..มันเป็นอะไรวะ” สงสัยใจก็เลยตรวจสอบดู

(มอง)เข้าไป..ก็เห็น(ผี)ควายตัวหนึ่งกำลังขวิดอยู่ที่หัวใจ*ของ
อาตมา ไอ่ยย..มันตั้งใจขวิดเต็มทีเลยนะ มันขวิดตอนไหนนี้
มันจะเจ็บแปล็บ..บ..บ..ที่หัวใจนี้

ที่นี้อาตมาก็เลยคุยกับมัน.. ถามมัน

(ผีควาย)มันบอกว่า “ก็ไอ้เนี่ยเคยฆ่ากู(หลวงพ่อ)”

อาตมาจำมันได้ไง ควายตัวนี้ แต่ก่อน(ยังไม่ได้
บวช)อาตมาก็ทำนาอยู่กับพ่อแม่ใช่ไหมหละ ที่นี้ก็เอาควายตัว
นี้ มันชื่อ “ไอ้กอม” ไปไถนา แล้วมันบอกไม่ฟังหลายครั้ง
หลายคราไง (หลวงพ่อ)โมโหก็เลยเอามือตีปลายแหลมเนี่ย
เสียบเข้าไปที่หัวใจมันเลยนะ แล้ว(ควาย)มันก็ตาย เมื่อมัน
ตายก็เอาเนื้อมันไปกินแต่ก็ไม่ได้อุทิศบุญให้มันนะตอนนั้น
เพราะยังไม่รู้จัก(วิธี) ที่นี้เมื่ออาตมาบวชแล้วก็มีอาการเจ็บ
แปล็บ ๆ อยู่ที่หัวใจจึงได้(อธิษฐานตัว)เข้าไปดูใจ

ที่นี้ได้คุยกับมัน(ผีควาย)แล้วก็บอกมันว่าจะอุทิศบุญให้
(ผีควาย)มันก็บอกว่า “ถ้าได้ก็เอา”

ที่นี้อาตมาก็อุทิศบุญให้(ผีควาย)เรื่อย ๆ จากนั้นมาก็
เบาขึ้น ๆ ตอนนี้สบาย หัวจหงหัวใจนี้แข็งแรงดี..ไม่เจ็บเพราะ
มันอีกเลย..

*จากประสบการณ์ของหลวงพ่อที่ท่านป่วยเป็นโรคหัวใจโตในตอนนั้น แต่ก็ได้
ทำการอุทิศบุญให้โดยตรงกับสัตว์ที่ควนในบริเวณหัวใจ ทำให้ท่านหายจากอาการ
ป่วยดังกล่าว.

ยักษ์ยิงธนูใส่หัว หลวงปู่องค์หนึ่งทางโคราช

อาตมาเห็น(ตัว)มันเงิ ยักษ์ตัวสูงใหญ่หัวจรดเมฆเอน
ยืนทำท่าทำทางก้ม ๆ เงย ๆ เล็งธนูอยู่

อาตมาไปเห็นก็เลยถามมันว่า “เฮ้ย..ทำอะไร ?”

มันตอบว่า “จะยิงหัวพระ”

“จะไปยิงท่านทำไม ?” (หลวงพ่อ)

“ยิงสิ ก็พระเคยทำข้าก่อนนี่” (ยักษ์)

“เฮ้ย..มันบาป ท่านเป็นพระนะ” (หลวงพ่อ)

“อ้าวแล้วท่านมาเกี่ยวอะไรด้วย” (ยักษ์)

มันว่าอาตมาเลยนะ แล้วก็หันธนูมาทางอาตมา อาตมา
เลยว่า

“ใจเย็น ๆ เดี่ยวกูจะบอกท่านให้ทำบุญให้มึง”

แล้วอาตมาก็กลับมา ที่นี้พอมีคนทีรู้จักอาตมาอยู่ทางโคราชติดต่อมา อาตมาก็บอกไปว่า ให้ไปบอกหลวงปู่.....หน่อยนะว่า ให้ทำบุญให้อัยักษ์ที่มันกำลังจะยิงหัวท่านอยู่นั้นหน่อย เขาก็เลยติดต่อไปที่ลูกศิษย์หลวงปู่.....(นั่น) ลูกศิษย์หลวงปู่.....ก็ตอบกลับมาว่า “พระระดับหลวงปู่....แล้ว ไม่มีอะไรทำอันตรายท่านได้หรอก” ว่างั้น

ตกลงก็คือไม่ได้บอกให้หลวงปู่....ทราบ

ไม่นาน..ก็ได้ข่าวว่าหลวงปู่...ได้เข้าโรงพยาบาลไปผ่าหัวข้างดูสมอง (เพราะเส้นเลือดในสมองแตกหรือมีเลือดออกในสมองอะไรซักอย่างนี้แหละ เหตุการณ์นี้เกิดในช่วงปี ๒๕๔๘ - ๒๕๔๙ นี้ จากผู้เรียบเรียง) นะมันเป็นอย่างนั้น ถ้าทำบุญให้เขาแล้วมันก็จะได้ไม่เป็น

แต่นี้ไม่ได้ทำ.. ‘เพราะลูกศิษย์ไม่ได้ไปบอกท่าน’ ก็เลยเป็นหยั่งงั้นไป..

การแก้กรรม ตัดกรรม อโหสิกรรม

หลวงพ่อ ท่านได้เปรียบเทียบอธิบายให้ฟังดังนี้ กรรม(เจ้ากรรมนายเวร)นั้น ไม่มีใครที่จะสามารถลบล้างหรือหนีผลแห่งกรรมไปได้ แต่เรานั้นสามารถที่เจอจางกรรมให้เบาบางลง จนกลายเป็นอโหสิกรรมไปเอง (ลองพิจารณาดู) เปรียบ(เวร)กรรม(ไม่ดี) คือ **เกลือหนึ่งแก้ว** กรรมดี(บุญ) คือ **น้ำหนึ่งแก้ว** เกลือหนึ่งแก้วกับน้ำหนึ่งแก้ว = น้ำยังมีความเค็มของเกลืออยู่ ถ้าน้ำสิบแก้ว ร้อยแก้วพันแก้วหมื่นแก้ว น้ำ(อุทิศบุญ)มากขึ้นเรื่อย ๆ เกลือ(เวรกรรม)นั้นย่อมหมดรสเค็มไปเอง การอุทิศบุญตามที่หลวงพ่อบอกนั้นก็เปรียบได้ดังนี้.

หลวงพ่อกษมฯ

เมตตาแก่ผู้ป่วย(ทุกโรค)

ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มีโอกาสสอบถามกับหลวงพ่อโดยตรง เกี่ยวกับโรคของคนป่วยท่านหนึ่ง(อาการทางสมอง) ที่หมอบอกว่าอาการผู้ป่วยนั้น ได้รับแรงกระแทกอย่างรุนแรง สมองโดนเขย่ามากสะเทือนมาก ทำให้สมองนั้นและเหมือนเต้าหู้ อาการเช่นนี้ทางการแพทย์สรุปว่า ‘ถ้าไม่ตาย ก็เหมือนเจ้าชาย-เจ้าหญิงนิทรา’ ประมาณนั้น

ข้าพเจ้าจึงได้สอบถามหลวงพ่อ ‘อาการป่วยเช่นนี้มีโอกาส(รักษา)หายได้หรือไม่ ? ครับ..’

(หลวงพ่อ) ‘หาย.. หายได้ รักษาหายได้... **ไม่มีโรคใดรักษาไม่ได้**(หลวงพ่อยืนยันชัดเจน) ถ้าผู้นั้นรู้วิธีรักษา’

(ข้าพเจ้า) ‘ควรทำอย่างไรครับ’

(หลวงพ่อ) ‘บอกให้พ่อ-แม่-ญาติ ของเขาเร่งอุทิศบุญจ่ายออกให้มาก ๆ ถี่ ๆ **อย่างน้อยให้ได้วันละพันละหมื่น** อย่าหยุดเลยนะ’

รอบแรก ให้เทวดาที่รักษาลูก(คนป่วย)
รอบสอง ให้นายเวรที่กวนภายในสมอง
(บริเวณที่ป่วย)และที่อยู่รอบตัว

ให้ทำอย่างนี้ อย่าหยุด !!! ทำให้ถี่ ทำให้มาก ๆ เลยนะ
ทำไปเรื่อย ๆ ทั้งวันทั้งคืนให้คิดอยู่อย่างนี้

ทำไมต้องทำแบบนี้ ? --

(หลวงพ่อบ) ‘เพราะว่าเทวดาเขาไม่มีกำลัง ไม่มีบุญ ที่จะ
ต่อกรกับนายเวรที่เข้าทำลายคน แต่เมื่อ(นายเวร)เข้าทำลาย
คนแล้ว เราก็ต้องเร่งส่งบุญให้เทวดาที่รักษา(ผู้ป่วย)ให้เขามี
กำลังมีฤทธิ์ขึ้น ที่จะต่อสู้กับนายเวร และให้(บุญ)นายเวรด้วย
เพื่อที่เขาจะได้(ออกจากร่างกาย)ถอยออกไป’

เมื่อเทวดาเขามีกำลัง เขาก็จะหาหุยกหายมารักษา
ทำการแก้ไขเชื่อมต่อเซลล์สมองใหม่แทนที่เสียหายให้กลับคืน

ส่วนนายเวรที่กวนเมื่อได้รับบุญที่(ญาติ)อุทิศให้จะค่อยๆ
ออกไป ๆ เมื่อนายเวรเริ่มออกไปจากผู้ป่วย ผู้ป่วยก็จะค่อย ๆ
เบาขึ้น ๆ

เมื่อสมอง(โรค)ไม่มีตัวกวน เซลล์สมอง(อวัยวะ)ก็จะ
สร้างกลับคืนจาก(ญาติในโลกทิพย์)ผู้ที่ดูแลรักษา(ผู้ป่วย)

ที่นี้สมอง(อวัยวะ)ก็เหลือแต่แผล แผลนั้นก็ค่อย
หายไปเอง ผู้ป่วยก็จะกลับคืนเป็นปกติได้เหมือนเดิม. (ดังนี้)

รูป

“ คนเราที่ได้เจ็บป่วย

ก็เพราะเคยเบียดเบียนสัตว์ไว้

คนที่อายุสั้นเพราะเคยฆ่าสัตว์เอาไว้

ดวงใจสัตว์ที่เคียดแค้นเหล่านั้น

จึงตามมาทวงคืน

ฉะนั้นให้อุทิศบุญออกให้แก่เขา

เขาจะได้ไม่จองเวรเราอีก

จะได้เป็นอโหสิกรรมต่อกันไป ”

การอุทิศบุญให้แก่เขาทำได้สองวิธี คือ

๑. เมื่อเวลาเราทำได้ทำอะไรก็ตาม บุญเกิดขึ้นกับเรา ให้คิดทันทีว่า **“บุญนี้ให้.....”** (เช่นจะให้เชื่อโรคตามร่างกายทั่วไป ก็เติมคำว่า เชื่อโรคในร่างกายข้า ลงไปตรงที่จุด ๆ ๆ ใวนั้น)

๒. เมื่อเวลาที่เราไม่ได้ทำอะไร ก็ให้เบิกบุญที่เราเคยทำไว้มาจ่าย โดยอาศัยอำนาจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นพลังในการเบิก โดยคิดว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้.....”** (จะให้ตรงส่วนไหนก็ให้เพิ่มเติมเอาเองเหมือนข้อที่ ๑ นั้น)

ต่อไปจะบอกเป็นจุด ๆ ไป แล้วให้นำไปประยุกต์ใช้กับข้อ ๑ หรือข้อ ๒ เอาเอง

ใครป่วยที่จุดไหนของร่างกายก็ให้อุทิศให้จุดนั้น ๆ เช่น
ปวดหัว ก็ว่า **ให้นายเวรที่ทำให้ข้าปวดหัว** อยู่นี้
ปวดเส้น ก็ว่า **ให้นายเวรที่ทำให้ข้าปวดเส้น** อยู่นี้ ดังนี้

แล้วทีนี้สำหรับผู้ที่ เป็นโรคที่หมอวินิจฉัยแล้วว่า เป็นโรคนั้นโรคนี้อีกก็ให้ระบุให้เชื่อโรคต่าง ๆ ต่อไปนี้

- **‘เป็นโรคหัวใจ’** ก็ว่า **ให้นายเวรกับเชื่อโรคที่กวนอยู่ที่หัวใจของข้านี้**
- **‘เป็นโรคอัมพฤกษ์อัมพาต’** ก็ว่า **ให้ผู้ที่ก่อกวนอยู่ที่สมองและก้านสมองของข้านี้**
- **‘เป็นโรคเบาหวาน’** ก็ว่า **ให้พวกเชื่อโรคที่ก่อกวนอยู่ที่ตับอ่อนของข้านี้**
- **‘เป็นโรคหอบหืด’** ก็ว่า **ให้พวกเชื่อโรคที่ก่อกวนอยู่ตามหลอดลมและปอดของข้านี้**
- **‘เป็นโรคภูมิแพ้’** ก็ว่า **ให้นายเวรที่ทำให้ข้าเป็นภูมิแพ้อยู่นี้**
- **‘เป็นโรคไตอักเสบ’** ก็ว่า **ให้พวกเชื่อโรคที่ก่อกวนอยู่ที่ไตของข้านี้**
- **‘เป็นโรคไวรัสตับอักเสบ’** ก็ว่า **ให้พวกเชื่อไวรัสที่อยู่ในตับของข้านี้**
- **‘เป็นโรคสมองอักเสบ’** ก็ว่า **ให้พวกเชื่อโรคที่เกาะกินอยู่ในสมองของข้านี้**

● **‘เป็นโรคมะเร็ง’** ก็ว่า ให้พวกเชื่อโรคกับนายเวรที่อยู่ตรง.....ข้า ที่ทำให้เป็นมะเร็งอยู่นี้

หรือจะว่า ให้ผู้ที่ทำให้ข้าเป็นมะเร็งอยู่นี้ ตังนี้ก็ได้

● **‘เป็นโรคเอดส์’** ก็ว่า ให้พวกเชื่อไวรัสที่ทำให้ข้าเป็นโรคเอดส์อยู่นี้

หรือจะว่า ให้พวกเชื่อไวรัสที่กัดกินเม็ดเลือดขาวตามร่างกายข้าอยู่นี้ แล้วหากมีโรคอื่นแทรกซ้อนก็ให้อุทิศบุญออกให้กับเชื้อโรคนั้น ๆ ด้วยเหมือนกัน

● **‘เป็นโรคสะเกือก’** ก็ว่า ให้พวกผีสัตว์ที่อยู่ในร่างกายที่ทำให้ข้าสะเกือกอยู่นี้ (แล้วก็ให้ลองเจาะจงให้ผีตุ๊กแกด้วย โดยเปลี่ยนคำอุทิศจากคำว่า ผีสัตว์ เป็น ผีตุ๊กแก)

● **‘เป็นโรคประหลาด’** ก็ว่า ให้พวกที่ทำให้ข้ามีอาการ.....(บอกไปตามอาการที่เป็นนั้น)

แล้ววิธีอุทิศบุญนี้จะนำไปใช้กับคนอื่น ๆ ก็ได้ เช่น หากพ่อแม่ป่วย ลูกก็ช่วยอุทิศบุญของตนเองออกไปให้นายเวรหรือเชื้อโรคที่ก่อกรรมตามร่างกายของพ่อแม่ได้ กลับกันหากลูกป่วยพ่อแม่ก็ช่วยกันอุทิศบุญเข้าแก่นายเวรกับเชื้อโรคของลูกได้เหมือนกัน อันนี้ยกตัวอย่าง แล้วหากใครจะไปอุทิศให้ใครยังงี้ที่ไหนได้ทั้งนั้น เพียงแต่เปลี่ยนคำลงท้ายจาก ของข้านี้ (สมมุติให้เชื้อโรคของลูก) ก็ว่าเป็น ของลูกข้า (ตังนี้)

● **‘เมื่ออยู่ดีๆเกิดวูบ ซ็อค หมตสติกระทันหัน’** ให้อุทิศอุทิศบุญให้ ผู้ที่มาทำอันตรายเขานั้น

● **‘แล้วหากเป็นโรคอื่น ๆ’** ที่นอกเหนือจากที่บอกนี้ ก็ให้ซิกแซ็ก - ปรับเปลี่ยนคำอธิษฐานเอาเอง

แล้วทีนี้หากใครที่มีญาติป่วยหนัก มีอาการทรมานทรมาย ก็ให้อุทิศบุญให้นายเวรที่กำลังรุ่มเล่นงานคนป่วยอยู่นั้น

● หากใครมีญาติป่วยเป็นเจ้าของชายหรือเจ้าหญิงนิทรา หากเขายังสื่อสารกับเราทางกายได้อยู่ เช่นทางมือหรือทางตา ฯลฯ เช่น สมมุติว่าเราถามเขาว่า “หิวหรือยัง ถ้าหิวให้กำมือเราให้แน่น ๆ” เขาก็กำมือเราได้ อย่างนี้แสดงว่าเขายังรับรู้ในสิ่งที่เราพูดกับเขาได้ ถ้าเป็นแบบนี้ ก็พูดบอกกับเขาเลยว่า “ให้คิดตามนะ จะบอกวิธีคำอุทิศบุญให้”

แล้วก็นำเขาว่าไปเป็นบท ๆ ไปว่า (ตังนี้)

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้ญาติให้เทวดาที่รักษา ให้นายเวร ให้เชื้อโรคของข้า”

แล้วก็นำไปคิดตามอีกว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้นายเวรกับเชื้อโรคที่ก่อกรรมอยู่ที่สมองและก้านสมองของข้า”

แล้วก็นำไปคิดตามอีกว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้กับ ผู้ที่ทำให้ข้ามีอาการเป็นเช่นนี้”

แล้วก็นำไปคิดตามอีกว่า(อันนี้เป็นการเปิดบุญ)

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้เปิด โอกาสตลอดไปแก่ผู้ที่ต้องการบุญข้า ขอให้เขาเหล่านั้น อธิษฐานเอาบุญของข้าได้”

แล้วทีนี้ หากอยากจะให้เทพที่เป็นหมอเข้าทำการ รักษา ก็ให้อธิษฐานเปิดร่างกายไว้ ซึ่งจะบอกต่อไป..

แล้วหากเจ้าชายหรือเจ้าหญิงนิทรานั้น อาการเพียบ แล้ว ไม่สามารถสื่อสารกับเราทางกายได้ ก็ให้ญาติ จะเป็นลูก จะเป็นหลานก็ได้ เข้าไปพูดคุยกับเขาโดยใช้ความคิด อาจจะ ไปนั่งอยู่ข้างเตียง แล้วก็คิดว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลสัญญาณคิดของข้าในเวลานี้จงตั้งเข้าไปให้นาย/นาง.....ได้ยิน”**

แล้วจะคิดต่อไปว่าอย่างไร ก็ตามแต่อยากจะคุยกับเขา แต่ก็ควรบอกเขาให้ระลึกถึงบุญที่เขาเคยทำเอาไว้ หรือจะ บอกเขาให้อธิษฐานอย่างนี้ก็ได้ว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลข้าให้ไปถึงบุญ จงบันดาลบุญให้มาถึงข้า”**

‘ให้เขาอธิษฐานกลับไปกลับมาอยู่อย่างนี้’

แล้วหากเราผู้เป็นญาติ คิดอยากจะทำบุญให้เป็นของ เขาก็สามารถทำได้ โดยเมื่อได้ทำบุญแล้วก็รีบคิดทันทีว่า

“บุญนี้ให้ไปรอเป็นของนาย/นาง..... อยู่บน สวรรค์” ดังนี้

● แล้วหากใครที่มีญาติป่วยหนักใกล้จะเสียชีวิต เขาไม่ รับรู้อะไรแล้ว ให้อุทิศบุญให้แก่เขาโดยตรงเลย หรือเข้าไปคิด บอกเขาใกล้ ๆ ก็ได้ว่า **“คิดถึงบุญเอาไว้หรือระลึกถึงพุทธ เอเอาไว้”** (ดังนี้)

หรือเราจะเบิกบุญให้มารอเป็นของเขายู่เลยก็ได้ว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สงฆ์ จงบันดาลบุญข้าให้มารอเป็น ของนาย/นาง..... อยู่ (ถ้าเป็นพ่อเป็นแม่ก็ว่าคุณ พ่อคุณแม่ตรง ๆ เลย) เมื่อนาย/นางตายตอนไหนขอบุญข้า จงเป็นของเขาตอนนั้น”** (ดังนี้)

● แล้วอีกกรณีหนึ่งหากคนป่วยสิ้นใจปุ๊บรีบหาอะไรให้ ทาน จะเอาเงินก็ได้ให้กับหมอกับพยาบาลก็ได้แล้วรีบอุทิศบุญ ทันที **“บุญนี้ให้นาย/นาง..... ”** ให้คนต่อไปอีกก็ **“บุญนี้ให้นาย/นาง..... ”** ทำซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้น หลาก ๆ รอบ การทำแบบนี้หากโทษคนที่ตายไม่หนักหนา สาหัสเกินไปเขาก็จะได้ไปสุภภูมิที่ดีแน่นอน

วิธีที่จะให้เทพที่เป็นหมอ มาทำการรักษา (อีกวิธีหนึ่ง)

แล้วหากใครอยากจะทำเปิดโอกาสร่างกายให้หมอเทพ
เข้าทำการรักษา ก็ให้คิดว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลให้เหล่าเทพ
เทวาที่เป็นญาติข้าฯ จงได้ยินเสียงข้าฯ ในเวลานี้.. ขอให้
ท่านทั้งหลายจงไปนำเทพที่เป็นหมอมารักษาข้าฯ
ในเวลาข้าฯหลับด้วย ข้าฯจะเปิดโอกาสไว้ ข้าฯมี
อาการ.....(ปวดหัวหรือเป็นอะไรก็บอกไปตามนั้น)
เมื่ออาการดีขึ้น ข้าฯจะทำบุญให้แก่พวกท่านยิ่ง ๆ ขึ้นไป”
ดังนี้

แล้วก็ให้คิดอีกว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลให้ร่างกาย

ข้าฯเปิดโอกาสแก่เหล่าเทพที่เป็นหมอ ให้เข้าตรวจรักษาข้า
ได้ด้วยเถิด.” (ดังนี้)

ให้คิดวันละ ๒ ครั้ง เช้า - เย็นหรือก่อนนอนก็ได้
แล้วให้คิดเบิกบุญจ่ายว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาลบุญข้าฯให้มาสู่
ข้าฯ แล้วขอให้บุญนี้จงอยู่กับข้าฯ แล้วหากผู้ใดไปนำหมอเทพ
มาและหมอเทพใดที่มาทำการตรวจรักษาข้าฯขอบุญนี้จง
เป็นของท่านผู้นั้นและขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ์ จงบันดาล
บุญข้าฯให้เปิดโอกาสตลอดไปแก่หมอเทพที่มาทำการตรวจ
รักษาข้าฯและผู้ใดไปนำหมอเทพมาด้วยเถิด” ดังนี้

เมื่อทำอย่างนี้แล้วอย่าลืม..เอาบุญให้ญาติทิพย์ของตน
และเหล่าเทพที่มาทำการรักษาตนบ่อย ๆ

ยากี่ให้กิน หากเป็นยาสมุนไพรก็ให้เอาบุญให้แก่เหล่า
เทพที่รักษาตนยาที่เอามากินนั้นด้วยเหมือนกัน

แล้วก็เอาบุญให้ผู้ทำให้เกิดอาการเจ็บป่วยตรงนั้น ๆ
ด้วยเหมือนกัน.

ติดตามอ่านเล่มต่อไป

“พลังบุญ ตอนที่ ๓ ส่งบุญให้สัตว์ในโลกทิพย์”

บางครั้งญาติทิพย์ของเรา ก็ทำให้เกิดการเจ็บป่วยได้

ในกรณีนี้ เกิดจากพวกญาติของเราตั้งแต่อดีตชาติติดตามมา ก็มี.. ญาติในปัจจุบันที่เขาตายไปแล้ว แล้วมาทำก็มีทำไม ?.. เขาจึงมาทำ..

‘เพราะเขาไม่รู้’ เขาคิดว่าเพียงมาอยู่ใกล้กับญาติเท่านั้น เช่นมานั่งใกล้ เดินใกล้ กอดไว้ เกาะอยู่ตามร่างกาย ฯลฯ เมื่อเขาทำแบบนั้น ก็จะทำให้คน ๆ ที่เขามาอยู่ใกล้เนี่ยมีอาการไม่สบาย ไม่ปกติ อึดอัด บางครั้งออกท่าทางแปลก ๆ ไปหาหมอก็ดูแล้ว แล้วก็ว่าไม่เป็นอะไร หรือไปรักษามาแล้วก็ไม่มีอาการดีขึ้น เหล่านี้คือสัญญาณที่บ่งบอกว่าญาติมาอยู่ใกล้ (แต่บางทีก็เป็นสัญญาณจากนายเวร)

ฉะนั้น เมื่อได้ทำบุญหรือเบิกบุญมาแล้วก็ให้จ่ายบุญออกให้เขา โดยระบุว่า “บุญนี้ให้ญาติข้า” หรือจะอุทิศว่า “บุญนี้ให้ผู้ที่มาวนเวียนอยู่กับข้านี้” ดังนี้ก็ได้เช่นกัน

หมายเหตุ : การอุทิศบุญที่ได้ผล

- เมื่อได้กินยา- ทายา- ฉีดยา ก็อย่าลืมอุทิศบุญ
- ให้หาหยุกทายามากินด้วย เช่น ยาสมุนไพรต่าง ๆ และให้งดเว้นสิ่งที่จะไปส่งเสริมโรคให้ทวีความรุนแรงขึ้นด้วย
- เมื่อได้เข้าห้องน้ำห้องส้วมก็อย่าลืมอุทิศบุญ
- หมอ พยาบาล หมอนวด ฯลฯ ก็อย่าลืมอุทิศบุญ
- เครื่องรางของขลังของปลุกเสกต่าง ๆ มีอานุภาพป้องกันให้อุทิศบุญไม่ออก ป้องกันผีที่อยู่ในร่างกายให้ออกไม่ได้ และญาติทิพย์หมอทิพย์เข้าช่วยเหลือได้ลำบากหรือไม่ได้เลย
- อย่าไปรดน้ำมนต์ อันจะเป็นการเพิ่มความอาฆาตแค้นให้แก่เขา
- ฝันอะไร อย่าลืมอุทิศบุญให้ผู้ที่มาทำให้ฝันนั้น หรืออุทิศบุญให้ผู้ที่เราฝันเห็นนั้นด้วย
- อย่าลืมอุทิศบุญออกให้ ๔ กลุ่มเขาด้วยเหมือนกัน โดยคิดว่า **“ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ จงบันดาลบุญข้าให้ญาติ ให้เทวดาที่รักษา ให้นายเวร ให้เชื้อโรคของข้า”** และให้ทำการเปิดบุญไว้ให้เขาอธิษฐานเอาได้เองด้วยดังนี้.

เมื่อได้ทราบวิธีการอย่างนี้แล้ว ให้ไปแก้ไขโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดกับตนและเกิดกับคนอื่น ๆ ต่อไป อุทิศออก จ่ายออก วันละมากเท่าไรรยังดี ไม่ต้องกลัวบุญหมด บุญทุกคนมีมากอยู่แล้วในสวรรค์เอามาจ่ายชาตินี้ทั้งชาติก็ไม่หมด

ฉะนั้น ให้ทำตามทีบอกมาหากอยากสบาย สบายจริง ๆ นะ สบายจริง ๆ ขอให้ทำตามทีบอกเถอะ.....

อธิษฐานบุญจากการภาวนา

ผู้ที่ทำการภาวนานั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีศีลมั่นคงและตัดกังวล*ได้ก่อนจึงทำการภาวนา เพราะหากศีลยังไม่ดี.. กังวลก็ยังไม่ตัด จะทำให้เป็นบ้าได้ และบุญที่เกิดจากการภาวนาของผู้นั้น เมื่ออุทิศออกไปให้เขา(ผู้อยู่ในโลกทิพย์) จะเกิดเป็นอันตรายกับเขาได้ อย่างเช่นผู้ทำการภาวนาอุทิศบุญภาวนาไปให้เขาตรง ๆ เมื่อเขารับเอาไว้แล้วเมื่อเขาอธิษฐานใช้บุญนั้น แทนที่บุญนั้นจะเป็นตามที่เขาปรารถนา บุญนั้นก็เผาไหม้เขาให้หมดไหม้..ฟุ้ง..ไปเลย อย่างเช่นหากเขารับบุญภาวนาไว้แล้วเมื่อเขาจะเอาใช้เป็นปัญญา หรือเป็นฤทธิ์ของเขา พอเขาอธิษฐานจะใช้เท่านั้นไฟก็จะเผาไหม้เขาให้หมดไหม้ฟุ้งไปเลย..หมด(ตาย) แล้วสักพักเขาก็เกิดขึ้นใหม่ อีก(เพราะบุญยังมีมากอยู่) แล้วทีนี้หากผู้ภาวนาแปรสภาพบุญให้เป็นสิ่งของก่อนแล้วจึงจะส่งไปให้เขา บุญนั้นก็แปรสภาพเป็น สิ่งนั้น ๆ อย่างสวยสดงดงาม เช่นแปรเป็นวิมาน แปรเป็นอาหาร เป็นต้น แล้วพอเขาเข้าไปอยู่ในวิมานหรือหยิบอาหารมากินเท่านั้น สักพัก..วิมานหรืออาหารนั้นก็เกิดเป็นไฟฟุ้งขึ้น ลูกไหม้เขาให้หมดไหม้ไป เป็นเช่นนี้ ๆ จริง ๆ นะ จริง ๆ

ฉะนั้น ผู้จะภาวนาหรือผู้จะอุทิศบุญภาวนาให้แก่เขา(ผู้ อยู่ในโลกทิพย์) ให้พยายามรักษาศีลให้มั่นคงและให้พยายามตัด

*ความกังวล (ปถิพพะ) ๑๐ อย่าง คือ ๑. ความกังวลเกี่ยวกับอาวาส(ที่อยู่อาศัย) ๒. ความกังวลเกี่ยวกับตระกูล(ที่เขาอุปฐากหรืออุปถัมภ์) ๓. ความกังวลเกี่ยวกับลาภ(ปัจจัยสี่) ๔. ความกังวลเกี่ยวกับคณะ (พวกพ้องหมู่เพื่อน) ๕. ความกังวลเกี่ยวกับการงาน (งานที่ทำและการก่อสร้าง) ๖. ความกังวลเกี่ยวกับอศานะ(การเดินทางไกล) ๗. ความกังวลเกี่ยวกับญาติ ๘. ความกังวลเกี่ยวกับการเจ็บไข้ ๙. ความกังวลเกี่ยวกับศัตรู(คือการศึกษาเล่าเรียนต่างๆ) ๑๐. ความกังวลเกี่ยวกับอิทธิฤทธิ์

กังวลออกให้หมดจึงทำการภาวนา ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะเป็นอันตรายแก่ตนและแก่ญาติได้..ให้จำเอาไว้..

แล้วทีนี้เมื่อศีลดีแล้ว กังวลก็ตัดได้แล้ว ก่อนจะทำการภาวนาก็ให้อธิษฐานเปิดการจ่ายบุญก่อน แต่บุญที่เกิดจากการภาวนานี้ผู้ที่อยู่ในภพภูมิต่ำ ๆ เช่น ผี - ปีศาจ - เปรต - ผีเชื้อโรค รับประทานได้ยาก

ฉะนั้นหากเราต้องการโอนบุญที่เกิดจากการภาวนาให้แก่เขาเหล่านั้น เราต้องอธิษฐานแปรสภาพบุญให้เหมาะกับเขาเหล่านั้นก่อนเพื่อเขาจะรับได้งายขึ้น โดยคิดก่อนที่จะภาวนาดังนี้ว่า

“ขออำนาจพุทธ ธรรม สังฆ จงบันดาลให้บุญที่เกิดขึ้น ในขณะที่ข้าฯ ภาวนาคราวนี้ แปรสภาพเป็นสิ่งต่าง ๆ ตามแต่ อมนุษย์แต่ละดวงใจ ที่มาเกี่ยวข้องกับข้าอยู่ในเวลานี้ต้องการ แล้วขอให้บุญที่แปรสภาพแล้วนั้นเป็นของ อมนุษย์แต่ละดวงใจ เหล่านั้นตามที่เขาปรารถนานั้นเทอญ” ดังนี้

หมายเหตุ ตรงถัดจากคำว่า แปรสภาพเป็น นั้น เราจะระบุชัด ๆ ลงไปเลยก็ได้ว่า ‘แปรสภาพเป็นอาหาร, ที่อยู่ที่อาศัย ฯลฯ’ ก็ได้เช่นกัน แล้วตรงที่ขีดเส้นใต้นั้นเราจะเปลี่ยนเป็น ‘ตามแต่เทวดา - เปรต - ผี - ปีศาจที่อยู่บริเวณบ้านข้า’ หรือจะเปลี่ยนเป็นว่า ‘นายเวรของข้า (และของลูก ของสามี ของภรรยา ของบิดา ของมารดา ฯลฯ) ที่เดินทางมาถึงแล้วในเวลานี้’ ดังนี้

(คำคิดนี้จะไม่ตามนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ได้ ให้คิดพลิกแพลงใช้เอาแต่อย่าให้หนีจากหลักนี้.)

หมายเหตุ การทำความดีอะไรก็ตามแม้เพียงเล็กน้อย ๆ ก็มีบุญเกิดขึ้นทั้งสิ้น เราสามารถโอนบุญที่เกิดขึ้นนั้นให้แก่ผู้ที่อยู่ในโลกทิพย์ได้ทันที

วิธีการเบิกโอนบุญประจำวัน

ตื่นเช้า เบิกบุญให้ผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับเราโดยทางฝันรวมทั้งให้เทวดาประจำตัว เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนทั้งภายนอกและภายในกายของเรา ตลอดถึงญาติปีศาจ เปรต ปอบ นาค ครุฑ อสูร ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภภัณฑ์ ยมทูต เทวดา มาร และพรหมที่เป็นญาติของเรา ที่อยู่บริเวณบ้าน

เข้าห้องน้ำ เบิกบุญให้แก่คนที่เรียกจุลินทรีย์ต่าง ๆ ที่ตายจากการที่เราอาบน้ำชำระร่างกายต่าง ๆ รวมทั้ง ให้เชื้อโรค ต่าง ๆ ที่ออกไปจากร่างกายของเรา เพราะการขับถ่ายด้วย ก่อนออกจากห้องน้ำก็เบิกบุญให้กับเชื้อโรคทั้งหมดที่อยู่ในห้องน้ำ

เวลากินข้าว เบิกบุญให้กับวิญญาณสัตว์ที่สถิต ในผัก ในข้าว ในเนื้อสัตว์ ในน้ำ ในอาหารทั้งหมดนั้นรวมทั้งให้กับดวงใจสัตว์ที่ตายที่เรานำมาทำอาหารด้วย

ไปทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำรถ และญาติปีศาจที่อยู่กับรถ และบอกเทวดาให้คุ้มครองป้องกันให้การเดินทางปลอดภัย

ขณะเดินทาง เบิกบุญให้ญาติปีศาจ ปอบ เปรต เทวดา ฯลฯ ที่อยู่ตามถนนหนทาง

ถึงที่ทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำตัวผู้ร่วมงานทั้งหลาย และญาติปีศาจ ปอบ เปรต อสูร ฯลฯ ที่อยู่ในที่ทำงาน

ถ้ามีอาการเครียด ก็โอนบุญให้เทวดา เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนอยู่ทั้งภายนอกและภายในกายและที่ก่อวนอยู่รอบดวงจิตของเรา

กลับจากทำงาน เบิกบุญให้เทวดาประจำรถ และญาติปีศาจ ปอบ เปรต ฯลฯ ที่อยู่ในรถ และตามถนนที่จะเดินทางกลับ

เมื่อถึงบ้าน ก็เบิกบุญให้ หมู่ญาติปีศาจ ปอบ เปรต อสูรกาย นาค ครุฑ อสูร ยักษ์ คนธรรพ์ กุมภภัณฑ์ ยมทูต เทวดา มาร และพรหมที่เป็นญาติของเรา ทำกิจธุระส่วนตัวใด ๆ ก็เบิกบุญให้ เหมือนตอนเช้า

ถ้านอนไม่หลับ ให้เบิกบุญ ให้เจ้ากรรมนายเวรที่เบียดเบียนอยู่ทั้งภายนอกและภายในและรอบดวงจิตของเราหรือให้ผู้ที่ทำให้ช้านอนไม่หลับอยู่ในเวลานี้ เป็นต้น

“การเกิดเป็นมนุษย์นั้น ยากมาก”

มีเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าพุทธโคดมของเราเสด็จพระราชดำเนิน

เรียบชายฝั่งกับภิกษุกลุ่มหนึ่ง

ทรงตรัสว่า

“สมมุติว่ามีเต่าตัวหนึ่ง ตาบอดว่ายอยู่ในมหาสมุทร

และมีแกล้งไม้ดองลอยอยู่ในขณะเดียวกัน

เต่าตาบอดนี้จะขึ้นมาผิวน้ำเพื่อหายใจหนึ่งครั้งทุก ๆ ๑๐๐ ปี

ภิกษุคิดว่าเต่าจะมีโอกาสโผล่หัวขึ้นมาสวมในแกล้งไม้ไหม ?”

ภิกษุทั้งหลายตอบว่า

“เป็นไปได้ พระองค์ท่าน ที่ทั้งสองสิ่งนี้จะมาอยู่ที่เดียวกัน เวลาเดียวกัน ทั้งสองต่างก็ดองลอยไปตามมหาสมุทรทั้งหลายในโลก”

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

“ไม่ใช่ว่ามันจะเป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ ไม่น่าจะเป็นไปได้ และความที่ไม่น่าเป็นไปได้นี้ก็เปรียบเสมือน ความไม่น่าเป็นไปได้ที่เรา

จะมีโอกาสเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง”

เรื่องอ้างอิงที่มีจากพระไตรปิฎก ชุด ๔๑ เล่ม ของมหาบัณฑิตวิทยาลัย
ให้ส่วนบุญแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วทันที (ติโรกฐตสูตร) เล่ม ๓๔ หน้า ๒๕๒

ให้ส่วนบุญแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วทันที

เรื่องนี้เกี่ยวกับการทำบุญแล้วให้รับอุทิศ และไม่ต้องกรวดน้ำ

ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับนิมนต์พระเจ้าพิมพิสารเพื่อเสวยภัต
ตอาหารในวันรุ่งขึ้น ครั้นวันรุ่งขึ้นอันทำลัทธิกะจอมทวยเทพ(ได้มา)นำเสด็จ(เข้าเมือง)
พร้อมทั้งทรงชมเชยด้วยคาถาทั้งหลาย เป็นต้น อย่างนี้ว่า

พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ทรงฝึกแล้ว กับเหล่าปุราณขุณฺโณ ผู้ฝึกแล้ว พระผู้
หลุดพ้นแล้ว กับเหล่าผู้เคยเป็นขุณฺโณผู้หลุดพ้นแล้ว ผู้มีพระฉวีวรรณงามดั่งแห่ง
ทองสังคี เสด็จเข้าสู่กรุงราชคฤห์ ดังนี้

(เมื่อ)เสด็จเข้าสู่กรุงราชคฤห์ ทรงรับมหาทานในพระราชนิเวศน์ของ
พระเจ้าพิมพิสารปรตเหล่านั้นยืนห้อมล้อมด้วยหวังอยู่ว่า บัดนี้ พระราชาจักทรง
อุทิศทานแก่พวกเรา บัดนี้ จักทรงอุทิศทานแก่พวกเรา

ฝ่ายพระเจ้าพิมพิสารถวายทานแล้ว ทรงพระดำริว่า พระผู้มีพระภาค
เจ้าจะพึงประทับอยู่ ณ ที่ไหนหนอ ทรงพระดำริถึงแต่เรื่องที่ประทับอยู่ของพระผู้
มีพระภาคเจ้าเท่านั้น มิได้ทรงอุทิศทานนั้นแก่ใคร ๆ

ปรตทั้งหลายสิ้นหวัง ตอนกลางคืน จึงพากันทำเสียงแปลกประหลาด
นำสะพรึงกลัวอย่างเหลือเกินในพระราชนิเวศน์ พระราชาทรงสดพระราชนิเวศน์
หวาดกลัว ต่อรุ่งสว่าง(จึงรีบไป)กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ข้าแต่พระองค์
ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้ยินเสียงเช่นนี้ เหตุอะไรหนอ จักมีแก่ข้าพระองค์พระเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ถวายพระพรมหาบพิตร โปรดอย่าทรงกลัว
เลย จักไม่มีสิ่งชั่วร้ายอะไร ๆ แก่มหาบพิตรดอก ก็แต่ว่า พวกพระญาติเก่า ๆ ของ
มหาบพิตร เกิดเป็นปรตมีอยู่ ปรตเหล่านั้น เทียวอยู่สิ้นพุทธรูปหนึ่ง หวังอยู่

ต่อมหาบพิตรว่า จักทรงถวายทานแต่พระพุทเจ้า แล้วจักทรงอุทิศส่วนกุศลแก่
พวกเรา เมื่อวันวาน มหาบพิตรมิได้ทรงอุทิศส่วนกุศลแก่ปรตพวกนั้น ปรตพวก
นั้นสิ้นหวัง จึงพากันทำเสียงแปลกประหลาดเช่นนั้น”

พระเจ้าพิมพิสารกราบทูลว่า “พระเจ้าข้า บัดนี้ เมื่อข้าพระองค์ถวายทาน
พวกเขาก็ควรได้”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ถวายพระพร มหาบพิตร”

พระเจ้าพิมพิสารกราบทูลว่า “พระเจ้าข้า ถ้าเช่นนั้น ขอพระผู้มีพระภาค
เจ้า โปรดทรงรับนิมนต์เสวยภัตตอาหารเช้ารุ่งนี้ ของข้าพระองค์ด้วยนะพระเจ้าข้า
ข้าพระองค์จักอุทิศทานแก่ปรตพวกนั้น” พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับ

พระราชาเสด็จเข้าพระราชนิเวศน์ จัดแจงมหาทาน แล้วให้กราทูลเวลา
ภัตตอาหารแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเข้าภายในพระราชนิเวศน์
ประทับนั่งเหนือพุทธอาสน์ที่เขาจัดไว้ พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์

ปรตพวกนั้น พากันไปยืนที่นอกฝาเรือนเป็นต้น ด้วยหวังว่า วันนีพวก
เราคงได้อะไรกันบ้าง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงทำโดยอาการที่ปรตพวกนั้น จะ
ปรากฏแก่พระราชาหมดทุกตน

(ต่อมา) พระราชาถวายน้ำเป็นทาน(ทักษิโณทก) (แล้ว)ทรงอุทิศว่า
“ขอทานนี้จึงมีแก่พวกญาติของเรา” ทันใดนั้นเอง สระโบกขรณีตาดาชด้วยพุ่ม
ก็บังเกิดแก่ปรตพวกนั้น ปรตพวกนั้นก็อาบและดื่มในสระโบกขรณีนั้น ระวัง
ความกระวนกระวายความลำบากและหิวกระหายได้แล้ว มีผิวพรรณดุจทอง

ลำดับนั้น พระราชาถวายข้าวยาคุ ของเคี้ยว ของกินเป็นต้น แล้วทรง
อุทิศ(อีก) ในทันใดนั้นเอง ข้าวยาคุของเคี้ยวและของกินอันเป็นทิพย์ ก็บังเกิด
แก่ปรตพวกนั้น ปรตพวกนั้น ก็พากันบริโภคนิเวศน์ทิพย์เหล่านั้น มีอินทรียโอบอ้อม

ลำดับนั้น พระราชาถวายผ้าและเสนาสนะเป็นต้น ทรงอุทิศให้(อีก)
เครื่องอลังการต่าง ๆ มีผ้าทิพย์ ยานทิพย์ ปราสาททิพย์ เครื่องปูลาดและ
ที่นอนเป็นต้น ก็บังเกิดแก่ปรตพวกนั้น สมบัติเหล่านั้นของปรตพวกนั้น ปรากฏทุก
อย่างโดยประการใด พระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ทรงอธิษฐาน(ให้พระราชาทรงเห็น) โดย
ประการนั้น พระราชาทรงดีพระทัยยิ่ง แต่นั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า เสวยเสร็จแล้ว
ทรงห้ามภัตตอาหารแล้ว ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า **ติโรกฐตสูตร** เป็นต้น เพื่อ
ทรงอนุโมทนาแก่พระเจ้ามคธรัฐ. (ดังนี้)

เรื่องอ้างอิงที่มีจากพระไตรปิฎก ชุด ๙๑ เล่ม ของมหาจุฬาราชวิทยาลัย
พยาธิ - ไวรส์ - จุลินทรีย์ (กิมชาติ) เล่ม ๖๕ หน้า ๒๔๐-๒๔๒

แบคทีเรีย-ไวรัส-จุลินทรีย์

เรื่องนี้เกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในร่างกายคน

จาก อรรถกถาคุหฺฏฐกสูตตนิทเทส

ในคุหฺฏฐกสูตตนิทเทสที่ ๒ มีวินิจฉัยดังต่อไปนี้ :-

บทว่า สโตโต ได้แก่ ผู้ช้อง.

บทว่า คุหายิ ได้แก่ ในกาย. ก็กายท่านเรียกว่า ถ้า
เพราะเป็นห้องที่อยู่ของกิเลสร้าย ๆ มีราคะเป็นต้น. ดังนี้

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า กายิ ได้กล่าวไว้แล้วในสติ
ปัญญาญาณกถาในหนหลังโดยนัยเป็นต้นว่า ชื่อว่า กาย เพราะ
อรรถว่าเป็นที่อยู่ของสิ่งน่าเกลียดทั้งหลาย.

ชื่อว่า ถ้า เพราะอรรถว่าเป็นห้องที่อยู่ของกิเลสร้าย ๆ
มีราคะ เป็นต้น. อาจารย์พวกหนึ่งกล่าวว่า เพราะอรรถว่า
ปกปิด ก็มี, ดุจในประโยคมีอาทิว่า ไปรับอารมณ์ได้ไกล เทียว
ไปดวงเดียว ไม่มีรูปร่างมีหทัยรูปเป็นถ้าที่อาศัย ดังนี้.

ชื่อว่า ร่างกาย เพราะอรรถว่า ถูกกิเลสมีราคะเป็นต้น
เผา ดุจในประโยคมีอาทิว่า เขาเหล่านั้นละร่างกายมนุษย์แล้ว ดังนี้.

ชื่อว่า ร่างกายของตน เพราะอรรถว่า กระทำให้มัวเมา
ดุจในประโยคมีอาทิว่า ร่างกายของตนเป็นของเปื่อยเน่า
ทำลายไป เพราะชีวิตมีความตายเป็นที่สุด ดังนี้.

ชื่อว่า เรือ เพราะอรรถว่า สัจจรไปในสังสารวัฏ ดุจ
ในประโยคมีอาทิว่า ดูก่อนภิกษุ เรือจงวิดเรือนี้เกิด เรือที่เธอ
วิดแล้วจักถึงเร็วดังนี้.

ชื่อว่า รถ เพราะอรรถว่า มีอิริยาบถดุจในประโยคมี
อาทิว่า รถคือร่างกาย มีศีลเป็นเครื่องประดับ มีฌานเป็นเพลลา
มีความเพียรเป็นล้อดังนี้.

ชื่อว่า ธง เพราะอรรถว่าลอยเด่น ดุจในประโยคมีอาทิว่า
ธงเป็นเครื่องปรากฏของรถ ดังนี้.

ชื่อว่า จอมปลวก เพราะเป็นที่อยู่ของเหล่ากิมชาติทั้ง
หลาย ดุจในประโยคมีอาทิว่า ดูก่อนภิกษุ คำว่า จอมปลวกนี้
แล เป็นชื่อของกายซึ่งประกอบด้วยมหาภูตรูป ๔ นี้. เหมือน
อย่างว่า จอมปลวกภายนอกท่านเรียกว่า จอมปลวก ด้วยเหตุ
๔ ประการ คือคายออก ผู้คายออก คายความริษยาออก คาย
น้ำมันสำหรับเชื่อมออก. ด้วยว่าจอมปลวกนั้น ชื่อว่าจอมปลวก
เพราะอรรถว่า คายสัตว์ต่าง ๆ มี ฐ พังพอน หนู และตุ๊กแก
เป็นต้น. ชื่อว่า จอมปลวก เพราะอรรถว่า ตัวปลวกทั้งหลาย
ใช้จะงอยปากคาบดินก้อนเล็ก ๆ มาคายออกก่อขึ้นสูง

ประมาณสะเอวบ้าง ประมาณขั้วบรุษบ้าง แม้ฝนตกถึง ๗ สัปดาห์ก็ไม่พังทลาย เพราะน้ำมันคือน้ำลายที่ตัวปลวกทั้งหลายคายออกเชื่อมยึดไว้. แม้ในฤดูร้อน เมื่อเอาดินกำมือหนึ่งแต่จอมปลวกนั้น มาบีบด้วยกำมือที่จอมปลวกนั้น น้ำมันก็ไหลออก. ชื่อว่า จอมปลวก เพราะธรรมดา คายน้ำมันสำหรับเชื่อมออก ด้วยประการฉะนี้. แม้กายนี้ที่ฉันนั้น ชื่อว่า จอมปลวก เพราะธรรมดา คายออกซึ่งของไม่สะอาดมีประการต่าง ๆ โดยนัยเป็นต้นว่า คายขี้ตาจากนัยน์ตา. พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระชินาสพทั้งหลาย ทั้งอัทธภาพด้วยสละความใคร่ในอัทธภาพนี้ ดังนั้นจึงชื่อว่าจอมปลวก เพราะธรรมดา อันพระอริยะทั้งหลายคายแล้ว ก็มี.

อนึ่ง กายนี้อันกระดูกสามร้อยท่อนตั้งไว้ มีเอ็นเป็นเครื่องผูก มีเนื้อเป็นเครื่องฉาบทา หุ้มห่อไว้ด้วยหนังสด ย่อมไว้ด้วยผิว ล่องลงเหล่าสัตว์. ทั้งหมดนั้นอันพระอริยะทั้งหลาย คายแล้วที่เดียดดังนั้น จึงชื่อว่า จอมปลวกเพราะธรรมดา คายความริษยาออก ก็มี. กายนี้เชื่อมไว้ด้วยน้ำมันคือ ตัณหา ที่พระอริยะทั้งหลายคายแล้วนั้นแลเพราะตัณหาให้เกิดแล้วอย่างนี้ว่า ตัณหาให้บุรุษเกิด แล่นไปสู่จิตของบุรุษนั้น ดังนั้นจึงชื่อว่าจอมปลวกเพราะธรรมดา คายน้ำมันสำหรับเชื่อมออก ก็มี.

เหล่าสัตว์ต่าง ๆ ภายในจอมปลวก ย่อมเกิด ถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ นอนเจ็บไข้ตายตกไปในจอมปลวกนั่นเอง. จอมปลวกนั้นเป็นเรือนตลอด เป็นส้วม เป็นโรงพยาบาล และเป็นสุสานของสัตว์เหล่านั้นด้วยประการฉะนี้ ฉันทิด แม่

ร่างกายของกษัตริย์มหาศาลเป็นต้นก็ฉันนั้น มีกิมชาติประมาณแปดหมื่นเหล่า โดยการนับเหล่า อย่างนี้คือ เหล่าสัตว์ที่อาศัยผิว เหล่าสัตว์ที่อาศัยหนัง เหล่าสัตว์ที่อาศัยเนื้อ เหล่าสัตว์ที่อาศัยเอ็น เหล่าสัตว์ที่อาศัยกระดูก เหล่าสัตว์ที่อาศัยเยื่อในกระดูก ย่อมเกิดถ่ายอุจจาระปัสสาวะ นอนกระสับกระส่ายด้วยความไข้ตายตกไปภายในกายนั้นแหละ โดยไม่คิดนึกว่า นี่เป็นกายของผู้มีอำนาจมากที่คุ้มครองรักษาแล้ว ประดับตกแต่งแล้ว กายนี้ย่อมเป็นเรือนตลอด เป็นส้วม เป็นโรงพยาบาล และเป็นสุสานของสัตว์เหล่านั้น ด้วยประการฉะนี้ ดังนั้นจึงนับว่า จอมปลวก.

ชื่อว่า **รัง** เพราะเป็นที่เก็บ คือเป็นรังแห่งโรคเป็นต้น ดุจในประโยคที่ว่า รูปนี้เป็นรังแห่งโรคผุพัง ดังนี้.

ชื่อว่า **นคร** เพราะธรรมดาเป็นที่ท่องเที่ยวไปแห่งของชอบใจและของไม่ชอบใจ ดุจในประโยคที่ว่า นครคือกายของตน เป็นต้น.

ชื่อว่า **กระท่อม** เพราะธรรมดา เป็นเรือนที่อยู่อาศัยแห่งปฏิสนธิดุจในประโยคที่ว่า พิจารณาในกระท่อมซึ่งมี ๕ ประตู เป็นต้น.

ชื่อว่า **ผี** เพราะเป็นของเปื่อยเน่า ดุจในประโยคที่ว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คำว่า โรค ว่าผี ว่าลูกศร นี้เป็นชื่อของกาย เป็นต้น.

ชื่อว่า **หม้อ** เพราะธรรมดา แตก ดุจในประโยคที่ว่า รุ่งแจ้งกายนี้อันเปรียบได้กับหม้อ เป็นต้น.

เรื่องข้างอิงที่มีจากพระไตรปิฎก ชุด ๙๑ เล่ม ของมหาบัณฑิตวิทยาลัย
ยักษ์บิตคอคคน (มาตังคชาต) เล่ม ๖๑ หน้า ๒๐

ยักษ์บิตคอคคน

เรื่องนี้เกี่ยวกับอมนุษย์สามารถทำอันตรายคนเราได้

ในอดีตชาติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ชาตินึง
ท่านได้ออกบวชเป็นฤๅษี(มาตังคฤๅษี) ต่อมาท่านได้มา
หามันต์พยมานพเพื่อหาทางทำให้มันต์พยมานพมีความเห็น
ที่ถูกต้อง แต่มันต์พยมานพไม่เข้าใจจึงได้สั่งให้นายประตูเข้า
ทำร้ายพระโพธิสัตว์ ดังข้อความต่อไปนี้...

‘มันต์พยมานพ ตอบว่า พวกท่านจงโอบยตี ตบ ต่อย
ปากเจ้าคนถ้อยจันฑาล*ผู้ในที่เดียว แล้วเอาเรียวไม้ไผ่สำหรับ
ลงอาญา. โอบถลกหนังมันขึ้น แล้วฆ่ามันเสียจับคอคลากเจ้า
คนลามกนี้ไป ให้พ้นจากที่นี่’

เมื่อนายประตูทั้ง ๓ ยังไม่ทันมาใกล้ขีด พระมหาสัตว์
ก็เหาะลอยไปยืนอยู่บนอากาศกล่าวคาถาความว่า

‘ผู้ใดบริภาษ*ฤๅษี ผู้ที่นั้นชื่อว่าชุกฎเขาด้วยเล็บชื่อว่า
เคียวกินก้อนเหล็กด้วยฟัน ชื่อว่าพยายามกลืนกินไฟ.’

คนถ้อยจันฑาล* คือ พระโพธิสัตว์, บริภาษ* หมายถึง ตีเตียน, วิจารณ์อย่างรุนแรง

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **ชาตเวท** **ปทหสิ** ความว่า
ยอมพยายามเพื่อจะกลืนกินซึ่งไฟ. ก็แล ครั้นพระมหาสัตว์
กล่าวดังนี้แล้ว เมื่อมาณพและพราหมณ์ทั้งหลายกำลังแลดูอยู่
นั้นแล ได้แล่นลอยไปในอากาศ. เมื่อจะประกาศความข้อนี
พระศาสดาจึงตรัสว่า

‘มาตังคฤๅษี ผู้มีสัจจะเป็นเครื่องก้าวไปเบื้องหน้าเป็น
สภาพ’ ครั้นกล่าวคาถานี้แล้ว เมื่อพราหมณ์ทั้งหลายแลดูอยู่
ได้เหาะหลีกผ่านไปในอากาศ.

บรรดาบทเหล่านั้น บทว่า **สจฺจปรกโม** ความว่า มี
ความบากบั่นมุ่งก้าวไปข้างหน้าเป็นสภาพ.

มาตังคดาบส นั้นแล บ่ายหน้ามุ่งสู่ทิศปราจีน เหาะ
ไปลง ณ ถนนสายหนึ่ง แล้วอธิษฐานว่า **ขอรอยเท้าของเราจง
ปรากฏ แล้วบิดนขาตใกล้ประตูด้านทิศปราจีน รวบรวม
อาหารที่เจือปนกัน แล้วไปนั่งฉันภัตตาหารที่เจือปนกัน ณ ศาลา
แห่งหนึ่ง.**

เทพดาผู้รักษาพระนครทั้งหลาย กล่าวกันว่า
มันต์พยมานพผู้นี้ พุดก้าวร้ายเบียดเบียนพระผู้เป็นเจ้าของเรา
ทั้งหลาย ดังนี้ อดทนไม่ได้ จึงมาประชุมกัน

ลำดับนั้น **ยักษ์เทวดาผู้เป็นหัวหน้า ก็พากันจับคอคของ
มันต์พยมานพบิดกลับเสีย. เทวดาที่เหลือ ก็พากันจับคอคของ
พราหมณ์ที่เหลือทั้งหลาย บิดกลับเสียอย่างนั้นเหมือนกัน แต่
เพราะเทวดาเหล่านั้นมีจิตอ่อนน้อมในพระโพธิสัตว์ จึงไม่ฆ่า
มันต์พยมานพเสีย ด้วยคิดว่าเป็นบุตรของพระโพธิสัตว์ เพียง
แต่ทำให้ทรมานลำบากอย่างเดียวเท่านั้น. ศีรษะของ**

มณฑลพมมาณพ บิดกลับไป มีหน้าอยู่เบื้องหลัง มือและเท้าเหยียดตรงแข็งที่ตั่งอยู่ กระดูกทั้งหลายก็กลับกลายเป็นเหมือนกระดูกของคนตายแล้ว. เขามีร่างกายแข็งกระด้างนอนแช่อยู่. ถึงพราหมณ์ทั้งหลายก็สำรอกน้ำลายไหลออกทางปาก กระเสือกกระสนไปมา. คนทั้งหลายรีบไปแจ้งเรื่องราวแก่นางทิวฐมั่งคลิกา ว่า

ข้าแต่แม่เจ้า ‘บุตรของท่านเกิดเป็นอะไรไปไม่ทราบได้?’ นางทิวฐมั่งคลิการีบมาโดยเร็ว เห็นบุตรแล้วกล่าวว่า ‘นี่อะไรกัน?’ แล้ว กล่าวคาถาความว่า

ศีรษะของลูกเรา บิดกลับไปอยู่เบื้องหลัง แขนเหยียดตรงไม่ไหวติง นัยน์ตาขาวเหมือนคนตาย ใครมาทำบุตรของเราให้เป็นอย่างนี้.

บรรดาบพเหล่านั้น บทว่า **ฮาเวลิตี** แปลว่า บิดกลับไป. ลำดับนั้นคนผู้ยืนอยู่ที่นั่น เพื่อจะแจ้งให้นางทราบ จึงกล่าวคาถานี้ ความว่า

สมณรูปหนึ่ง มีปกตินุ่งห่มไม่สมควรสกปรกดูจปีศาจเปรอะเปื้อนด้วยฝุ่นละออง สวมใส่ผ้าขี้ริ้วที่ได้จากกองขยะไว้ที่คอ ได้มา ณ ที่นี้ สมณรูปนั้นได้ทำบุตรของท่านให้เป็นอย่างนี้.

นางทิวฐมั่งคลิกาได้ฟังคำนั้นแล้ว คิดว่า นี่ไม่ใช่พลังของผู้อื่น คงจักเป็นมาตังคบัณฑิตสามีของเราโดยไม่ต้องสงสัยก็แต่ว่า ท่านมาตังคบัณฑิตนั้นเป็นนักปราชญ์ สมบูรณ์ด้วยเมตตาทาภาวนา คงจักทราบคนพวกนี้ให้ลำบากแล้วไปเสีย และท่านจักไปทิศไหนเล่าหนอ. แต่ที่นั่น เมื่อนางจะถามถึงมาตังคบัณฑิต จึงกล่าวคาถาความว่า

ดูก่อนมาณพทั้งหลาย สมณะผู้มีปัญญาเสมอด้วยแผ่นดิน ได้ไปแล้วสู่ทิศใด ท่านทั้งหลายจงบอกเนื้อความนั้นแก่เรา เราจักไปยังสำนักของท่าน ขอให้ท่านอดโทษนั้นเสีย ไฉนหนอเราจะพึงได้ชีวิตบุตรคืนมา.

บรรดาบพเหล่านั้น บทว่า **คนตุวาน** ความว่า ไปสู่สำนักของดาบสนั้น.

บทว่า **ตี ปฏิกเรมุ อจฺจย** ความว่า เราจักกระทำคืนคือ แสดงโทษนั้น ได้แก่ ขอให้ท่านอดโทษนั้นให้.

บทว่า **ปุตุตี ลภมุ** ความว่าชื่อแม่ใจน เราพึงได้ชีวิตบุตรคืนมา.

ลำดับนั้น มาณพทั้งหลาย ผู้ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อจะบอกความนั้นแก่นาง ได้กล่าวคาถา ความว่า

ฤาษีผู้มีปัญญาเสมอด้วยแผ่นดิน ได้ไปแล้วในอากาศ วิถี รวากะว่าพระจันทร์ในวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ อันตั้งอยู่ท่ามกลางระหว่างอากาศ อนึ่ง พระฤาษีผู้มีปัญญาณมนั้นในสัจจะทรงคุณธรรมอันดีงามนั้น ได้ไปทางทิศบูรพา.

บรรดาบพเหล่านั้น บทว่า **ปถทุโรโน** ความว่า ดูจพระจันทร์ในวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ ตั้งอยู่ท่ามกลางระหว่างอากาศ กล่าวคือทางสัญจรในอากาศ.

บทว่า **อปีจาปี โส** ความว่า ก็อีกประการหนึ่งแลพระฤาษีนั้นไปสู่ทิศบูรพา.

นางทิวฐมั่งคลิกานั้น สดับคำของมาณพเหล่านั้นแล้ว จึงคิดว่าเราจักไปค้นหาสามีของเรา จึงใช้ให้ทาสีถือเอาน้ำเต้า

ทองคำกับขันน้ำทองคำแวดล้อมด้วยหมู่ทาสี เดินไปจนถึงสถานที่ที่พระโพธิสัตว์อธิษฐานเหยียบรอยเท้าไว้ จึงเดินตามรอยเท้านั้นไป เมื่อพระโพธิสัตว์กำลังนั่งฉันภัตตาหารอยู่บนตั่งที่ศาลานั้น นางจึงเดินเข้าไปสู่ที่ใกล้พระมหาสัตว์ ทำความเคารพแล้วยืนอยู่.

พระโพธิสัตว์เห็นนางแล้ว จึงเหลือข้าวสุกไว้ในบาตรน้อยยหนึ่ง. นางทิฐฐมั่งคลิกาจึงถวายน้ำ แก่พระโพธิสัตว์ด้วยน้ำเต้าทอง. พระโพธิสัตว์จึงล้างมือบ้วนปากลงในบาตรนั้นเอง.

ลำดับนั้น นางทิฐฐมั่งคลิกา เมื่อจะถามพระโพธิสัตว์ว่า ใครกระทำให้บุตรของตนให้ถึงอาการอันแปลกประหลาดนั้น จึงกล่าวคาถาความว่า

‘ศิระของลูกเราบิดกลับไปอยู่เบื้องหลัง แขนเหยียดตรงไม่ไหวติง นัยน์ตาขาวเหมือนคนตาย ใครมาทำบุตรของเราให้เป็นอย่างนี้.’

ชื่อว่าคาถานั้นเป็นคำถามและคำตอบของชนทั้งสองที่ยิ่งไปกว่านั้นมีดังนี้ พระโพธิสัตว์ได้สดับแล้ว จึงตอบนางทิฐฐมั่งคลิกา โดยคาถาว่า

ยักข์ทั้งหลายผู้มีอำนาจมากมีอยู่แล ยักข์ เหล่านั้นพากันติดตามพระฤาษี มีคุณธรรม มาแล้วรู้ว่าบุตรของท่านมีจิตคิดประทุษร้าย โกรธเคืองจึงทำบุตรของท่านให้เป็นอย่างนี้แล.

ยักข์ประหารศิระ พระสารีบุตร

เรื่องนี้เกี่ยวกับอมนุษย์สามารถทำร้ายเราได้
และไม่เว้นแม้เป็นพระอรหันต์

ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้ :-

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระวิหารเวฬุวัน กลันทกนิวาปสถาน ใกล้กรุงราชคฤห์ ก็สมัยนั้นแล ท่านพระสารีบุตร และท่านพระมหาโมคคัลลานะอยู่ที่กัปปิตกันทรวิหาร ก็สมัยนั้น ท่านพระสารีบุตรมีผมอันปลงแล้วใหม่ ๆ นั่งเข้าสมาธิอย่างหนึ่งอยู่กลางแจ้งในคืนเดือนหงาย.

ก็สมัยนั้น ยักข์สองสหายออกจากทิศอุดรไปยังทิศทักษิณด้วยกรณียกิจบางอย่าง ได้เห็นท่านพระสารีบุตรมีผมอันปลงแล้วใหม่ ๆ นั่งอยู่กลางแจ้งในคืนเดือนหงาย ครั้นแล้ว ยักข์ตนหนึ่งได้กล่าวกะยักข์ผู้เป็นสหายว่า ดูก่อนสหาย เรา

จะประหารที่ศีรษะแห่งสมณะนี้ เมื่อยักษ์นั้นกล่าวอย่างนี้แล้ว
ยักษ์ผู้เป็นสหายได้กล่าวกะยักษ์นั้นว่า

ดูก่อนสหายอย่าเลย ท่านอย่าประหารสมณะเลย
ดูก่อนสหาย สมณะนั้นมีคุณยังมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก
แม้ครั้งที่ ๒. . . แม้ครั้งที่ ๓ ยักษ์นั้นก็ได้อีกว่ากะยักษ์ผู้เป็น
สหายว่า ดูก่อนสหาย เราจะประหารที่ศีรษะแห่งสมณะนี้
แม้ครั้งที่ ๓ ยักษ์ผู้เป็นสหายก็ได้กล่าวกะยักษ์นั้นว่า ดูก่อนสหาย
อย่าเลย ท่านอย่าประหารสมณะเลย ดูก่อนสหาย สมณะ
นั้นมีคุณยังมี ฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก

ลำดับนั้นแล ยักษ์นั้นไม่เชื่อยักษ์ผู้เป็นสหาย ได้
ประหารศีรษะแห่งท่านพระสารีบุตรเถระ ยักษ์นั้นพึงยังพญา
ข้างสูงตั้ง ๗ ศอก หรือ ๘ ศอกให้จมลงไปก็ได้ หรือพึง
ทำลายยอดภูเขาใหญ่ก็ได้ด้วยการประหารนั้น ก็แลยักษ์นั้น
กล่าวว่า เราย่อมเร่าร้อน แล้วได้ตกลงไปสู่นรกใหญ่ในที่นั่นเอง.

ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ได้เห็นยักษ์นั้นประหารที่
ศีรษะแห่งท่านพระสารีบุตร ด้วยจักขุเพียงตั้งทิพย์อันบริสุทธิ์
สว่างจักขุของมนุษย์ แล้วเข้าไปหาท่านพระสารีบุตร ครั้นแล้ว
ได้ถามท่านพระสารีบุตรว่า ดูก่อนอาวุโส ท่านพึงอดทนได้หรือ
พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้หรือทุกขอะไร ๆ ไม่มีหรือ ท่านพระ
สารีบุตรตอบว่า ดูก่อนอาวุโสโมคคัลลานะ ผมพึงอดทนได้
พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้ แต่บนศีรษะของผมมีทุกข์น้อยหนึ่ง.

ม. ดูก่อนอาวุโสสารีบุตร น้าอัศจรรย์ ไม่เคยมี ท่าน

พระสารีบุตรมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ยักษ์ตนหนึ่งได้
ประหารศีรษะของท่านในที่นี้ การประหารเป็นการประหาร
ใหญ่เพียงนั้น ยักษ์นั้นพึงยังพญาข้างสูงตั้ง ๗ ศอก ๘ ศอก
ให้จมลงไปก็ได้ หรือพึงทำลายยอดภูเขาใหญ่ก็ได้ ด้วยการ
ประหารนั้น ก็แล ท่านพระสารีบุตรได้อีกว่าอย่างนี้ว่า ดูก่อน
อาวุโสโมคคัลลานะ ผมพึงอดทนได้ พึงยังอัตภาพให้เป็นไปได้
แต่บนศีรษะของผมมีทุกข์น้อยหนึ่ง.

สา. ดูก่อนอาวุโสโมคคัลลานะ น้าอัศจรรย์ ไม่เคยมี
ท่านมหาโมคคัลลานะมีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมาก ที่เห็นยักษ์
ส่วนผมไม่เห็นแม้ซึ่งปิศาจผู้เล่นฝุ่นในบัดนี้.

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงสดับการเจรจาปราศรัยเห็น
ปานนี้แห่งท่านมหานาคทั้งสองนั้น ด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์
บริสุทธิ์สว่างโสตธาตุของมนุษย์ ครั้นนั้นแล พระผู้มีพระภาค
เจ้าทรงทราบเนื้อความนี้แล้วจึงทรงเปล่งอุทานนี้ในเวลานั้นว่า

**“จิตของผู้ใดเปรียบด้วยภูเขาหิน ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว
ไม่กำหนดในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งความกำหนด**

**ไม่โกรธเคืองในอารมณ์เป็นที่ตั้งแห่งการโกรธเคือง
จิตของผู้ใดอบรมแล้วอย่างนี้ ทุกข์จักถึงผู้นั้นแต่ที่ไหน.”**

เรื่องอ้างอิงที่มีจากพระไตรปิฎก ชุด ๙/๑ เล่ม ของมหาจุฬาราชวิทยาลัย
 มารเข้าห้องพระโมคคัลลานะ (มารัตตขณียสูตร) เล่ม ๑๙ หน้า ๔๖๕

มารเข้าสิงห้องพระโมคคัลลานะ

เรื่องนี้เกี่ยวกับการที่มนุษย์เข้ามาอยู่ในร่างกาย
 คนได้และไม่เว้นแม้เป็นพระอรหันต์

[๕๕๗] ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ
 มิคทายวัน ในภสสกลาวนเขตเมืองสูงสูมารคิระ ในภคคชนบท.

ครั้งนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะจงกรมอยู่ในที่แจ้ง
 ถูกมารผู้ลามกเข้าไปในห้องในไส้ ได้มีความดำริว่า “ห้องเรา
 เป็นดังว่ามีก้อนหินหนัก ๆ และเป็นเช่นกะทะอันเต็มด้วยถั่วหมัก
 เพราะเหตุอะไรหนอ.” จึงลงจากจงกรมแล้วเข้าไปสู่วิหาร นั่ง
 อยู่บนอาสนะที่ปูไว้. ครั้นนั่งแล้ว ได้ใส่ใจถึงมารที่ลามกด้วย
 อุบายอันแยบคายเฉพาะตน.

[๕๕๘] ท่านพระมหาโมคคัลลานะได้เห็นมารผู้ลามก
 เข้าไปในห้องในไส้แล้ว ครั้นแล้วจึงเรียกว่า “มารผู้ลามก ท่าน

จงออกมา ท่านจงออกมา ท่านอย่าเบียดเบียน พระตถาคต
 เจ้าและสาวกของพระตถาคตเจ้าเลย การเบียดเบียนนั้นอย่า
 ได้มีเพื่อโทษไม่เป็นประโยชน์เพื่อทุกข์แก่ท่านตลอดกาลนาน”

ลำดับนั้น มารผู้มีบาปมีความดำริว่า “สมณะนี้ไม่รู้และไม่
 เห็นเราจึงกล่าวว่า “มารผู้ลามก ท่านจงออกมา ท่านจง
 ออกมา ท่านอย่าเบียดเบียนพระตถาคตเจ้าและสาวกของ
 พระตถาคตเจ้าเลย การเบียดเบียนนั้น อย่าได้มีเพื่อโทษไม่
 เป็นประโยชน์เพื่อทุกข์แก่ท่านตลอดกาลนาน” ดังนี้ แล้วจึง
 ดำริว่า “แม้สมณะที่เป็นศาสดายังไม่พึงรู้จักเราได้เร็วไว ก็
 สมณะที่เป็นสาวกโฉนจักรู้จักเรา.

ในขณะนั้น ท่านพระมหาโมคคัลลานะได้บอกมารชั่วว่า
 “มารผู้ลามก เราจักท่านแม้ด้วยเหตุนี้แล” ท่านอย่าเข้าใจว่า
 สมณะนี้ไม่รู้จักเรา ท่านเป็นมาร ท่านมีความดำริว่า “สมณะ
 นี้ไม่รู้และไม่เห็นเรา จึงกล่าวว่า “มารผู้ลามก ท่านออกมา
 ฯลฯ ก็สมณะที่เป็นสาวกโฉนจักรู้จักเรา.”

ลำดับนั้น มารผู้ชั่วได้มีความดำริว่า “สมณะนี้รู้จักและ
 เห็นเราจึงกล่าวว่า มารผู้ลามก ท่านจงออกมา ฯลฯ การ
 เบียดเบียนนั้น อย่าได้มีเพื่อโทษไม่เป็นประโยชน์ เพื่อทุกข์แก่
 ท่านตลอดกาลนาน” ดังนี้ แล้วจึงออกจากปากท่านพระมหา
 โมคคัลลานะ แล้วยืนอยู่ที่ข้างบานประตู.

[๕๕๙] ท่านพระมหาโมคคัลลานะ ได้เห็นมารผู้ลามก
 ยืนอยู่ที่ข้างบานประตู ครั้นแล้วจึงกล่าวว่า “มารผู้ลามก เรา

เห็นท่าน แม้ที่ข้างบานประตูนั้น ท่านอย่าเข้าใจว่า “สมณะนี้ไม่เห็นเรา” ท่านยืนอยู่แล้วที่ข้างบานประตู” มารผู้ลามก เรื่องเคยมีแล้ว เราเป็นมาร ชื่อทุลี มีน้องหญิงชื่อกาลี ท่านเป็นบุตรน้องหญิงของเรานั้น ท่านนั้นได้เป็นหลานชายของเรา

ครั้งนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะ* เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จอุบัติขึ้นในโลก พระองค์มีคู่พระมหาสาวกชื่อวิรุระและชื่อสัญญาชีวะเป็นคู่เจริญเลิศ. พระสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากกุสันธะผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า มีประมาณเท่าใด ในพระสาวกมีประมาณเท่านั้น ไม่มีองค์ใดที่จะสม่าเสมอด้วยท่านพระวิรุระในทางธรรมเทศนาด้วยเหตุนี้

ท่านพระวิรุระจึงมีนามเกิดขึ้นว่า “วิรุระ วิรุระ” ส่วนท่านพระสัญญาชีวะ ไปสู่ป่าก็ดี ไปสู่โคนต้นไม้ก็ดี ไปสู่เรือนว่างเปล่าก็ดี ย่อมเข้าสัญญาเวทิตนโรธ ด้วยความลำบากเล็กน้อย มารผู้ลามก เรื่องเคยมีแล้ว ท่านพระสัญญาชีวะ นั่งเข้าสัญญาเวทิตนโรธอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง. พวกคนเลี้ยงโค พวกคนเลี้ยงปศุสัตว์ พวกคนไถนา และพวกคนเดินทาง ได้เห็นท่านพระสัญญาชีวะ นั่งเข้าสัญญาเวทิตนโรธอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่ง ครั้นแล้วได้พูดกันว่า “ท่านผู้เจริญ นี้นำอัศจรรย์แปลกปลาต

*ในคัมภีร์พุทธวงศ์(อาฏานาฏิยปริตร) รายชื่อของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒๘ พระองค์มี พระตันหังกร(๑) พระเมธังกร(๒) พระสรณังกร(๓) พระที่ปังกร(๔) เรื่อยมาจนถึง พระกกุสันธะ*อยู่ลำดับที่ ๒๒ และเรื่อยมา จนถึงพระโคตมะหรือ พระพุทธโคตม พระพุทธเจ้าของเราองค์ปัจจุบันนั้นอยู่ลำดับที่ ๒๘

หนอพระสมณะนี้ นั่งทำกาละ*เสียแล้ว ฉะนั้น พวกเราจึงเผาท่านเถิด”

ครั้งนั้น คนเหล่านั้นจึงหาหญ้า ไม้ และโคลมัย*มากองสุมกายท่านพระสัญญาชีวะเอาไฟจุดเผาแล้วหลีกไป เมื่อสว่างราตรีนั้นแล้ว ท่านพระสัญญาชีวะออกมาจากสมาบัตินั้นแล้วก็สลัดจีวร เวลาเข้านุ่งห่มแล้ว ถือบาตรและจีวรเข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต พวกคนเลี้ยงโค พวกคนเลี้ยงปศุสัตว์ พวกคนไถนาและพวกคนเดินทาง ได้เห็นท่านพระสัญญาชีวะ เทียวบิณฑบาต แล้วก็พูดกันว่า “ท่านผู้เจริญ นี้นำอัศจรรย์ แปลกปลาตหนอ พระสมณะนี้นั่งทำกาละแล้ว พระสมณะนี้นั้นกลับมีสัญญาอยู่แล้ว” ด้วยเหตุนี้ ท่านพระสัญญาชีวะจึงได้มีชื่อเกิดขึ้นว่า “สัญญาชีวะ สัญญาชีวะ.”

[๕๖๐] “มารผู้ลามก ครั้งนั้นแหละ ทุลีมารมีความดำริว่า “เราไม่รู้จักความมาและไปของภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมเหล่านี้ ถ้ากระไร เราพึงตั้งใจพวกพราหมณ์และคฤหบดีว่า “มาเถิด พวกท่านจงดำ บริภาษ*เสียตลี เบียดเบียนพวกภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรม ถ้าโฉนภิกษุเหล่านั้น ถูกพวกท่านดำ บริภาษ เสียตลี เบียดเบียนอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่นโดยอาการที่ทุลีมารพึงได้ช่อง.”

กาละ หมายถึง เวลา, คราว, ครั้ง, หน. กาลกิริยา การกระทำกาละ, การตาย, มรณะ

*โคลมัย หมายถึง ชี้อ้ว

*บริภาษ หมายถึง ตีเตียน, วิจารณ์อย่างรุนแรง

ครั้งนั้น ทูสีมารก็ดลใจพวกพราหมณ์และคฤหบดีตามตำรานั้นพวกพราหมณ์และคฤหบดี ฯลฯ ถูกทูสีมารดลใจแล้ว ก็ดำ บริภาษ เสียตสีเบียดเบียน พวกภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมว่า “ภิกษุเหล่านี้เป็นสมณะหัวโล้น เป็นคฤหบดีเป็นค่าง เป็นผู้เกิดแต่หลังเท้าของพรหม” พูดว่า “พวกเราเจริญมาน พวกเราเจริญมาน” เป็นผู้คอดก ก้มหน้า เกียจคร้าน ย่อมรำพึง ชบเซา หงอยเหงาอยู่ เหมือนนกเค้าจ้องหาหนูที่กิ่งไม้ ฯลฯ และเหมือนสุนัขจิ้งจอกจ้องหาปลาใกล้ฝั่งน้ำ ฯลฯ และเหมือนแมวจ้องหาหนูที่ต่อเรืออันรุ่งรัง และกองหยากเยื่อ* ฯลฯ และเหมือนลาที่ปลดต่างแล้ว ต่างก็รำพึงชบเซา หงอยเหงาอยู่ฉะนั้น มารผู้ลามก ครั้งนั้นมนุษย์เหล่าใดทำกาลไป มนุษย์เหล่านั้น เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก ย่อมเข้าถึงอบาย ทุกคติวินิบาต นรกโดยมาก.

[๕๖๑] “มารผู้ลามก ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ทรงพระนามว่า กุสันธะ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมาแล้วรับสั่งว่า “ภิกษุทั้งหลาย พวกพราหมณ์และคฤหบดีถูกทูสีมารดลใจชักชวนว่า มาเถิด พวกท่านจงดำ บริภาษ เสียตสี เบียดเบียนพวกภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรม ถ้าโณนิกษุเหล่านั้นถูกพวกท่านดำ บริภาษ เสียตสี เบียดเบียนอยู่พึงมีจิตเป็นอย่างอื่นโดยอาการที่ทูสีมารพึงได้ช่อง

*หยากเยื่อ หมายถึง สิ่งที่เขาเรียกว่าขยะมูลฝอย

*สหคต หมายถึง ไปด้วยกัน, ไปพร้อมกัน, ไปร่วมกัน, เกิดร่วม

ภิกษุทั้งหลาย มาเถิด พวกเธอจงมีจิตสหคต* ด้วยเมตตาแผ่ไปสู่อุทิศที่ ๑ อยู่เถิด แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้น มีจิตสหคตด้วยเมตตาอันกว้างขวางเป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาทแผ่ไปสู่อุโลก มีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไป ในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวาง อยู่ดังนี้เถิด. มีจิตสหคตด้วยกรุณา... มีจิตสหคตด้วยมุทิตา... มีจิตสหคตด้วยอุเบกขา แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๑ อยู่เถิด ไปสู่อุทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้น มีจิตสหคตด้วยอุเบกขากว้างขวาง เป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ ไม่มีเวรไม่มีพยาบาท แผ่ไปสู่อุโลกมีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไปในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวาง อยู่ดังนี้เถิด.

ครั้งนั้นภิกษุทั้งหลายอันพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า กุสันธะผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ทรงพร่ำสอนอยู่อย่างนี้ ไปสู่ป่าก็ดี ไปสู่โคนไม้ก็ดี ไปสู่เรือนว่างเปล่าก็ดี ก็มีจิตสหคตด้วยเมตตาแผ่ไปสู่อุทิศที่ ๑ อยู่ แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้น มีจิตสหคตด้วยเมตตาอันกว้างขวาง เป็นใหญ่ หาประมาณมิได้ ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท แผ่ไปสู่อุโลกมีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไปในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวางอยู่ดังนี้. มีจิตสหคตด้วยกรุณา... มีจิตสหคตด้วยมุทิตา... มีจิตสหคตด้วยอุเบกขา แผ่ไปสู่อุทิศที่ ๑ อยู่ แผ่ไปสู่อุ

ทิศที่ ๒ ก็อย่างนั้นแผ่ไปสู่ทิศที่ ๓ ก็อย่างนั้น แผ่ไปสู่ทิศที่ ๔ ก็อย่างนั้นมีจิตสทรรคด้วยอุเบกขา อันกว้างขวาง เป็นใหญ่หาประมาณมิได้ไม่มีเวร ไม่มีพยาบาท แผ่ไปสู่โลกมีสัตว์ทั้งมวล โดยความมีตนทั่วไป ในที่ทั้งปวง ทั้งเบื้องบน เบื้องต่ำ เบื้องขวางอยู่ ดังนี้.

[๕๖๒] “มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล ทูลสืมารมีความดำริว่า “เราทำอยู่แม้ถึงอย่างนี้แล ก็มิได้รู้ความมาหรือความไปของภิกษุผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมเหล่านี้เลย ถ้ากระไร เราพึงชักชวนพวกพราหมณ์และคฤหบดีว่า “เชิญท่านทั้งหลายมาสักการะ เคารพ นบถือ บูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีล มีกัลยาณธรรมกันเถิด แม่โจน เมื่อภิกษุเหล่านั้น อันท่านทั้งหลายสักการะเคารพ นบถือ บูชาอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่น โดยประการที่ทูลสืมารพึงได้ชอง มารผู้ลามก

ครั้งนั้นแล ทูลสืมารจึงชักชวนพราหมณ์และคฤหบดีเหล่านั้นว่า “เชิญท่านทั้งหลายมาสักการะ เคารพ นบถือ บูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมกันเถิด แม่โจน เมื่อภิกษุเหล่านั้น อันท่านทั้งหลายสักการะเคารพ นบถือ บูชาอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่น โดยประการที่ทูลสืมารพึงได้ชอง ดังนี้

มารผู้ลามก ครั้งนั้นแลมารชักชวนแล้วพากันสักการะ เคารพ นบถือบูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีลมีกัลยาณธรรม มารผู้ลามก สมัยนั้นแลมนุษย์เหล่าใดกระทำกาละไป มนุษย์เหล่านั้น เมื่อกายแตกตายไป ย่อมเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์โดยมาก.

[๕๖๓] มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายมารับสั่งว่า ภิกษุทั้งหลาย พวกพราหมณ์และคฤหบดีอันทูลสืมารชักชวนว่า “เชิญท่านทั้งหลายมาสักการะ เคารพ นบถือ บูชาภิกษุทั้งหลายผู้มีศีลมีกัลยาณธรรมกันเถิด แม่โจน เมื่อภิกษุเหล่านั้นอันท่านทั้งหลายสักการะเคารพ นบถือ บูชาอยู่ พึงมีจิตเป็นอย่างอื่น โดยประการที่ทูลสืมารพึงได้ชอง ดังนี้.

“ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงมาพิจารณาเห็นในกายว่าไม่งาม มีความสำคัญในอาหารว่าเป็นของปฏิกูล มีความสำคัญในโลกทั้งปวงว่าไม่น่ายินดี พิจารณาเห็นในสังขารทั้งปวงว่าเป็นของไม่เที่ยงอยู่เถิด.

“มารผู้ลามก ภิกษุเหล่านั้น อันพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากุสันธะผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ทรงพร่ำสอนอยู่อย่างนี้ ไปสู่ป่าก็ดี ไปสู่โคนไม้ก็ดี ไปสู่เรือนว่างเปล่าก็ดี ก็พิจารณาเห็นในกายว่าไม่งาม มีความสำคัญในอาหารว่าเป็นของปฏิกูล มีความสำคัญในโลกทั้งปวงว่าไม่น่ายินดีพิจารณาเห็นในสังขารทั้งปวงว่าเป็นของไม่เที่ยงอยู่.”

[๕๖๔] มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล เวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ครองสบบง แล้วทรงบาตร และจีวร มีท่านพระวิฑูระเป็นปัจฉาสมณะเสด็จเข้าไปสู่บ้านเพื่อบิณฑบาต มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล

ทูลสืมารเข้าสิงเด็กคนหนึ่ง แล้วเอาก้อนหินขว้างที่ศีรษะท่านพระวิฑูระศีรษะแตก. มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล ท่าน

พระวิฑูระศิระษะแตกเลือดไหลอยู่ เดินตามเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าไปข้างหลัง. มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่ากุสันธะ ผู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงขำเลียดูเหมือนช่างชายตาดูด้วยตรัสว่า “ทูลีमारนี้มิได้รู้ประมาณเลย” มารผู้ลามก ก็แหละทูลีमारเคลื่อนแล้วจากที่นั้น และเข้าถึงมหารกพร้อมด้วยพระกิริยาที่ขำเลียดู.

[๕๖๕] มารผู้ลามก ก็มหารกนั้นแลมีชื่อ ๓ อย่าง ชื่อฉฬสสายตนิกะก็มี ชื่อสังกุสมาหตะก็มี ชื่อปัจฉัตตเวทนิยะก็มี มารผู้ลามก ครั้งนั้นแล พวกนายนิรยบาลเข้ามาหาเราแล้วบอกว่า “เมื่อใดแลหลาวเหล็กกับหลาวเหล็กมารวมกันที่กลางหทัยของท่าน เมื่อนั้นท่านพึงรู้ว่า “เราไหม้อยู่ในนรกพันปีแล้ว.” มารผู้ลามก เรานั้นแล หมกไหม้อยู่ในมหารกนั้นหลายปี หลายร้อยปี หลายพันปี และหมกไหม้อยู่ในอุสสทนะรกแห่งมหารกนั้นแล เสวยทุกขเวทนาหนักกว่าก่อนอีกหมื่นปี มีศิระษะเหมือนศิระษะมนุษย์ก็มี เหมือนศิระษะปลาก็มี.”

[๕๖๖] ทูลีमारประทุษร้ายพระสาวกชื่อวิฑูระ และพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ประเสริฐพระนามว่ากุสันธะ แล้วไหม้อยู่ในนรกใด นรกนั้นเป็นเช่นไร ทูลีमारประทุษร้ายพระสาวกชื่อวิฑูระและพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ประเสริฐพระนามว่ากุสันธะ แล้วไหม้อยู่ในนรกใด นรกนั้นเป็นเช่นนี้ คือมีหลาวเหล็กร้อยหนึ่ง ล้วนให้ทุกขเวทนาเกิดขึ้น

ภิกษุใดเป็นพระสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักนรกนั้น มารประทุษร้ายภิกษุ เช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก วิมานทั้งหลายตั้งอยู่ใน ท่ามกลางสระ มีความตั้งอยู่ตลอดกัป มีสีเหมือนแก้วไพฑูรย์ มีความรุ่งเรือง มีรัศมีโชติช่วง เป็นประภัสสรพวกนางอัปสรมีวรรณะต่าง ๆ เป็นอันมาก พ้อนรำอยู่ที่วิมานเหล่านั้น ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักวิมานนั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใด แล อันพระพุทธเจ้าทรงเตือนแล้ว เมื่อภิกษุสงฆ์เห็นอยู่ ยังปราสาทของมิคารมารดาให้ไหวด้วยปลายนิ้วเท้า ภิกษุใด เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนี้ มารประทุษร้ายภิกษุ เช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใดเข้มแข็งด้วยกำลังฤทธิ์ ยังเวชยันตปราสาทให้ไหวด้วยปลายนิ้วเท้า และยังพวกเทวดาให้สังเวช ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนี้ มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก

ภิกษุใดทูลสอบถามท้าวสักกะในเวชยันตปราสาทว่า ท่านผู้มีอายุ ท่านย่อมรู้ความน้อมจิตไปในธรรมเป็นที่สิ้นตันทาบ้างหรือ”. ท้าวสักกะถูกถามปัญหาแล้วพยากรณ์แก่ภิกษุนั้นตามควรแก่ถา ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุนี้ มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใด ย่อมสอบถามพรหม ณ ที่ใกล้สุทธรรมาสภาว่า “ท่านผู้มีอายุ ทิฏฐิของท่านในวันนี้ และทิฏฐิของท่านมีในวันก่อน ท่านย่อมเห็นทิฏฐินั้นล่องไปแล้วและรัศมีเป็นประภัสสรในพรหมโลกบ้างหรือ”

พรหมพยากรณ์แก่ภิกษุนั้นตามลำดับ โดยควรแก้กล่าวว่า “ท่านผู้หนุกทุกข์ ข้าพเจ้าไม่มีทิฏฐินั้น และทิฏฐิในวันก่อน ข้าพเจ้าเห็นทิฏฐินั้นล่วงไปแล้ว แลเห็นรัศมีเป็นประภัสสรในพรหมโลก (ฉะนั้น) วันนี้ ข้าพเจ้าจะกล่าวว่า “เราเป็นผู้เที่ยงยั่งยืน ได้อย่างไร” ภิกษุใดเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ย่อมรู้จักเหตุ นั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ภิกษุใดได้กระทบยอดภูเขามหาเนรุด้วยขมพูนวิป และ ปุพพิเทหะทวิป

พวกนรชนผู้อยู่ในแผ่นดิน (ชาวอมรโคยานทวิปและชาวอตุตระกुरुทวิป) ด้วยวิโมกข์ ภิกษุเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าย่อมรู้เหตุ นั้น มารประทุษร้ายภิกษุเช่นนั้น ย่อมประสบทุกข์อย่างหนัก ก็คนพาลมาเข้ากองไฟที่กำลังลุกโชน ย่อมเดือดร้อนอยู่ว่า “ไฟย่อมไม่คิดจะเผาเรา แต่เราย่อมเผา ตนผู้เป็นคนพาลเอง มาร ! ท่านเบียดเบียนพระตถาคตเจ้าแล้ว ต้องประสบบาปมิใช่บุญ ท่านอย่าสำคัญว่า “บาปไม่ให้เกิดแก่เราหรือ หนอ” การกชนที่สั่งบาป ย่อมโอดครวญตลอดกาลนาน มาร ท่านเบื่อหน่ายพระพุทธเจ้า อย่าได้ทำความหวัง (ซึ่งความพินาศ) ในภิกษุทั้งหลายเลย. ภิกษุใด คุกคามมารในภสกลาวัน ด้วยประการฉะนี้

ลำดับนั้น มารนั้นมีความเสียใจ ได้หายไปในที่นั้น ฉะนี้แล.”

จบ

“หาได้ยากในโลก”

เธอผู้เห็นภัยในวิภวสังสารทั้งหลาย ขอเธอทั้งหลายจงตกแต่งรักษาซึ่งตนให้บริบูรณ์ด้วยความไม่ประมาทเถิด ด้วยว่า เวลาที่จะได้มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาบังเกิดขึ้นในโลก เป็นสิ่งที่หาได้โดยยากนักหนา การที่จะมีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยาก การที่เป็นมนุษย์แล้วจะถึงพร้อมด้วยศรัทธา ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยาก การที่ผู้มีศรัทธาจะได้มีโอกาสบรรพชาอุปสมบท ในพระพุทธศาสนา ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยาก และการที่จะได้มีโอกาสสดับตรับฟังพระสัทธรรมเทศนา ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นเล่า ก็เป็นสิ่งที่หาได้โดยยากในโลก

พุทธวาจา

คำอุทิศบุญ

บุญกุศลใดที่เกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ในการ
เผยแพร่เป็นธรรมทาน เมื่อบุญเกิดขึ้นแล้ว ขอบุญนี้จงเป็นของผู้
ที่อยู่ในโลกทิพย์ดังต่อไปนี้

จงเป็นของเหล่ามนุษย์ที่ดูแลรักษาคณะผู้จัดพิมพ์ จง
เป็นของนายเวรของคณะผู้จัดพิมพ์ที่เดินทางมาถึงและที่กำลัง
ก่อกวนอยู่ตามร่างกายของคณะผู้จัดพิมพ์

จงเป็นของเหล่ามนุษย์ที่ดูแลรักษาผู้อ่าน จงเป็นของ
นายเวรของผู้อ่านที่เดินทางมาถึงและที่กำลังก่อกวนอยู่ตาม
ร่างกายของผู้อ่าน รวมทั้งเป็นของเหล่าญาติทิพย์ของทุก ๆ ท่าน
ทุก ๆ คน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ และจงเป็นของ
เหล่ามนุษย์ทุก ๆ คน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ เมื่อ
ทุก ๆ ท่านได้รับบุญแล้วจงสนับสนุนส่งเสริมญาติของท่านให้เจริญ
ทั้งทางโลกและทางธรรมตามที่ญาติของท่านปรารถนานั้นเทอญ.

ท่านใดที่มีความสนใจในข้อมูลข่าวสารเรื่องการแสดงธรรม
ของหลวงพ่อกษมฯ และต้องการขอรับสื่อธรรมะของท่าน
โปรดติดต่อขอรับตามที่แจ้งไว้ตรงนี้ คือ

ติดต่อขอรับ VCD-MP3 ได้ที่ www.samyaek.com/board2

หรือที่ คุณอรุณรัตน์ ทวีวัฒน์มงคล(คุณตุ่น) ๑๑๒/๑๐๙ พหลโยธิน ๖๙/๑
ถ.พหลโยธิน แขวงอนุสาวรีย์ บางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐
คุณศรุตยา อยู่สำราญ(หญิง) ๔๑/๑๐๓ หมู่ ๘ สถานีดาวเทียมไทยคม
ถ.รัตนวิเศษ ต.บางกะสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐
หรือเข้าไปขอรับด้วยตนเองได้ที่ คุณวิชา ที่อยู่ ซอยนวลจันทร์ คลองกุ่ม
บึงกุ่ม กทม. โทร. ๐๘-๑๒๕๖-๐๒๕๙ หรือขอรับจาก
และที่ทีมปฏิบัติการงานสื่อธรรมะวัดป่าสามแยกก็ได้ โทร. ๐๘-๙๖๑๙-๖๒๘๘

การขอรับหนังสือ

ติดต่อขอรับหนังสือของทางวัดสามแยกได้

โดยเขียนชื่อหนังสือที่ท่านต้องการจะขอรับไว้ให้ชัดเจน

พร้อมชื่อ-ที่อยู่ของท่าน แนบแสตมป์ ๑๐ บาท(ต่อเล่ม) ส่งมาที่
คุณชวิน ยงยุทธ เลขที่ ๓๕/๑๕๑ ม.๑ ต.บางศรีเมือง อ.เมือง
จ.นนทบุรี ๑๑๐๐๐ โทร. ๐๘-๙๑๐๓-๓๖๕๐
หรือที่ คุณนรินทร์(รักษ์อุตร) เสวตประวิษฐกุล
เลขที่ ๒๕๔/๓ ถ.โพศรี อ.เมือง จ.อุตรธานี ๔๑๐๐๐

ขณะนี้หนังสือของทางวัดสามแยกที่แจกมีทั้งหมด ๗ เล่ม ดังนี้ คือ-

- ลำดับที่ ๑. พลังบุญ ตอนที่ ๑ “**ขอมถามชาวพุทธ**”
- ลำดับที่ ๒. คำสอน เรื่อง พลังบุญ “**การอุทิศบุญ ที่ได้ผลทันที**”
- ลำดับที่ ๓. คำสอน เรื่อง พลังบุญ (ตอน) “**แก้อาการป่วยสังคมโลก**” (๓)
- ลำดับที่ ๔. **พระกษมฯ** ขอภัยต่อชาวโลกในความโง่ของตน (๒)
- ลำดับที่ ๕. พลังบุญ ตอนที่ ๒ “**การใช้บุญรักษาโรค**”
- ลำดับที่ ๖. **คู่มืออุทิศบุญที่ได้ผล**
- ลำดับที่ ๗. **คู่มืออุทิศบุญที่ได้ผลฉบับปรับปรุง ๒๕๕๑**

อธินันทนาการจาก ผู้ให้ธรรมเป็นทาน
ศิษย์วัดสามแยก

"ผู้ใดป่วยเป็นโรคอะไรก็ตาม

ให้อุทิศบุญและอธิษฐานให้ญาติทิพย์

และเทวดาช่วยหาย ถ้าเคยกินยาอะไรแล้วดีขึ้น

ให้กินยานั้นเหมือนเดิม สิ่งที่จะควรเพิ่มคือ

การอุทิศบุญเร่งเข้าวันละหลายพันรอบ

เมื่อนายเวรไม่อยู่ โรคต่าง ๆ ก็จะหายเร็วขึ้น

เพราะยาต้านโรคแต่ละอย่างมีอนุภาพอยู่แล้ว"

ผู้พิมพ์

ก๊อบเมค แอนด์ กั้นส์ กรุ๊ป
KONMEK AND GUN GROUP

35/151 หมู่ 1 ถ.ท่าหน้า ต.บางศรีเมือง อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
Tel. & Fax : 0-2446-3722 Mobile : 08-9785-3650
e-mail : yongyut71@yahoo.com

พลังบุญ (ตอนที่ ๒) "การใช้บุญรักษาโรค"

จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

พลังบุญ (ตอนที่ ๒)

"การใช้บุญรักษาโรค"

พระภิกษุ อัจฉินนที

โดย หลวงพ่อเกษม อัจฉินนที

วัดป่าสามแอก หมู่ที่ ๙ บ้านห้วยยางทอง ต.วังขวาง อ.น้ำหนาว จ.เพชรบูรณ์ ๖๗๒๖๐